

Иван Гранитски

АРХИПЕЛАГ

Том 4

Иван Гранитски

Съчинения
в седем тома

Том 1 – ПРОТИВОРЕЧИВИЯТ ЧОВЕК

Том 2 – ВЕЛИКАТА НАЦИОНАЛНА ДУША

Том 3 – ЛОВЦИ НА ОБРАЗИ

Том 4 – АРХИПЕЛАГ

Том 5 – МИТОВЕ И ТУПУРДИИ

Том 6 – СЛЕПЦИ С ОЧИ

Том 7 – ПОЛИТИЧЕСКИ КОМЕДИАНТИ

- © Иван Гранитски, автор, 2009
 - © Петър Добрев, художествено оформление, 2009
 - © Издателство „Захарий Стоянов“, 2009
- ISBN 978-954-09-0332-3

Иван Гранитски

АРХИПЕЛАГ

Том 4

Поезия

Издателство
▪ ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ ▪
София, 2009

ПРЕДИСЛОВИЕ

Поетите са най-светлите синове на Бога според Димчо Дебелянов. Поезията е невидим слънчев брод между земното и небесното, мост към Отвъдното, колесница на съня наяве, стълба на медитиращата Душа към вечната Хармония. Затова нейните послания приличат на летящите хора на Марк Шагал – удивително реални и земни, а всъщност – небесно извисени, мистично съзерцаващи и съвършени.

Поезията е като че ли музика на отвъдни щурци, безмълвни гласове, които строят вавилонски кули от думи, светлини и мелодии, архипелази от метафори и образи. Лъчеструйни стълбища, водещи към истината, прозрението и откровението. Шепотният речитатив на тези отвъдни щурци насочва сенките на нашите души по един безкраен и мъчително сияещ път – от грубата действителност към небесното съзерцание и обратно.

Стихотворенията в тази книга са писани през последните три десетилетия. Тия своеобразни метафорични съновидения ваят картината на едно почти непредставимо, необозримо и неописуемо пътешествие – пътешествието на човешката душа през социалното, екзистенциалното и есхатологичното време. Кога започва странстването и кога ще

свърши, аз не зная. Сократическият ми скептицизъм обаче ми подсказва, че пулсациите на духа, въплътени във вълшебното одеяние на Словото, трябва непрестанно и неуморно да градят невидимия храм, наречен Човек. Човекът като божествен съсъд, където се преплавят добро и зло, низко и възвишено, грозно и красиво, мрак и светлина. Човекът – огледалото на Вселената, или другото име на Живота.

2009 г.

Авторът

Шепоти
и
съзерцания

ЕДНО МОМИЧЕ ИДЕШЕ по пътя през лозята
нозете му съзрях от бронзов прах изваяни
Почти дете И в слънчевото необятие
светлееха косите – начало на безкрая

Не носеше то грозде ни клонка от смокиня
в античните владения на Дионисий
Вървеше в странна тишина и екота пустинен
повтаряше след него – върни се ти върни се

Ала напред унесено към силуета на гората
прииждаше момичето Искряха му очите
Възпламнал подир него фосфорния вятър
на призрачната мараня замиташе следите

По огнения гръб на пътя снагата си изниза –
антична статуя в екстаза на листата
Самотно есента полюшна охрената риза
Момичето в леса изчезна Остана тишината

ПО КРАЙЧЕЦА НА СЯНКАТА вървя
кльвнат от прозявката на залеза
Все още бързам с мравките натам
денят където не е празен

Защото трябва облака да стигна
под който няма да съм двоен
Отвесният пожар на слънцето е силен
само във душите без завои

БЪДИ ОТ ВСЕКИДНЕВИЕ ИЗРЯЗАН
Прикрий лиричната си същност
В пролуките на времето залязва
огнената ти прощална къща

Зрее образа сетивен на нещата
и придобива осезаема реалност
Ти си разделен на поетичен вятър
и подробности банални

ПРЕДСТАВАТА за смърт те дири
дори във спомена за собственото тяло
и чуваш как из костите ти свири
тъмната безкрайност на Началото

Не искаш чезнец да се възприемеш
а само твърде дълго повторяем
в спиралите на саркофазеното време
като в бездънна стая

ПРЕВЗЕТ ОТ ПЕПЕЛ е мигът
ранената му пустота прелива
и радостния дъх на смърт
я прави толкова красива

Да можеше да бъде нищо
мига и фантастичния му здрач
духа на праведните нищи
би блъвнал звездния тръбач

ЗДРАЧ БЕЗМЪЛВЕН във косите
и неуловимо ухание на устните
Бе нежен моят изкусител
преди да ме напусне

Сега е мрак и скърцане със зъби
в пустинята духа навлиза
заглъхват воплите му тръбни
и самотата го изгризва

ОТВЪД ПРЕДЕЛИТЕ НА ТЯЛОТО
към музиката на душата
свети празнично тревата
с камбанарията си отлетяла

А оранжевите великани
слугите светещи на залеза
издуват нажежени пазви
и бият слънчевата наковалня

ПОД СВОДОВАТА АРКА е изтичала водата
понесла облаците ярки и спомена за лято

Навярно костите на дядо молитвено е миела
за следващите гости готвеща добра идилия

Гледаме сега от моста играещите мрени
и знаем истината проста – душите ни са сенки

НЕЩАТА СА ОГРОМНИ ПРИВЕЧЕР

когато сенките им се люлеят
и даже въздуха не смее
сам да си разтръска гривата

Тогава хорът на щурци изгрява
небесни цугтромбони тътнат
и всичките души безпътни
запътват се към адовата лава

А като мънички фенери чезнат
очите на небесните свирачи
за праведния който крачи
по пътищата звездни

Сега и аз вървя във мрака
една прашинка сред огромни
тъмнини и древни спомени
и моето щурче очаквам

ДЕЛИКАТНАТА ГИБЕЛ на снежинките
излъхваща жестока мимолетност
и тлеещата утроба на пръстта
поглъщаща хаотичния танц на тяхната плът

и споменът за предишни зими
в чиито очи надзърта
бялото спокойствие на залеза
и тишината която припуква
в гаснещото огнище на Нощта

и закачливата скуита на шепнещия вятър
който си играе с ледените висулки
целуващи благоговейно
моравия плащ на Здрача

ме правят философ на безлюдие
и Самотата

СЕГА СЕ УСЕЩАШ по-мъничък от прашеца
завладян от нечия ефирна пчелна лапа
по-неуловим от диханието на тревите
и полъха на резедавите им устни
Отпусни снагата си в безкрайното люлеене
долови със мигли допира на Вечността
даряваща те със безброй превъплъщения

Какво си ти когато се разтвориш
и почти изчезнеш във виденията
между Съня и Будността

Ти си мезозойска пеперуда
в хищното око на усурийски тигър
идеята за Сътворението
плуваща във вените учудени
на гигантската секвоя
Сълзата на Зорницата
от която пие Вяра и Надежда
Паскаловата мислеща тръстика

Неудържимо в теб ликува
глухарчето на светлината
Валдхорните на утрото неистово тръбят

КЪСНО Е ДА БЪДЕМ КАТО ЗАЛЕЗА
Последната вечерна тишина
по устните ни мокри стича се
Къде са шепотните думи на здрачаването
танцуващите сенки на нощта
къде са

И нашето разтваряне
в пространството на спомените
не е ли сън
мираж в пустинята на Вечността

В големите очи на бездната навлезли
да си припомним своите души
които бяха кораби на тоя свят

ДА ВЪРВИМ КЪМ ИЛЮЗИИТЕ СИ
както земята към нашето сърце
и вкаменяващи се крайници
както блюдото към ненаситния
както плачещия към своята мъка
Нека вървим и се възхищаваме на самотността си
когато мислим и сънуваме
когато вземаме книгата от хаоса на бюрото
и я изпускаме отново в неговото притегляне
Поне към илюзиите си можем да вървим
и безнаказано да цитираме Аполинер
дори да открехнем прозореца през който долита глъч
и да ни облъкне делничната възвисеност
на червенокосата
Кой ще ни спре
ако разтворим крилете на стиховете
ако затворим очи и полетим
в пространствата на фантазията
Това е единствената възможност
да бъдем като думите
но и единствената свобода да не бъдем като тях
Да вървим

КАКВА БЕЗСМИСЛЕНА ЗАБЛУДА

да живеем между илюзорните стени на някакви тела
сякаш сме отделни фигури
и да мислим за своята индивидуалност
не като фантазия на общото съзнание
разпръснало се в малките килийки
поради собствената необхватност

О тия крепостни килии
оформени в тела за временно присъствие
как пречат да съзрем безсмъртието на духа си
неговата безначалност

Музиката даже на неудържимото му произнасяне

И това излъчва същата хармония
както тревата порязала ръката на човека
или реенето на последните фотони
в морето на прииждащия сумрак
или загадъчния танц на ерите
в експлозията безначална на мига

Тялото е вазата на спомена
приютяващ безсмъртната душа на Светлината

УСЕЩАТЕ ЛИ ХАОСА в сърцата си –
попита философът

Хаосът който ражда танцуваща звезда
и ни извайва в мрака
бляскави и мъничко смутени

Лица в иронията на нощта скулптирани
посрещат ветровете вестоносни
като гърди на галери
разсичащи и спомена дори за жълтите мъгли
представата
за непонятното пътуване
за детското летене към ехото без дъно

А хаосът се движи
усещате внезапно ликуването му безмълвно
обемите му ви разпъват
напомнят разпадането сънно на нещата
безумния копнеж да влезеш в собственото тяло
да свикнеш с Аза си

Товага изригват платната на хаоса
о тия алени очи на бездната
и се начева фиестата на пълната неподреденост
и през прозирното струене на екстаза
огромността започва да ни ослепява

Господи каква обемност

И там е нашето създаване
в сенките на чезнещото лъчезарие
в притомата на вдъхновената неистовост
и светлина
толкова светлина
способна да роди из своя хаос

танцуваща звезда

ЖРЕБЦИТЕ В ЗАЛЕЗА НАХЛУВАТ
последната корида на деня
Помръква огънят на гривите
и грациозните извити торсове
Тъмнеят сенките на въгленовите нозе
и пепел стелят и кънтят
Прелита лястовичи спомен
пленен от тяхното пръхтене
и бръмбар своята снага промъква
през облаците бронзов прах

И ЕТО ЧЕ СЕГА разхождаш античното си тяло
в увертюрата на бурята
тъй поетичен е твоя силует
изрязан в нейното дихание
пред прииждащия мирис на дъжд
на обезумели крачки по алеята
и смътното усещане за лекота

Ноздрите на кожата ти се изпълват
с уханието на озоновата тишина
и миг преди да проговори мълнията
подводни светлини те озаряват

И ти се струва че остава само стъпка
до отвъдната страна на Битието

НАСТЪПВА НОЩ

Най-дългото безпаметното време на покоя
гръмовната тишина на ронещите се секунди
танца на безмълвието и тлеещите сенки
със нощта прииждат

Най-сетне непоносимото здрачаване се свършва
изстиват вече нозете парещи на мрака
от главоломния му бяг към нас запалени
и всичките неща във себе си се уталожват
по-странни някак
по-незрими
по-дълбоки

И все по-бавно осезаваме
докосването си до Битието
и спомените се нагърчват разкривени
сковани в недоизживяното докрай движение
и ето че усещането за нас самите се размива
и чуваме как размишленията спират
и ставаме бездвижност
Настъпва нощ

Безвремие
господство на мълчанието и тъгата

Душа на истината

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЗА ПОЛЪХ

навлизам в твойта самота
тъй както сипеите голи
пълзят напевно към нощта

Усетих нежното кълбо
изваяно от идещ мрак
подобно на античен бог
то слабините ми раздра

Докосването до смъртта
бе сякаш празно пусто
И зад избитата врата
не чакаше изкуството

Там само полъха струеше
и сянката му равна
Да и топуркането смешно
на къпещите се кентаври

ПРЕЗ ОБРЪЧА НА ВЪЗДУХА ЗАПАЛЕН
промъкват се дните на зрелия август
Жестокият дъх на тревите заспали
петлите замайва Следобеда дави

И летят в огромното пътуващо село
възкръснали спомени на хора и къщи
Отдавна напуснати и вятърно бели
те бягат от хаоса и бавно се връщат

Сега е часът на мимолетните бури
когато тишината е дори безмълвна
Миг – и люлката на пладнето катурва
съня на спомените пеещи и пълни

ЩЕ ДОЙДЕ ЖЪЛТАТА МЪГЛА на Елиът
и в тоя град надвесен
над своята незримост и илюзията за хармония

Ще прокънтят копитата на поетичните кентаври
мълнии бродиращи гоблени
върху тъпана на черната му кожа
И ще излязат жителите пред херолда
с мантия от тишина
известяващ утрото на неотменна смърт
на ожесточена пепел началото прииждащо

и екзекуцията на поетите

Не предвещава нищо хубаво
загадъчния мъж в мансардата
пред скиците на който
капричосите на испанеца изглеждат благообразни
и есхатологичните видения на Бош
мечтания на гимназистка
И гамите на додекафоничната хармония
разпадаща се в неукротимостта
на атонално примирение

И думите на всичките брадясали момчета
жадуващи да оварварят изкуството
възторжените ламентации
маршовете елегични
одическите реквиеми
пасторалните гротески
и цялата разюзданост
на самосъзерцаващата се прозирност

Не предвещава нищо хубаво това
освен че ни подготвя за непоправимото
за идващия Здрач предсказан ни от Хегел
за ботушите топуркаци пред Партенона
за статуята обезглавена на Нике
за Венериния торс обезобразен
за партитурите на Баховия Матеус пасион
в които буржоата благородник си увива телешко

Ще дойде жълтата мъгла на Елиът
и в тоя град обречен
О град на образи видения и предсказания
към гибелта възхождащ
и може би към своето възкресение

СЪЛЗИ КОРАТА НА ДЪРВОТО
момче със прашка я погали
Загадката на Естеството
шепти във резките му алени

Защо се смее раната подпалена
изчезва всякаква следа накрая
Ехтят отвъдни гласове ала не
иде вселенската летяща стая

Незрим и ням си гръмогласно
в подводната разходка на Всемира
Потоци от цветя прехласнати
безсмъртието твое дирят

И ето сълзи янтарни изгряват
от извора на прашката детинска
Душата на дървото плава
към устието на жестока истина

ГМУРНИ СЕ В ХАОСА от жълти сенки
свисти хобота на нощта и бълва здрача
Сънят приижда Иде виолетов и насечен
и плаче спомена за звездните косачи

Потъва люшка се тревата на забравата
неясни силуети в мрака сляп синейт
Окото на загадката се разширява бавно
И входът към Отвъдното кънти и вее

Остава мъничко усилие и ще проникнем
отвъд мъглата морава отвъд преддверието
Кой там ни чака – Отломъци от Сфинкса
А може би усмивката на Тайната вечеря

ЛИКУВАНЕТО НА ТРЕВИТЕ нежни
е последния ми жест за сбогом

Сега ще отлетя от земното си тяло
приютен във шепота им безначален

Ножовете на техните ресници
свирят над пръстта приведени

Отдолу идват бавно и тържествено
подземните херолди на небето

Ладии от мирта тръстика маслина
разтварят гребените на реките

О ето гейзерите на дъгата
глухарче там огромно се оглежда

Отвъд е всъщност тук завинаги
сълза от океанната геена

ТЕ ВЪРВЯТ И ПРИИЖДАТ сред пепел и дим
зрящи невиждащи със взривени гърди

Тъй отдавна те крачат мъртви и живи
огнен здрач огнен здрач ги покрива

Сякаш са сън нереален и звезден
ридаещи вопли на червената бездна

Появяват се страшни безбройни внезапни
и мигом изчезват във хладната ясност

И ето навлизат в отвъдни чертози
там зрее жестоко на спомена бронза

Смъртта се усмихва загадъчно нежно
и няма я вече властта на безбрежието

САМОТНИ ХЪЛМОВЕ

бедни пространства на душата
защо никога не сте такива в природата
дали защото видимото се простира
почти до границите
на телата ви
а бездните в духа са ирационални

Аз не съм господар на това тяло
и не бих искал да бъда
аз съм му гост
Дори си мисля че са смешни всичките старания
желанието да възпре разходките всемирни
Затварящо очи то не прегражда светлината
потъващо в съня
летежа господарски над звездите не смущава

И там
в най-дългата почивка и бездвижност
тялото ще бъде дрехата
съблечена преди хилядолетия
въздишката на Естеството
замръзнала в черупката на тленността

Ала от тая свобода развихрян
защо усещам все самотност
над духа ми разпростряна

Човекът е самотност

Подземиата
на
съня

ЗАЩО Е ТОЗИ СМУТ
Защо са сълзите в очите
Множеството се люлее Еhti отприщено страдание
Изгубихме Отечество Сироти нямаме учител
Гневът пронизан пее в болезненото отчаяние

Защо сега сме запокитени от мъката на хълма
в небето на безкрайното всемощно страшно Нищо
Изпепелени са съдбите Съска врящата им мълния
И ужасът е пълен Изплуват сенките ни нищи

Защо продадохме сърцата на слънчевите си идеи
Камбаните на съвестта инфарктно вече бият
Но късно е безпаметни безсъвестни злодеи
Душите ни са каменни И вият вият вият

Тълпа безроди уроди в кошмарен и свиреп екстаз
пропъпля и пролазва през нещастната България
Загубено е всичко Зловещ хилядолетен мраз
сковава ни напълно В блуден сън погива вярата

Станете сенки на предци възвишени Станете
Под плочите от вечност чувам костите ви свирят
Гейзерите на гнева изригват Разцепва се небето
Процесии велики мъртви българи извират Извират

ЧАРДАЦИТЕ ПРИХЛУПЕНИ едва-едва въздишат
Порутени помляни са зидовете на честта
Умира българското село Превзема го пръстта
И плачат Дебеляновите белоцветни вишни

Чимширите ридаят Мушкато тъжно грее
И няма да те срещне старата на прага
Пълзи безумие в очите на злочести гарги
Безмълвно мъката децата си люлее

Захвърлена кобилица пред портата изтлява
Студена самота изпълва гърлото на двора
Изливат бълчиците на утрото лилава горест
и тъмна скръб ръмжи приижда като лава

ОБЩЕСТВОТО Е ИЗИСКАНО отбрано и надменно
развлича се скучае в локалите разкошни
Красиви лимузини отвън го чакат неизменно
да разнесат телата му по улиците нощни

Телата са изнежени подпухнали и потни –
лакеи рекетъори магистрати реститути
Продажни политици обладаващи по ротно
властта заклещена в покоите на време смутно

Отнасят всъщност лимузините туловища грамадни
безформена и мрачна смес от подлеци кретени
А в кофите с боклук – вагончета към ада –
бездомни ангели протягат ръчици вкочанени

19 ФЕВРУАРИ

Стене стихията зимна И вятърът като дете ридае
На 19 февруари страшни рими душите ни дълбаят

Разкъсват съвестта внезапно Разбиват гузни мисли
Векът разстрелва залпово казионни полуистини

А над дима и знамената образът на Левски свети
Студен е пламъкът на Свободата И не сияе във куплети

Оттам Той мраморно ни гледа И горестно витае
В каква безсмислена трагедия неговият дух блуждае

Злото е възведено в религия Моралът нагло изтърбушен
Вавилонски страсти точат лиги И никой никого не слуша

Безскрупулни цинични идиоти България сега бастисват
Оглушителни фалцетни ноти И катастрофата надвисва

А като огромна въпросителна стърчи великото бесило
Там любезното Отечество виси със страшна сила

САКАТИЯТ ВЪРВИ ПО УЛИЦАТА и се гърчи
Защо е той така наказан от съдбата
Защото Провидението като стършел
намира проходи невидими Оттатък

Оттатък всъщност той е тъй красив
с осанка благородна и изискани обноски
Ала от скука изтъкан животът му е сив
Животът му е празен див и скотски

Сърцето му е вкаменено хладно и брутално
душата е продадена отдавна за стотинки
Сакатият красавец май е мъртъв и скандално е
дори да го обсъждаме Нали е Никой

Затуй и Провидението ни го праща тук
така наказан да се гърчи и да вие
Не бързайте да свивате презрително юмрук
Какви ли Господи Отвъд сме ние

ЗЛАТИСТИ ЖЪЛТИ ОХРЕНИ ВИХРУШКИ
калейдоскопи от кристални призми
Отнасят тласкат блъскат изтърбушват
човешките вълни Отвъдното навлиза

Слепят яростните ъгли на екстаза
Не съществуваме Не сме И ние сме измама
Те искат да ни заблудят И огнена проказа
стръвно ни разяжда И нищо няма

Рушат вилнеят сгромолясват ветровете
измислената кула от мечти
Тъй празно пусто е Отсъствието свети
Безкрайна самота през нас лети

Сега сме черни сини виолетови
безсмислени светкавици от срам
Отечеството е разграбено И ето ви
съсипан разрушен е майчиният Храм

Тръби в тунелите на костите ни Нищото
вибрира и ехти зората на безумието
О толкова сме ний сега излишни
Езикът на Страданието няма думи

ЛИЦЕТО НА ОМРАЗАТА наистина е каменно
а злите ѝ очи надеждата разстрелват
И даже стъпките на ужаса са спрели
в обятията на Страданието Пламнали са

статуите сол – Сълзите на Човечеството –
и като стълбове на Херкулес се извисяват
Разкъсано е в скръбна жал Отечеството
Небесните херолди Апокалипсис предвещават

И ангели незрими тръбят тръбят тръбят
Вещаехте прокоба и плувахте в омраза
За векове ще бъдете низвергнати Наказани
И ето ви присъдата – хилядолетна Смърт

ПРИИЖДАТ МЪРТВИТЕ ВОЙНИЦИ НА БЪЛГАРИЯ

Извират от недрата огнени на мъката
Одеждите прокъсани а раните догарят
Те идат идат от утробата на пъкъла

Лицата им мрачнеят Сърцата блъскат лудо
Отечеството ги зове от бездните на Времето
За нова сетна бран Съдбата буди
душите им блуждаещи Те стенат и треперят

А греят тъжните очи на поруганите хоругви
Иконите на доблестта озлочестени тлеят
Скрижалите ги няма – отдавна са погубени
Изтръгнат майчиният ни език немее

Клокочи безнадеждността и вече ще изригне
Възкръсват мъртвите войници на България
Безмилостният бич на Провидението ще достигне
продаващите българското по площади и пазари

Войниците прииждат Извират кървави усои
Планините се надигат и реките плачат
В Клокотница и Ахелой кънти прибоя
на българската чест И мъртвите войници крачат

ПРЕДИ ДА СЕДНЕШ САМ над жалките си стихове
спомни си за жонгльорите във цирка
за пияната тълпа която радостно реве
между поредния им номер и шишето бира

И ти сега си на арената изправен
под крясъците на пияници и малоумни
те искат всички да направиш равни
със светли поетични думи

Но ще си идат после и ще те забравят
съдбите на клоуна и поета си приличат
и твоят плач зад бездиханните им брави
ще вие като смях на разсъбличано момиче

МРАМОРНО НЕБЕ – тържествено като дорийски храм
И детски хорове огласящи тъга невинна и печал
Излъхват огнени езици колоните на вятър ням
Невидимите стъпала обвива пиния и нарцис бял

Къде ни водят И какви са тези статуи прозрачни
Талази странна светлина примамват и искрят
И спомени за минали животи плуват в здрача
Видения антични идат шепнат и блестят

В красиви щерни под изискани капители
бълбука Бъдещето и измисля иронични роли
Прозрачен дим над амфитеатъра се носи Зрителите
са втречени в двубоя на арената и молят се

Ала пиесата каква е и кой е режисьорът тъй жесток
Небето е тържествено като дорийски храм
Героите сме ние Кукли на конци и сенки викащи възбог

Молещи и призоваващи от отчаяние и срам
В един театър глупав В един живот безок
Дори да изкрешиш не можеш Ти си ням

ОТМИНА ПРОЛЕТНИЯ ДЪЖД

Отмина халата внезапна
Изригват сякаш изведнъж
разкошните градински залпове
Червеното невинно засява А жълтото в екстаз гори
Зелено-охрена жарава тревата от любов искри
Цветчета нежни полюляват синчец и жълт кантарион
Усмивва се роса Изгряват в капките ѝ милиони
сапфири изумруди диаманти Една ликуваща феерия
от блясъци и сенки чудни и Огнена прозрачна сфера
от милосърдие и доброта Каква прекрасна пелена
обгръща вечната врата към тази свята светлина

ВЪЛШЕБНА ПЛАХОСТ ЗАВЛАДЯВА
вървящия човек в гората
Душата му към устието плава
на невидими реки от вятър

Зелената вселена свети
с човешка жива светлина
Разхождат се говорещи дървета
пулсира странна пелена

от мараня въздишки и ухание
Извира здрачно капеща смола
И все по-янтарни желаня
обгръщат твоето сърце Ела Ела

Ела във обиталище сияйно
потъвай в приказно безгрижие
Загадъчен е смисъла на тайната
Единствено в гората жив си Жив си

ОГНЕНОТО ТЯЛО на страстта
напомня слънчево виолончело
Извива се сияе и танцува Тя
вихрено вълнуващо и смело

Възвишената музика на силуета
застива в сянката златиста
Изваяни са формите ѝ светли
и пеят като аметисти

Тя е метафората на съдбата
магически се появява и изчезва
Въздиша теменужения вятър
и полюлява звезден жезъл

ПРОТЯЖНИЯТ НЕВИНЕН ДЕН
е като амфора препълнен
с гроздовия сок червен
на секундите безмълвни

Вратата на деня отваря
слънчевата нежна ласка
И всичко живо проговаря
И утрото е ясно ясно

И пеят златните стърнища
Душата на пръстта въздиша
В пейзажа само е излишен
Човекът който пише

ПРИВЕЧЕРНАТА АМФОРА пенлива светлина
излива хиацинтово искрящи клади
Оттегля се приижда теменужната вълна
и вижда блясъците на коралови армади
Разстилат се спокойно нощните площи
и още стъпките отекват на минаваща жена

Въздишат като перли здрачни по паважа
и крачат сенките на благородната магия
Полюляващи се Арлекини се разхождат важно
усмивките си във прозрачни шепа крият
Загадъчно е всичко Пушек син се вие
Неведомо настъпва невидимата нощна Стража

СЛЕДОБЕДНАТА ДЕЛВА се пропуква –
кълбо спокойствие и светлина
Прилича на танцуваща жена
водопадният възторжен звук
изпълнил цялото пространство
Обикновеното е всъщност тайнство

Излива се на пладнето нектара
струи на кехлибарени зърна
Люлее се лениво тайната везна
открехва плахо леко приотваря
вратите пред нахлуващия здрач
Усмивва се небесният пазач

КИПИ И ВРИ КРЪВТА ЗЕЛЕНА на дърветата
излива се в могъщи струи светлина
Пулсират вените на корените и една
неудържима буйност връхлетява етера
Звънят и шушнат арфите беззвучни на листата
Люлеят медени камбанки устните на вятъра

Бърборят кротко духовете на дървото
в хралупата на унеса Смолата на живота
тече в ликуващи потоци огнен клей
И сякаш мирозданието в капката се отразява
в сълзата светлина на зелената държава
Грее песента свенлива на сияещ Чичопей

ЗВЪНЯТ НА ПЛАДНЕТО ЦИМБАЛИТЕ

искрят седефени въздишки
Лимоненият въздух нежно гали
плътта на трубадурите заспали
и слънчев лъч поеми пише

Кехлибарено прозрачна жълта ода –
денят набъбва като портокал
Лети и носи се неземната мелодия
Тамбуринът на страстта ни води
безмълвен и разкошен Засиял

ТЯ БЕ СЪС ЗЛАТИСТА КОЖА
и казваше се Леонтина
Невинната усмивка Божия
на извор във пустиня

Искра от жажда Ласка
която зазоряването пие
Витае във мечтата ясна
и се превръща във стихия

Опустошителна като комета
внезапно блесна Леонтина
Видях косите ѝ да светят
когато си замина

ПЛАМВА НОЩ НАД СТИХНАЛИТЕ КЛОНИ
Дими във алените кладенци на бухал
Свенлива месечина здрачът гони
И вятър в паяжините подухва

Ръми загадъчна роса Вълна полюшва
горската дъбрава Невидим хор припява
В омагьосаното царство на съня се сгушва
совата на нежността И плахо поздравява

скритата въздишка на падащия жълтъд
и крехкото дихание на никнешното цвете
Зазоряването се прозява дълго
преди клепача му да светне

ЛИЛАВИТЕ ОБЛАЦИ са свещените крави
пъплят те бавно в златната паша
От лазурна любов и слънце направени
страстно светлеят в небесната чаша

Долу димят кафявите охрени угари
Събужда се жълто и розово утрото
Пламти ризата на живота и бурно
слънчогледи ликуват сияят жълтурчета

И пее величествено пастирът небесен
Дирижира усмихнат блестящия хор
Аленее искри денят безтелесен
И благост облъхва вселенския двор

РАЗТОЧИТЕЛНО СПОКОЙСТВИЕ се утаява
в трептенето божествено на маранята
Следобедната нежност поруменява
Усмивката ѝ плаха приласкава
пламтящите фрегати на душата

Потеглят мощно Въздуха разкъсват
назад светлеят спомените сънни
Лицето на деня изплува Късно е
крилете нощни вят вече дръзко
Към другата земя Към другото небе бездънно

ЗАЛПОВЕ ОТ ЦВЕТОВЕ градината люлеят
Пламтят вибрират и ехтят реки от страст
Жужи зеленото море Извива вихрен валс
Възторжен е денят и слънцето се смее

Говорят си шушукат кокетничат закачат
камбанките на чашки упоени от росата
Прекрасно се развява на въздуха косата
Пристъпват славеи Синигерчета важно крачат

Лазурни диадеми от коприва и малина
красят черешата синчеца и кроткото жълтурче
И армии пчели ликуващо се втурват
към розовия дим на кайсиева лавина

И златния прашец на ябълка изгрява
ръми над стволовете нежни боязливи
А императорско спокойствие деня обвива
и с белоснежна кротост ангелски го приласкава

В прозрачна сфера от спокойствие и радост
потъва неусетно душата на човека
Безмълвно пъплят часовете Тъй леко леко е
Веслата вече приближават блажената Аркадия

ВИОЛЕТОВА ПРОЗРАЧНА и красива
пее душата на небесния валс
В отвъдното слънце вече се вливат
летящите хора на Марк Шагал

Отиват си от земната поквара
с тъгата на развяващия се воал
Вратата на хармонията се отваря
пред летящите хора на Марк Шагал

Летят сега пречистени спокойни
опалово ехо на ромонещ хорал
Сияещият здрач е най-достоеен
за зрящите хора на Марк Шагал

ОТВОРИ ВРАТИТЕ на небесния Рим
цикламеният въздух пее
Разточително денят люлее
отблясъците бронзов дим

Прижурящата нега приютява
облаците звезден звън
Животът е сън Животът е сън
а ние с тебе слънчева лава

Любима ти си капката огнена
която отваря окото на бурята
Лавината страстна на урвата
закачливата усмивка на Бога

ПРИПАДА ТОПЛА ЗВЕЗДНА ЛАСКА

и лай на куче проехтява
Нощта със сребърна каляска
обхожда своята държава

Тя вижда нежната жаравя –
безброй сияещи светулки
И чува горската дъбрава
да пее с хиляди цигулки

Диханието на пръстта долавя
въздишката на спящата кошута
И неудържимата любовна лава
която слънцето запалва сутрин

Сега безмълвно тя танцува
и жабешкият хор я аплодира
Как страстно с вятъра лудува
и в сребърни обои свири

Но ето вече прояснява
Изтлява бавно звездна ласка
И трели петльови възславят
нощта – потегляща каляска

УТРОТО ТРЪБИ ТЪРЖЕСТВЕНО

Открехва то кристалните врата
И слиза слънцето божествено във колесница от цветя
Пеят свирят и звънят седефените клавицини на дъгата
Поели са невидимия път
огнените стъбълца на светлината

Люлеят алените кули децата на възторга лъчеструен
Кипи под сребърното було вино тъмно страстно буйно
Кехлибарената кръв това е на бездната която вие
Денят приижда и мечтае да е ликуваща стихия

ОТХВЪРЛЯТ НЕЖНИТЕ РАМЕНЕ
безмълвно дрехата на мрака
И капката роса очаква
да целуне светещите колене

Безплатна ангелична и прозрачна
усмихва се видението Мина
Дали бе тука Или полъх мина
И се стопи във здрача

Сияние на дива орхидея
извира в нейните очи
Загадката говори но мълчи
Жената е възкръснала идея

ДЛАНИТЕ ИЗЯЩНИ НА ЛИСТАТА
щастливо в утрото блещукат
В небесното море подобно щуки
чертаят входа на дъгата

Говорещите мълчаливо сфери
цветовете на живота озаряват
Избухва любовта И като лава
обезумява земната империя

Целта на пеещото Мироздание
отеква в нежната тревичка
Невидимо белязано е всичко
от вихъра на слънчево ридание

КАТО КРИЛО НА АНГЕЛ диша
душата на чинара
И от листата му възвишени
струи небесна пара

Капчиците дъжд изтляват
поели слънчевата ласка
Рояк врабчета приютява
възторжената утрин ясна

Те пърхат и си чуруликат
милвани от светлината
Сърцето на чинара вика
пеещия южен вятър

ПРОЗИРЕН ЗДРАЧ – любимо същество –
тъй нежно пухкаво невидимо
Не си ли ти изящно божество
вълна от лунни взривове

Лъчисти сенки те извайват
в нарцисовото море на бездната
И колко малко ни остава
да се стопим и да изчезнем

в обятията звездни на тъгата
в онази точка на възторга
която ражда светлината
и ни изтегля горе Горе

ЛЕТИ ДУШАТА на Александър Геров
във Сфера от запален мрак
Мъртвото му тяло е разперено
като ослепително ридаещ знак

Какво оплаквате така фалшиво
Птицата отдавна не е вече тук
Това е дрехата А Геров живия
отлетя завинаги на Юг

Той вярваше че е безсмъртен
И си говореше с цветята
И волно рее се сега Навътре
Навътре в бездните на Свободата

Той вече е безкраен Необятен
И засява с блясък на опал
Свири тихо с устните на вятъра
Изригващ стълб от слънчева печал

ТЪНКА НИШКА дим сребрист
вплита в залеза лъчист
причудливо петолиние
Вие в òрловата вис
крехко тяло пиния

А дали не е мираж
който неведнъж и дважд
нежно ни зашеметява
Може би е слънчев паж
носещ дрехата от лава

на прииждащия сумрак
Или мантията умна
на дъгата Призрачен пейзаж
от красиви и ефирни думи
Или пък небесен плаж

И ако сега разтворим
като книга хоризонта ален
здрачът ще ни заговори
ще шепти и ще мърмори
и челата ни ще гали

Въздишка на ефирен полъх
тръпнещия въздух моли
Гръм далечен изведнъж
тътне иде скача волен
И засиява топъл дъжд

АХАТОВО УХАЕ НЕЙНАТА КОСА

Нехаят пръстите ти в нея
Нахлуваш в тайни небеса
Аха-аха и ще успееш

Сиянието на усмивката да видиш
Вълнуващата гънка на гърдите
Ето я – като тигрица иде
Тържествена и гъвкава И скрито
Искрят звездите на очите ѝ

КОНЕТЕ НА НОЩТА изнежени копита бият
пред прага на изгряващите естакади
Препускат сенките на тъмните площади
и утрото от изворите огън вече пие

Здрачът се оттегля Бълбукат сетните му сили
Поят и искрят и блъскат струите могъщи
Усмивва се денят и светлината връща
надеждата Жребците на възторга цвият

И всичко грее и искри непоносимо
вихрушки от екстаз и лавър запламтяват
Въздуха на радостта се нажежава
Простора прояснява в слънчевите химни

БЛЕЩУКА СВЕТИ И ПРОБЛЯСВА

над Тунджа лунната дъга
Нощта е шепотна и ясна Върби бърборят край брега
Повяват шушнещи корони Игрят с тихите вълни
Въздишат сови в клоните Щапука рак ленив

Танцуват сенки странни Летят видения прозрачни
Омагьосани куцукат врани Сваля шапка здрачът
Тогава идват самодиви Одеенията си събличат
И Тунджа ромоли свенливо Звезди намигащи надничат

СНЕЖИНКИТЕ СА ДУМИТЕ на Бога
танцуващият шепот на Смъртта
прашинки звездни и отвъден Огън
кристалните сълзи на Вечността

Тюркоозната усмивка на небето
изстрелва пламъци възторжен лед
Въздиша въздуха и свети свети
златистото сърце на ангелския ред

Неведоми невидими невероятни
красиви силуети на цветя
рисува изумруденият вятър
с божествената четка на страстта

ТЯ Е ТУК И КОГАТО Я НЯМА
симфония от нежност и екстаз
Връхлита любовта и аз
постепенно се стопявам

Отвъден тъмен шепот тя е
вселенска самота и здрач
Дъждът сега е моят плач
на ярост и възторг ухаещ

Загадъчната страст напомня
застиналия вик на катедрала
Храмната завеса е раздрана
Сърцето на духа е ромон

ТАЗИ ЦЪРКВА Е ОТ СЛЪНЦЕ ИЗСЕЧЕНА
струят прозрачните стени малинови
Възправа куполите си като биволи
над мрака на страданието вечно

Тази църква е самата Вяра
Златисто изкупително и нежно
с безкрайна болка и възторг безбрежен
вратата към Отвъдното отваря

Гори олтарът огнен и ехти Ехти
Потъват чезнат земните прегради
нахлуват идат звездни водопади
Тази църква от слънце си Ти

Кораб
от
СВЕТЛИНА

КОЙ СИ ТИ Чие е лицето отсреща
което тъй свети искрящо индигово
Напразно се взираш в огледалната леща
Отдавна те няма
Абсолютното нищо оттам ти намига

Но как е възможно Нима не са твои
очите и устните ръката с перото
Напразно се питаш Отвъдни обои
тръбят че те няма
Ти си спомен от шепот и ропот

Кой е тогава човекът отсреща
който те гледа с лека усмивка
Навярно викът на катедралните свещи
щом тебе те няма
отнесен отдавна от звездните вихри

ЛЕТИ БЕЗКРАЙНОТО ТИ ТЯЛО
в кристалния тунел от мрак
Изглежда времето е спряло
блести отвъден сняг

Сънят тържествено те носи
в мъглата здрачна като знак
Поникват яростни въпроси
Ти кой си И защо И как

Ще стигнеш ли сега оттатък
до оня странен бряг
където вечността е кратка
а бездвижието – бяг

ВЪЗВИШЕНАТА ЛОГИКА НА ХАОСА
изрязва делнични искрящи фрази
Отвъд добро и зло любви и омрази
рисуващите сенки мятат се

Това са блясъците на душата
лъчистите капители на чувствата
Да си частица доброта изкуство е
Прекрасно е да си начало на дъгата

Сега невидимата четка на Съдбата
играе по прозорците на Времето
Виж – изворите на Деня са бременни
със фейерверките на Светлината

ВОЙНАТА Е ВЪВ ТЕБ САМИЯ
Вътре във душата
Строени са редиците Безстрашни са войниците
Не е започвала и няма никога да свърши
И бориш се за свободата да си усмивката на Светлината
Не ще успее злото душата ти да скърши

Минават векове но армиите се сражават
Ти вече си без тяло Едно пламтящо огледало
Арена на жестоки и съдбовни стълкновения
Часът ти приближава Време е да станеш сам държава
на чистите и вечните божествените откровения

*В огромна слънчева пустиня
аз вече съм изпепелен.
Мен нищо вече не боли ме...
Изобщо аз не съм рожен.*

Александър Геров

СВЕТОВНАТА ТЪГА разтваря морави клепачи
И крачат кървави сълзи в снега
Издъхна новата година Дори нещастиято плаче
Кои сме и къде ли сме сега

В огромна сребърна пустиня сме изгубени
Стенещи пращинки от ридаещ мрак
Самотата и Страданието в нас са влюбени
И куполът на Вярата гори раздран

Текат невидими потоци скръбен поплак
Армадите на Ужаса към пристана навлизат
Ален стълб нахлува като облак
И страшно вее се блестящата му риза

Той вече ни пронизва и превръща в Порта
Арка към кристалните невидими покои
Свирят с тялото на Нищото обоите
на Здрача Идат пеещите звездни хорове

ИЗВАЯНИ СА СТАТУИТЕ от възторг печален
изсечени са стълбовете на тъгата
Познанието е безкрайно Ужасът е ален
Не се отказвай и върви нататък

Разгромът е завършен Сърцето ти изстива
Животът става все по-кратък
Илюзия е тялото ала душата ти е жива
Не се отчайвай и върви нататък

Остава само волята свободна тъй красива
В каменоломната на дните Човекът е загадка
Вълшебна светлина душата ти обвива
Не се предавай и върви върви нататък

О ДУХ ВЪЗВИШЕН О музика на сферите небесни
Чуй люлеещите огърлици от цветя невидими
Шепне скръбното мълчание Отекват песните
Тръбят подземните валдохорни Идем Идем ний

Ний идем през хаос и дъжд от смола виолетова
Огромни са телата ни – циклопски изваяния
Не ще ни спрат подземията мрак Зората ето я
Тя носи сферата на тайното познание

И слънчевите орхидеи – първоизворите на душата
Свободни сме Свободни сме и вихрено танцува огъня
Пронизва ни загадъчно страстта на Светлината
Остава само стъпка И ще зърнем образа на Бога

ЕДИН ПРОЗОРЕЦ ни разделя
Тук в Битието врим
Отвъд е огнена Неделята
Отсам страстта искри

Загадъчно е че ни има
при тая бясна Свобода
И в пясъци непостижими
изчезваме като вода

А всъщност е едно
струенето на Битието
Разликата е във Но
Тъмнее Но и свети

СЕГА СИ СЪКРУШЕН Разнищен
като обрулена от вятър нива
Гори подпаленото ти стърнище
и самотата те изпива

Креци Ридай Посипвай с пепел
душата си Но като молитва
нека става все по-светла
скръбта ти И да литва

ЛЕТЯТ И СЕ РЕЯТ огромните сребърни вълци
като талази от пламтящ кристал
В студени и невидими пустини те безмълвно
събират се на фантастичен бал

Танцуват и изригват грациозните им торсове
в замайващи вихрушки от искри
Виелици от валсове звънят И тъй просторно е
Изумрудената пустош започва да гори

Далеч от хората в прегръдките на Свободата
те се обичат и играят закачливо
Безстрашно яростни и горди деца на Светлината
препускат волни Ослепителни Красиви

И ето че възлизат блестящите сребърни вълци
към устието на загадъчната тайна
Ликуват техните души пред входа на самото Слънце
и мъдро е възвишеното им сияние

Те ще преминат през тунелите от виолетов здрач
Цветя неземни ще ги приласкаят
И паднали в обятията нежни на звездния пазач
ще зърнат заревото на Безкрая

СВЕТЛЕЕЦАТА НЕЖНОСТ ПРИЮТЯВА

крилете наранени на тъгата
Свободна болката е свята
Разходì се в нейната държава

В мъгла сребрееща се потопява
и има нов живот душата
Скръбта и Радостта са братя
В прегръдката им Същността узрява

НЕ КАЗВАЙ КАКВО ИДВА ОТВЪД
Дочувам стъпките му да люлеят
небесния препълнен съд
а самотата му да пее

Дали е време вече аз не зная
в Безкрая да потъна мълчешком
Огнена огромна стая
ще бъде моят дом

И тъй превърнат в необятност
ще дишам незабележимо
В прелитащо случайно ято
мен ще ме има Ще ме има

Аз видях абсолютното Нищо.
Александър Геров

ЯРОСТ И БЕЗУМИЕ нахлуват в твоя дом
А твоят дом е крепостта на Светлината
Ридае и въздиша вятърът на тишината
И болката на здрача приижда мълчешком

Разперени са вече прострени приковани
ръцете на надеждата И скръбно те кървят
Огледай се мечтателю Душата ти кълват
гарваните на нощта И светят живи рани

Следят те птиците зловещи И яростно бучи
набъбва сепията зла на забранена мисъл
И в тебе се надига извира страшен писък
Бездънни са на ужаса огромните очи

Дали не си представа Бледа сянка само
Импровизираща въздишка на скучаещ бог
Хвърлени са заровете И въпроса ти жесток
Нищото поглъща Ясно Хладно Нямо

*... Стон, жалби, писък въздуха герат
и всеки вика и не чува никой
и ужасът е всекидневно чувство!
Шекспир, „Макбет“*

СТРАСТТА НА МРАКА в кървава проказа вие
Изметнати и извратени мислите крещят
Затънали в порока цветята на доброто гният
Изгрява адската усмивка на Страшния последен съд

Търбусите на градовете бълват гнусни рани
Изкормено е утрото Червата му пълзят
Човеците са вкопчени в кълбо от ярост и закани
Заеква даже злото Камъни и дървеса пищят

Смъртта е нищо пред това което идва и се хили
В тунелите на огнения ужас хилядолетия реват
Извират страстите човешки Разравят гробните могили
И стъпките на Провидението мраморно ехтят

ПОТЪВА МРАЧНИЯТ БЕТОНЕН ГРАД
в невероятен и злокобен залез
Появя странен плашещ хлад
Тъмнеят улиците празни

Какви са тези върволици
от сенки крачещи в безреда
Среднощните кошмари в скицника
на Гоя срещу нас напредват

Прииждат те Навалят Пъплят
Задръстват гърлото на мрака
Тялото на вечерта потръпва
обувките на ужаса потракват

Какъв е този град зловещ
където птиците са сенки
Човекът е ненужна вещ
заченат в присмех и презрение

Ето всъщност истинския Ад
роден в човешкото съзнание
Полъхва злобен хлъзгав хлад
И залезът е страшна рана

ЗАСМУКВАТ БЕСНИТЕ ФУРИИ

глътките последни на въздуха славеев
Прииждат яростните сприи
Притихва слънцето сърцето му немее
Бучат и блъскат тъй свирепо
вълните падащ здрач и ужас
Очите на надеждата са вече слепи
Крещят прегазените ружи
Набъбва тътенът Громоли
Пищят цвета и хора в пламъци
Отчаяни душите ни се молят Плачът им стене каменно
Защо сме Господи така наказани
Защо лицето си от нас отвърщащ
Потъваме във язви и проказа
Изцяло мракът ни обгръща

Мълчат небесните тръбачи Осъдени сме вече ние
И чуваме Смъртта да крачи
Сърцата ни предсмъртно бият
Злодеи гнусни и безоки Дойде божествената жътва
Живяхте глупаво жестоко
От днес нататък ще сте мъртви
И камъкът ще бъде по-щастлив
И вечна ще е мъката ви страшна
Горко горко ви твари диви Адът на Апокалипсиса е ваш

ИЗТРЪГВАТ СЕ ГРЪКЛЯНИТЕ НА ДУМИТЕ

и става все по-тежко съмването

В душата на зората скръбно тъмно е

Прииждат и пълзят талази от безумие

Клепачите на утрото не могат да разкъсат

мъглата от катран и здрач зловец

Човеците изтляват като тъжни свещи

Бумти нощта на Ужаса Сърцата пръсва

Но проехтяват гласовете на свещените пророци

и мощно стълбовете мрак оттласкват

Воалите лъчисти спускат звездна ласка

Пламтят и пеят отвъдните Прозорци

НИЩОТО Е ПЛАНИНАТА НА СТРАХА
ледената пустош на омразата
Тъмнеят зениците на греха
жълта е страстта на безобразното

И сякаш не човеци а животни
пъплят в градовете на забравата
Гъмжат Хихикат А искрящите потоци
навалят в серен дим и водоскоци лава

Още те не вярват Не разбират
И напразно питат Нищото къде е
Нищото е тук Отвсякъде извира
Приижда жадно Трополи и зее

Храм

АТЛАНТИДА

АРКА

Вече си на дъното безмълвен и сияен
в подводната Бастилия на тишината
Чуй ехото на Вечността как вае
Арката на храма Екстаза на дъгата

Ти си играещата светлина която пие
от тайнствените извори на посветените
Подводните акрополи на Атлантида крият
лицата си загадъчни и неосветени

Какво предсказват взривовете мълчаливи
и тихите експлозии на цветовете
В кристалните селения сърцето ти е живо
тупти в прозрачни пещери и свети

Сега ще видиш ладията на Съдбата
сред бронзовите сенки да минава
И твоята душа ще прекоси оттатък
Отвъд стените на омайната държава

Ще те поемат ослепителните струи
на невидимите асансьори от лъчи
И тайните на Атлантида ще нахлуят
в изумените ти питащи очи

Навътре в плазменото огледало
във милиарди атоми разтворен
ти се превръщаш в светлината бяла
която за света е отговорна

Навлизай Втурвай се Излъчвай
Бъди енергията на създаващия Разум
Вселенските величествени фрази
рождението на Духа облъчват

АКРОПОЛ

Извира Та̀ворската светлина в чертози от нефрит
танцуват нежни сенки във подводната камина
Флотилии от векове-косатки минаха
А още бди Акрополът над тайна скрита

Положени в огромни щерни сред смирна и алое
бушуват слънчевите същности на ветровете
Мусоните на вечността горят и дръзко светят
и движат духовете на античните герои

Надига се изплува невидимата територия
И в кратера на времето клокочи Атлантида
Пеят сребърните катедрали Вестителите на зората идат
Тържествено тръбят херолдите на бъдната история

КУПОЛ

Струи в очите светли сребърна мъглявина
Приижда към сърцето последната вълна
Това е куполът небесен Стълбата от пламък
Играят сенките чудесни като бедрата на жена
Но зад прозрачната стена духът ти сам е

Оглеждаш се във себе си Не си достатъчен
Безмълвен купол във нощта Неясен Непотребен
Една загадъчна врата Едно несмело пламъче
Какво ще бъдеш ти във Онова поднебие
Смутена светлина трепти Чуй стъпките на Здрача

КЪЛБО

Блестят кристални анемонии в подводните градини
Корали композират ослепителен речитатив
На дъното живеят души на същества старинни
Извайва бисерни спирали светът им мълчалив
Те бавно сбират и сглобяват отломки от кариатиди
Те искат да възкръсне Да изплува Атлантида

Подводните зидари са изсечени от слънце
Великани бият вулканична наковалня
Ръцете им препускат като безмълвни вълци
Издигат арки и колони над Посейдоновата спалня
Изграждат те със огън златистото кълбо
Обиталището тайно на самия Бог

ПРИЗМА

Арката на Храма е тържество на бялото
Тръбят валдхорните на Изгрева Червено е началото
Лемурия – Кентаврово видение от виолетов сумрак
Акрополът е Слово Ликуващата слънцеока дума
Надеждата приема охренокафяв оттенък
Теоремата се обяснява от черни линии и сенки
Извират сферите пламтящи на зелените екстази
Дъгата е гирлянд от смеещи се фрази Орхидея
Атлантида ни превзема със светлина С идея

Ехтят витаят и понасят синеещата си завеса

Извори от нежен хаос и шушукащ вятър
Далеч изгрява мъдростта и храбро е надвесена
Еолово просветват сцените на звездния театър
Ярост и любов изплитат амфорова песен

ПИРАМИДА

Както горе така и долу реем се сами
Прашец акашов във очите ни ръми ръми

Хилядолетия ний бродим От сияеща вода
са телата ни безплътни А духът от Свобода

И скитаме между звездите на вашите души
Забраната на времената кой ще наруши

Ний чакаме отдавна скрити в слънчев дим
Отворете ни вратите и ний ще излетим

Както горе така и долу навсякъде е Атлантида
Тръбачите на бъдещето идат идат

СФЕРА

Започва тялото ѝ светещо от нимбата на Нищото
Завършва със началото на огнена фуния
И жълти кратери изригват от дъното И вижте я
Зачената във тишина – каква рушителна стихия

Кълбото е любимата ѝ маска за пред хората
Кръгът е тайната на звездния ѝ разум
Тъй недостъпна и загадъчна тя нежно е отворена
за неразбираеми послания и всекидневни фрази

Прозрачна и възвишена в кристалното познание
обича тя хармонията между волята и вярата
Ала снагата ѝ възпламва в страшни рани
щом в бездната на Злото гълъби изгарят

Какво е тя Монада от неземни светлини
Неразгадаема магия от любов и съвършенство
Или безкраен танц на слънчеви вълни
Възторг и страх Покруса и блаженство

Или пък спомена отвъден за онази Атлантида
Всеки носи го в сърцето си като прозрение
Сферата е вихър от слънца и кариатиди
Сферата е смисъл цел и вдъхновение

СФИНКС

Кристални пещери огласяни от шепота сребрист
на канделабрите изваяни от алабастър
И портокаловата страст на сенките
които странни птици полюляват
над ковчежета от хиацинт и яспис

И танцът на говорещия пясък
над мраморните изваяния на Ибис
и Завесата от здрач блестящ
която отразява причудливи лилии
рисуващи агонизиращи пантери

И лебедите черни на Смъртта
във светецото одеяние на Словото
които се превръщат в свиреща тръстика
И крачките на Онзи който идва
носещ сферата на тайното Познание

И светлината на искрящия тунел
И предсказанието за отминалото Бъдеще
Говори ти без думи и показва
за всичко и за нищо Сфинкса
Чуй викащата тишина Човече

КРЪГ

Потопи се в светлината на спомена
потъни в оня кръг на Началото
когато в ембриона на Цялото
ти бе част от тъмата огромна
И предвечни страхове те люлееха
и те люшкаха звездните тласъци
и изваян от космически пясъци
ти измисляше своята дреха

Ти създаваше земното тяло
на едно същество от безсмъртие
Колко трудно и страшно първия
ражда човешкото огледало
където самотен умът проумява
целта и смисъла на Битието
Човекът е кръг в който свети
духа на звездната държава

ЪГЪЛ

Камъкът отхвърлен от зидарите
в глава на ъгъл се превърна
Лице на древна кариатида
обърнато навътре
Той е Познанието И вратаря
на загадъчната пирамида

Тя е невидима И съвършена
И тайната на Атлантида крие
Човек е само апостроф
който плахо пие
от изворите на Вселената
искри надежда и любов

Ъгълът във себе си оглежда
скритото лице на Бога
Човек е чуруликаща вода
и мислещ Огън
Ъгълът – това са двете вежди
на Светлина и Свобода

ЧИСЛА

Знакът на числото е огнено изрязан
Небесната му същност завладява
империите на духа Пророчествува Аза
И в Лабиринта Тайната узнава

Загадката се крие в Сфинкса
в кристала на пламтящото съзнание
Часовникът на времето върти се
обратно на човешкото познание

Разкрий загадъчната Пирамида
и ще прозреш лицето на Квадрата
Сърцето и умът на Атлантида
са твоите Душа и Дух О братя

от числа и същности добри
които Огненият връх зове
Едно твори две Две ражда три
и всичките вселенски светове

Започваш бавно да разбираш
Целта и Смисъла на Пустотата
Четири и пет във шест умират
Духът във седем ражда Свободата

Квадратът се превръща в Пирамида
Осем се разгъва във безкрайност
Девет е ключът към Атлантида
Нищото е всичко Но това е тайна

Не бързай да живееш в Тяло
Числото на Духа само ще избере
посоката О странно огледало
и сянка отразена Бъдещ рев

на хиляди отвъдни същности
Сферата е тайния йероглиф на Битието
Тя е творящата сияеща окръжност
която вае нимбата на вековете

Човекът е Числото на Живота
Животът е Числото на Човека
Изригва лъчезарната самотност
на съдбата му И свети

ТЕОРЕМА

Къде е Кое е лицето на всевишния Бог
Трепти върха на слънчевата пирамида
Духът на Същността е мислещо кълбо
И в конуса от светлина изплува Атлантида

Кристалните стени на Храма са от огън
Блести там Входа към екстаза на Квадрата
Квадратът е загадъчната тишина на Бога
Хармонията е енергията на Съдбата

А Съдбата е одеждата на Сферата отвъдна
Дихание на Словото а Словото е в Бога
Човекът е самотното око на ъгъла
в което Времето надзърта строго

Яростната ясна Пустота чертае кръгове
И разумът на Съвършения невидимо разтваря
форми и числа Битието е с искрящи ръбове
Бог е Теорема Вълнуваща игра на зарове

Потъни във съзерцание И ще откриеш Бога
В ликуваща безмерна Светлина играе
Той е Състраданието и Мъдростта на огъня
Той е висшата Субстанция Или каквото пожелае

ХРАМ

В НАЧАЛОТО Е СЛОВОТО и Словото е у Бога
и Бог е Словото Така каза Иоан
Гради той храма на звездния огън
разтворен в думите на небесния океан

И рисува с мълнии сърцето на буквите
Извайва с въглен фантастичния лик
на духа който играе спира и хуква
из неоткрития още свещен материк

Расте незримият храм Не тухли а думи
изжиждат колоните арките олтара сияещ
Легиони изречения метафори и фрази умни
издигат снагата му и го славят Това е

Арката Дъгата и Храмовата извисеност
От Думите изригваме към вихрите на огъня
И в Словото свободни красиви и спасени
ний сме светлата душа на Бога

ИЗДИГНИ СЕ НАД ЧОВЕШКИТЕ ОБЛАЦИ
като птица от блестящо дихание
Крило бъди от слънчево сияние
Твоите тяло и дух тъй волни са

Разбий черупката смешна на тялото
И плувай Лети Рей се красиво
Ти си възторга и нежността дива
и ослепяващата страст на Бялото

Ти си чашата ликуващо страдание
препълнена от воля и екстаз
Колко нищожно е бившето ти Аз
изхвърлено от пъплещото Мироздание

Чуй жалката и унизяваща гълчава
на безсмислени предишни страхове
Към други благородни светове
душата ти сега отплава

Далече долу съска суетата
Омразата и глупостта дивашки пеят
въобразява си гълпата че живее
А ти Отвъд затворил си вратата

Свободна е усмивката на вятъра
Сиянието те превръща във вода
Ти си искряща статуя от Свобода
която се завръща в Светлината

ОСТАВИХА МРЕЖИТЕ ДВАМАТА БРАТЯ
и тръгнаха като ловци на човеци
Людското слънце беше кратко
а пустинята вечна

Петър и Андрей обикаляха в нея
и разнасяха Словото Божие
Цяла Юдея се радваше и пееше
а Рим стискаше ножа

Две хилядолетия вече вървят
апостолите с души изтерзани
А Рим сее все така смърт
и бълва закани

Не град а сърце на Злото
е вездесъщият Рим
Той е вечен колкото Живота
а Човекът е дим

ТИ СИ ВМЕСТИЛИЩЕ НА МИНАЛИ ЕПОХИ

Прозрачна амфора от светлина
Нахлува и тече през теб Деня
И твърда е снагата му но рохкава

Като на кино преминават вековете
Империиите тържествуват и загиват
Ти си мига на звездната магия
Сияние от здрач Мрачнечеш светло

Ти си искрящата ваза на Времето
Усмивката базалтова на Разума
В обемите на Пълното е Празно
Животът е смъртта на тленното

ТОВА НЕ Е ПЕЙЗАЖ ИЗМИСЛЕН

а твоят сън наяве
Постепенно се стопяваш
И вече си дете Прелистваш

загадъчната книга на Промените
И в себе си откриваш буря
която в Нищото се втурва
Мигът е спрял Немее Времето

Абсолютният покой те завладява
а всъщност бясно се въртиш
И буден си но спиш
И шумната безмълвност озарява

сянката на твойта светлина
Статуя изваяна от Не и Да
ти си пустиня от вода
И мека твърдост Ясна пелена

Не съществуваш но те има
безплътен но и тъй реален
Нищото е Всичко и е алено
Единствено но неизброимо

И ти си То а То е Всичко
неясно светла тъмност
Уж празно е а всъщност пълно
Вселената живее като те обича

РАЗКЪСАНА Е РИЗАТА НА УТРОТО
вилнее сухата и зла виелица
и пее яростната мелница
на мълниите прекатурнати

Отсечена е с брадва тишината
и грохот ненаситен тътне
Лилави сенки стряскат пътя
Не може да се прекоси Оттатък

Изглежда всичко ще се срути
ще рухне ще се сгромоляса
И ний ще се превърнем в пясък
който в бездната ще рукне

НАВЛИЗАЙКИ В ГРАДИНАТА НА ЗДРАЧА
пред тялото на Светлината коленичиш
И виждаш как загадъчни ездачи
мантията на нощта обличат

Това са стражите на Мрака
които строго се разхождат
Сподиряни от гарвани и свраки
те обикалят нощните изложби

Алебарди виолетово просъскват
дрънкат шпорите език изплезили
Страх и грохот те разпръскват
от платно на Рембранд слезли

Те вървят сурови недостъпни
и проверяват смисъла на Битието
Загадката изследват те на Пътя и
посрещат нощните поети

Подготвят ги за утринната стража
която дверите на изгрева разтваря
Прилепите на съня размахват важно
крилете си Нощта въздиша и догаря

ПРОЗРАЧНО Е А ВСЪЩНОСТ НЕПРОГЛЕДНО
напрягаш взор а нищо ти не виждаш
Уж отдалечава се а все расте приижда
въздишката му пареща Но тъй е ледено
докосването плахо А прегръдката – желязна
И ти летиш но падаш в светла бездна

Защо крещиш а всъщност тихо пееш
безмълвен си във водопад от силни думи
Умът ти е кристал във кратер от безумие
Прикована е душата Ала пак се рее
И сам не знаеш кой си но провиждаш
Съдбата те руши И пак и пак съзижда

КАКВО КАЗА ГОРЯЩИЯТ ХРАСТ на Моисей
Прозрачният пламък извайваше притчите
И тежките капки рубинено-янтарен клей
хвалеха слънцето а мрака отричаха

Духът на огнената същност се събуди
и заповяда на пророка си да пише
Да дълбае планини небесна руда
да открие сам Познанието свише

Човекът е загадъчната светлина на Бога
Мъдростта на Ахил и храбростта на Еней
Единни любовта и красотата могат
Това каза горящият храст на Моисей

ИЗТИЧА ВРЕМЕТО И вече е запален
фенерът на прииждащата есен
Стоя в световната чакалня
и сам съм влак без релси

Векът оказа се неточен
Навярно и планетата съм сбъркал
Жестоко време Как клокочи
Тайната А само хвърлей

ме е делил от Отговора важен
Но аз пропуснал съм перона
Какво на тръгване да кажа
Вратата на Живота е затворена

АЗ СЪМ СИЯЕЩАТА ТЪМНИНА
И сега ще пея
Ще бъда ослепителна вълна
от здрач люлеещ

Монадите на мрака приласкават
звездното небе
Лодкарят на Съня се появява
и в Нощта гребе

Гребе към мене той усмихнат
Изгребва Вечността
И виждам през отвъдни вихри
как се ражда Тя

Тя е нежната лилава буря
от танцуваща вода
Към сърцето ми се втурва
и ставам Свобода

И вече бял съм и прозрачен
спокоен и добър
Аз съм Лодкарят Пламък в здрача
И няма Смърт

ЕЛАТА НЕЖНА В КАМЪКА СЕ ВПИВА
Пропуква го Расте навътре и развива
корона от изящни архипелази
Подземната архитектура е красива
Колонади причудливи и антични вази

В каменните пещери небе живее
И свирят светли ветрове И пее
Душата на природата И в огнен плам
люлее рее се елата И копнее
дърво и камък да издигнат Храм

МЕСЕЦИ

ЯНУАРИ

Отвори кристалните двери на бялата смърт
и катедралата на вечното мълчание ще видиш
Остави своето тяло на оня блестящ водовърт
който към теб неумолимо иде

Рисунките незрими колонадите и арките
внезапно ще открият загадъчното си лице
И леденият храм ще прокънти от арии
И ти ще осъзнаеш истинската Цел

Гори свещта свещена в катедралата на януари
Докосват се Живота и Смъртта в молитва
Ти си възвишеният Огън който Портата отваря
И от тялото на Битието душата ти излита

ФЕВРУАРИ

Да погледнеш зимна утрин в двора
Тиха пустош и замръзнали капчуци
С празните хармани вятърът говори
Сняг засипва портата Скрибуца

Да съзреш виелици как идат –
бели глутници по вълчите баири
Седнал до огнището като Овидий
воплите им слушаш А коминът свири

И да тънеш в тишината необятна –
кристалче разум в призрачните степи
Далечна сянка на прокрадващо се ято
Сега си сребърна сълза от пепел

МАРТ

Внезапно руква светъл дъжд
Огромни капки фееричен смях –
блестящи островчета радост
И пламват бурно изведнъж
в талазите кристален прах
огнени летящи клади

И диша фантастичното кълбо
от вихри дъжд цветя човеци
Денят е разярен като лъвица
И вижда през мъглата Бог
как неусетно става светло
и Хаосът превръща се във птица

АПРИЛ

Колко истинско е всичко край нас
Колко мъдра е природата жива
Гледай – всяка тревичка в захлас
виното на живота отпива

Цветята ухаят с яростна сила
димят и разцъфват нежните стволи
Пролетта идва Април е
Как тръбят Как пламтят Как молят

небесните сокове любящото слънце
Как танцуват закачливите облаци
И изригват жълтите мълнии
на жадното пладне И обло е

И човекът лети като птица
И е душата на искрящия въздух
Любов – небесната ти плащаница
нека ме обгърне бързо-бързо

МАЙ

Очите на светулки светят
щурците дирижират своя хор
И майска нощ бродира летен
вълшебен кадифен простор

Изкъпани във скута на цветята
от нощния прашец меда поели
звездите галят влюбения вятър
И цъфва утрото в дантели

И нежната роса запява
сътворява приказна симфония
Афродита в капките изгрява
като кристална анемония

ЮНИ

Във сенките на тоя селски вир
розовите чапли пак се къпят
И рибите привършват немия си пир
пред извора на твоите стъпки

Брегът е все така ронлив и топъл
зад вехтата колиба с плетен покрив
Захожда слънцето Последните му вопли
посрещат здрача лепкав мокър

Лениво сумракът промъква лапи
гнездото му е влажно и приятно
Езикът на нощта е грапав
Плахо свири в тръстиките вятър

ЮЛИ

Започва пищното възшествие на юли
Мантията му на Цезар засиява
Денят е натежал и щедро надарява
с отблясъци разкошни пладнето прибулено
И цяла вечност секундите изтляват

Огромни цветни кръгове небето заплеляват
Въздиша маранята с вулканични ноздри
Човекът е самотен като гвоздей
на кораба на този век отплавал
във бездната на своя ужас бронзов

АВГУСТ

Жестоко е но юли си отива
Чуй стъпките на тигровия август
Меланхолична мараня обвива
изтичащите дни които давят
тъгата на Красивото

Опитваш се да спреш махалото
Предчувствия трагични те обземат
Но яростта нахалост е
Ти си безпомощна поема
в абсурдите на Цялото

Ти си пауза незабележима
в мелачката на хищните столетия
Извайва времето от тебе рима
на човешкото великолепие
Но идва Зимата

СЕПТЕМВРИ

Източи се и въздухът на тоя месец
Разрязахме вчера последния ден
Тъй светло и страшно корите му есенни
димят във прощалния слънчев фенер

Сега ще бъдем вече недействителни
Пламене измамно втората младост
Бяло угасване иде в бял кител
Самотно и тихо е Нататък е гладно

ОКТОМВРИ

Тържествен мощен и спокоен
като римски легион във боя
приижда месецът октомври
Кехлибарен и опалов той е
Снагата му е в златен пурпур
И като митична хекатомба
изригва резеда и охра в упор

Горят кафявите му устни
и жълтите видения препускат
Листата на страстта играят
Есенните майстори изкусни
божествени платна бродират
Естеството е дете Нехае
Обоите на тишината свирят

НОЕМВРИ

Ръмят бездомните листа
Отеква ехото безмълвно
Просветва като мълния
и си отива Есента

Проглежда слънцето едва
Скорец един се появява
И тъжно той припява
в обезлюдена синева

И тупва ненадеен жълъд
като знак от небесата
Нежно гушва го земята
ще го кърми дълго дълго

Денят учудено гадае
тайната неизразима
Внезапно идва Зимата
Жълъд и скорец Това е

ДЕКЕМВРИ

Мъглив суров недружелюбен ден
през процепите на нощта наднича
Тъй трудно съмва Вятърът студен
запалва утрото И учи го да среща

А въздухът е хрупкав и сребрист
Въздишката замръзва като статуя
Денят е всъщност празен лист
А ти си неговата фраза И разпятие

АРХИПЕЛАГ

АЗ СЪМ ВЛАДЕТЕЛЯТ на словесния архипелаг
ваятелят на скулптури от думи
художникът на метафоричните експлозии
жрецът на танцуващите букви
певецът на безмълвните сравнения
Аз съм посветеният в тайнството на звуците
създателят на реещи се образи
изкачващият се по стълбата на мисълта
разговарящият със самотната Отвъдност
скитникът в тунелите на Времето
Аз съм изчезващият в пясъците на съня
лятящият величествен екстаз
сияещият слънчев стълб
течащата вода на свършенството
ослепителната ярост на зората
Аз съм огромната вълна от светлина и блясък
пулсиращата охрана на столетието
и алената безнадеждност на мига
изригващата жълта страст на утрото
и виолетовото мъркане на вечерта
Аз съм кристалната звезда на ужаса
и топлатата утроба на възторга
пирамидата на абсолютния покой
кълбото на човешкото движение

Аз съм гласът на викация във пустинята

ДА ГОВОРИМ С ТРЕПЕТ за Неруда и за любовта
стихът му като мълния в съня ни броди

Тревите под телата яростно несръчни
приличат на разбъркани сонети
неповторимата неопитност на огъня прославят
И величаят образите на плътта
възвишени хорей и здрачни амфибрахии
дактили катедрални се възправят
безмилостно отеква анапест безкраен

Тръбят тромбоните на страст неистова
Изпепелена е представата дори
за дъжд внезапен и облаци с антични изваяния
и за невидими галери с бронзови гребци
издуващи платната на Надеждата
Разкъсани
отблъснати са сенките на пладнето
и тишината пламенно мълчи

И ето музика отвъдна зазвучава
шептят гальовно флейтите зелени на тревите
сърцата им излъхват жадно
притихналото ехо на далечната любовна буря
А подир нея
отекват вече трусове безмълвни
ехтят в циклопски унес
и прииждат
тътнат

мраморните крачки на Поезията

БАВНО

Много бавно

Почти бездвижно

Като полъх на дишащо листо

открехва утрото врата от бледорозово дихание

Възвишените ладии на облаците

тържествени процесии поемат

дълбае гръмко тишината водоскоците небесни

С дъх на мирта анемония и портокал

разтварят се разцъфват нежните корали

венчелистчетата на дъгата сребърно звънят

Люлеят се предвестниците на зората

и пурпурът на мантиите им невидими

предчувствие поява

Капката на самотата зрее

набъбва яростта на милосърдния копнеж

Навътре

се втвърдява и шуми

жълтото ядро на слепотата

Къде е всъщност тялото ти Дух непостижим
Какъв си ти на Светлината
Защо изгрява мисълта ти
в градината на ослепителните гейзери

Ромон
Хорали от думи без букви
Възторжен вестоносен вихър вее
Влез
Вратата на Вярата вика

ДА ЛЕЖИШ СЪС НАСЕКОМИТЕ в тревата
с тия малки и необидчиви късчета живот
и да съзерцаваш дишането на зеленото море
ефирните и достолепни камбанки на цветята
и капчиците нежна пот
по олюляващите се стъбла
сълзите на пръстта
и гънките на смях по устните ѝ прашни
да те пронизва ехото на вятъра
в пустините на кратери
оставени от бръмбарова стъпка
и да се спускаш по огромните възета
на паячните мрежи изплетени в око на мравка
и постепенно да усещаш
как тялото ти се прелива
в това жужащо необятие край тебе
и вече да не виждаш крайчеца му
то да е вселената на малките неща
и всичко

САМОТНИЯТ ПИР СВЪРШИ

Поклони се на щорма от спомени
на висящия мост на миналото
отнасящ представата ти за реалност
Поклони се на звездната утеха
люлееща везните на ирония и незаменимост
И атакуващата поетична баналност на деня
Измамното присъствие прекрасно заживява
в действителната липса на поклона

Клокочи кратерът на многолюдната измислица

Поклони се на нощта
дошла да почете незримите си гости
Образите на неясните копнежи
издават тайната си осезаемост
Поклони се на безшумните им гласове
обвиващи душата с притаена звънкост

Подир здрачаването на телата сенки пъплят
Възторжена приижда огромната ти самота
Прелива вече идещият сумрак
с тълпа от настроения

Поклони се на фантазията
дарила те с богатството да каниш Нищото
и да не бъдеш сам

ГЛЕДАЙ СВЕЩТА

На Таньо Клисуров

Острието на пламъка всъщност е цвете
листенце от нарцис което безмълвно се рее
кремава пъпка от небесен гирлянд
Капката огън люлее летящи пространства
Гледай свещта
Искряща невидима ваза от страст
изпълва прекрасни прозирни обеми
Светлинна токата в океана от мрак
обладава тръби и разкъсва мълчация здрач
Ехти жълтото дъно на сънното вятърно езеро
И сенките коралови на вечността витаят
Гледай свещта
В огледалата от лазур и сияния нефритени
възнасят се танцуващи глухарчета от светлина
и воалите на красотата в нежни пропасти искрят
Огромно е окото на възторжения вятър
Екстаза на гласа извайва невъзможното
Гледай свещта
Ти вече си отвън Пред арката на Храма
Ти въздуха си който е сърцето на Молитвата
Ти си свещта на Любовта
която ражда Свободата

ПРЕКРАСНА Е И ТЪЙ НИ ЗАВЛАДЯВА
бъбривостта на вечерните шутове
Загадъчна е лунната им отзивчивост

Забеляза ли как мълком наблюдават
хаоса в натурата на Естеството
А подредеността се самосъзерцава

Безмълвна птица от запален мрак
спасява слънчевата слепота на Битието
Изяществото на взривената хармония
мечтае и играе
Мълчаливо е безумието на страстта –
объркано дете
пред тайнството внезапно
на изгряващата плът

Струи екстаза
вкаменияващ тялото във спомен
Обажда се апокалиптичния щурец
и шепот неудържим възвеличава

Красивата и яростна самотност
на Сълзата пее

На Никола Инджов

СВЕТЯТ В ПОЛЕТО души на биволите –
боровинкови алени пламъци
Те са капките кръв на живота
в жълтите длани
на шептящи пшенични стърнища

Облегнати на геги от сияние
пастирите пейзажа съзерцават
И гледат мравешките армии
как строго се подреждат в легиони
Върху крилете на глухарчета танцуващи
щурмуват те загадъчните проходи
през синорите на изпръхналата оран
Шушукат си гальовно
гривите зелени на тревите
Поява сладък дъх от белите акации
И хорът на врабците
пасторални оратории подема

Пладнето е праскова искряща
Поклащаща се закачливо мараня
Златиста мъхеста въздишка
Флотилия пчели жужащи
сред океани от прашец любовен
Натежал от медоносна страст клепач
И полъх от листо на дъб
което пада волно и безкрайно
към топлата утроба на пръстта

Целувките на Слънцето рисуват
невидими картини от цветя
Една сълза оглежда
усмивката на Вечността

ПОДЗЕМИЯТА НА СЪНЯ сега са тъмни
непроницаемият мрак въздиша
невидимо се полюляват завесите му черни
потрепват хълбоците на нощта
вълни от здрачен дим нахлуват
пълзи пулсира вие сумрак морав
флотилии от прилепи разкъсват
лилавия венец на тишината
и бавно много бавно се потапяш
в кристалното кълбо на Битието

Не мислиш не усещаш и не чуваш
само виждаш и разбираш всичко
безмълвни взривове от думи екнат
гирлянди от цветя те ослепяват
процесии тържествени минават
през твоето прозрачно тяло
ваза на безкрайни мигове си ти сега
устие на странни струи и потоци
от съзвездия предмети векове и хора
хаос тъй примамлив и вълнуващ

Набират мощ камбаните на зазоряването
кафяви сиви и оранжеви копиеносци
разтварят дверите небесни на деня
тръбят фаготите на огнени езици
експлозии от лумнали секунди идат
искрят златисти фойерверки и невидими очи
безбрежен бял саван блести ликува
стена от жълти водопади стене и сияе
започва се започва се започва се
безкрайна бяла безначалност

ДА ВЪЗПЕЕМ КЛОУНА
възхитителната му способност
да прекършва гордостта си
безумно елегантния му реверанс
но все пак с мъничко фриволност
Да не забравим разликата
между хищната самодоволна публика
и самотната изтънченост на жреца
Да го възпеем днес
макар и за презрителната гънка
изрязана на устните и да се вслушаме
в словата му надменни
Говори той свободно злоезично
защо да не признаем – жлъчно
Надсмива ни се туй е явно
ала нима без думите му
би съществувал тоя театър
представлението на живота
Къде би било изкуството
без сътворяващата светове ирония
и нашите души самотни
странстващи по сцените безлюдни
на Тъгата

МАМА СЕДИ ПЛАЧЕ ТИХО И ШИЕ
греят очите ѝ като кладенци
Шевицата плаха сълзите ѝ пие
Шие тя дрехата на нашето детство
Сребреят сълзите на пладнето
Идва здрач ненадеен Но светло е

Тя всъщност не плаче а пее
и обърканата ни съдба нарежда
Сеячи на скръбта сме ний И в нея
Отечеството ни сега потъва няма
Остава само мъничко надежда
Мадоната Лъчът от светлина И мама

ИЗТРЪГНАТИ ОТ МРАКА От утробата на бездната
извират ослепените войници на цар Самуил
Очите им са кухи За тях историята е беззвездна
Скръбно сенките вървят и тъжна светлина струи
Завихрят се мъгли от огън Пада кървав дъжд
И хилядолетие ридае вече доблестният мъж

Защо наказани от Провидението все се гърчим
сподиряни през вековете от сенките злощастни
Предателство сърцето на България покъртва
И алчни същества площадите с лъжи огласят
А той стои и гледа с очите на незрящите войници
От страдание изваян на горестта е рицар

Царят на честта и на достойнството ни гледа
Кога ще се събудим Кога ще изкрещим
Вратата на България Беласица е смъртнобледа
и страшни ветрове разнасят ален дим
От дъното на бездната едно око наднича
И ужасът на бъдещето учи се да срича

ТУНЕЛЪТ НА ЗАБРАВАТА изхлузва мокро тяло
полепват леденяет охлювите на страха
Какви са тези сенки зловещо пропълзяли
Те може би са Ужасът Лицето на греха

Защо сега ни се явяват тъй злокобни
Защо проскърцват във предсмъртен транс
Отечеството е осеяно от страшни гробове
и зинали са скръбни долове във нас

Това ли е родината на Ботев и на Яворов
безсрамно изтъргувана от шепа жалки скотове
Но ето го пламти гневът небесен Вярно е
и ангелите крачат срещу нас Готов е

последният мъчителният праведният избор
В огньовете гърчат се душите а челата в срам
Бездънни са и мрачни са и горестни са избите
на днешния позор и на покрушения храм

О болна О завинаги низвергната България
къде са твоите чеда борците смели
Земята ни в огньовете кървави изгаря
Небесен залп базалтови сълзи изстрелва

РИСУВАТ ОГНЕНАТА ГРАФИКА червени клюнове
Ехти пламти полето от крилата кървави
В черните стърнища бели щъркели
бродират българската черга Юли е

Челото на деня е бяло Крилете му – червени
И черно колелото което живота ни върти
Съдбата ни е щъркел И загадъчно лети
Лети във скръб и радост българският гений

Това видение трицветно е метафора жестока
И майките страдални все във черно ходят
Свири втората тръба И черен щъркел броди
На българската нива черен щъркел Бог е

ВКАМЕНЯВАНЕ

Пътникът смирен на здрача
разгръща старите ели
И чува шепотно кълвача
да му казва
Не боли

Стои сред малката поляна
и нежен вятър го вали
Облаци в небето няма
но промълвяват
Не боли

И дивите самотни вишни
обвиват ствола му мъглив
И леко болката издишва
и чува ехо
Не боли

Сред камъни цветя и вятър
ще издържи ли пътникът Дали
Вещае глас в гората –
ще си камък
Не боли

ДИКТОВКА НА МЪРТВИТЕ

Сам под нощното небе на Ахелой
дочуваш тъмен шепот да се спуска
Докосват чело ледените устни
на същности невидими И скръбен вой

в душата ти смутена проечава
Витаят призрачните вълци
на духове отвъдни и безмълвно
като мълнии сърцето поразяват

Сенките на българската чест
хилядолетие те наблюдават
Прокуден в собствената си държава
о колко тъжен си сега Злочест

Продадено разграбено разбито
сираче е Отечеството и ридае
Чакалите са пуснати И лаят
и оплячкосват всичко А вие спите

Спете в страх и срам разблудно
рожби на порока и покварата
Над Ахелой отива си България
Звезда скръбна тя е Непробудна

В ДУШАТА НА ПРЕДАТЕЛСТВОТО зъзне чер базалт
Фаготите на отчаянието бълват сива кал

Морав е гласът на ужаса когато стене
Сърцето на омразата е синьовледенено

Болката на мъдростта в кафяви ручей извира
Небето на страданието с червена ярост свири

В очите на надеждата зелен възторг играе
Жълта е страстта на светлината и ухае

Цветята на невинността тъй бели са и чисти
Пътеката на Свободата е огненозлатиста

РЪЦЕТЕ БРОНЗОВИ ИЗДИГАТ
слънчево пеещи мрежи
Гаснат сребърните риби
Дневната истина реже

Изстиват белите дихания
Нозете възлести ги тъпчат
Светлеят труповете-рани
Тлее мъртва глъчка

Така и нас прибират тихо
И всички викове са неми
Крещете дявол да ви вземе
Нима сте риби а не птици

НАДПИС НА ТЪРНОВСКИ КАМЪК

Очите ни кървясали изброждат скръбно стръмното
и вие виолетово гласът на болката крещящо няма
Ний сме последните защитници на мъченика Търново
Ние сме арката изкъртена на Храма

Трагични като кораби в последното си плаване
навлизаме в обятията на смъртта със песен
О вий които след столетия ще ни разхвалите
не вярвайте на псалмопевците Не беше лесен

страшният ни избор Не сме не сме герои ний
а страдащи човеци И в този век на здрача
душите ни излитат а телата вече са вградени
Самотна мъката на българската Майка плаче

Предвожда ни Отецът Самият Патриарх Евтимий
Вратата на историята той в огнен дим отваря
Смъртта е нашата последна искряща епитимия
целувката прощална на заспиваща България

Достойни Старче – Поздрав от Отвъдното
Хилядолетия сърцата ни ще бдят над Търново
Стоим на стража ний а вековете бѣдни
часовника на Вечността загадъчно превъртат

Добри човече Пътниче Поспри пред таз обител
и чуй как ехото примамва гласовете каменни
Ний сме разтворената във прѣстта и въздуха молитва
и маха на орловите криле изваяни от пламък

ПРИТИСКА УТРОТО катран зловещ
И сякаш никога не ще изгрее
Жестоко бляска сумрачната пещ
Плодът на черната усмивка зрее
И мракът сам от себе си се плаши
Нощта е празна с необятност чаша

Но нежен лъч пробожда закачливо
И като нишка паяжинна се усмихва
Не вярваш на очите си Тъй живо
бързо и внезапно слънчевите вихри
пронизват и прокъсват на решето
тялото на Здрача И става светло

КОЛКО КРАСИВО Е ИЗКУСТВОТО
и колко грозна е властта
В излъсканите ѝ салони пусто е
като в преддверието на смъртта

Избери си съдбата на птица
която се рее от вълна на вълна
И в танца на небесната ръченица
бъди кораб от Светлина

ПЛАМТЯТ И СТЕНАТ устните на Здрача
боричкат се вълни от светлина и сумрак
Ехти ковачницата на нощта и умно
отекват стъпките на Оня който крачи

Той иде сянката му светла вече пада
върху огледалото искрящо на зората
Той носи в шепите си огнен вятър
потоци светлина лъчисти водопади

Невидим слънчев вестоносец Кой е Той
Запалил златен сонм сияещи лампади
преодолява и отхвърля всякакви прегради
Той иде и расте и пее Кой е Той

На Деньо Денеџ

ЗАВЪРНИ СЕ НА ПУСТИЯ ПЛАЖ Забрави
соления вятър на морето мастилено
Странни птици летят и люлеят глави
и вълните в сърцето блъскат тъй силно

Изправи се пред лодките празни Вземи
греблото на своето детство измислено
Ти си владетелят на онези прекрасни земи
с вълшебни слънца и чудеса многочислени

Намери само тайния проход И спри
Нека те тласка зове и примамва прибоя
Ти си мечтателят воин Как искри
грамадата морска А брегът кой е

Заповядай на талазите водни да спрат
Не море а небе пред теб се разтваря
Ти не искаш и не можеш да се върнеш назад
Нежен лъх на орлови криле те изгаря

И летиш през пространство и време летиш
И разбираш колко древна е твоята същност
Ти си човек но и цвете и камък И виж
как морето небето човешки прегръща

ПЛАМТИ И СИЯЕ камбанарията нежна
говори без думи светата обител
Човеците свещи са лъчисти капители
незрими колони на милост безбрежна

Въздиша манастирът на свети Мина
клади от цветя възторжено ликуват
молещите се лица неземно плуват
в потоци златоструйна светлина

Горят на двора живите дръвчета
енергии прекрасни там искрят
Прииждат пеят и летят Летят
отвъдните души като врабчета

Търсят те човешкия си гений
в приказното царство на играта
Небеснопесенен мига е кратък
внезапно е красивото Освобождение

Нагоре Нагоре по стъпалата от огън
лазура смарагдов безстрашно катерят
Свещената тайна сама ще намери
сърцата им звездни Те могат Те могат

САМОТНАТА ТИ ЛОДКА приближава
архипелага на отвъдните души
С последни сили се сражава
духът на твоята държава
но Здрачът те руши

Не искаш още да признаеш
че ти си само слънчев атом
И споменът за теб витае
И няма бряг И как ухае
тъмното море на Лято

ВИОЛЕТОВ ЗДРАЧ изпепелява
устните на утрото внезапни
Сумракът е светъл залп
оттегляща се лъчеструйна лава

Пламти ехти витаете и препуска
безжалостното колело на Мрака
Отива си нощта прегракнала
и тъмната ѝ сила я напуска

Крещи от светлина Началото
Огромни жълти ладии прииждат
Изправя се и всичко вижда
денят във колесница бяла

Сияе слънчевият император
И стълбове от пурпур заблестяват
Кобалтова светкавица изтлява
в клепача на изгряващ кратер

Човекът има вход окоето –
прозорецът на Бяло Братство
Загадъчно отвъдно тайнствено
искри усмивката на Естеството

ВЯТЪРЪТ КОЙТО НЕ ЩЕ СПРЕ
в ничии въображаеми платна
изчезнал в ехото си символично
ми напомня за теб

Този плаж на пустотата
сграбчен в челюстите на приборя
ангелогласно зовящ името ти
ми напомня за теб

И хармонията на небесните птици
безмълвният хор на свободата
възпяващ античното ти тяло
ми напомня за теб

Ти си въздишката на Битието
нежното потрепване на клепача му
към вълните на моя пясъчен дух

Обичам те както тревата семеносна
жадува образа на бурята прииждаща
ти – шепотно сърце на цвете

ГЪРМЯТ НА НЕБЕТО огромните щитове
и тъмни огньове фантастично искрят
Шепти нежно нощта антрацитена
и бълва индиго над заспалия град

Светлее дрехата на пеещия здрач и
обвива гали облаците крадешком
Един невидим вестоносец крачи
из звездния безмълвен дом

Ще мине той и ще остави тихо
приказното цвете върху похлупака
Ездачо на щастливи вихри
Тръгвай Светлината те очаква

СИНИГЕРЧЕ

Страшно свети черният кестен
в бялата безкрайност на тъгата
Стенат клоните Протяжна песен
жълт огън стеле по листата

Печална мекота следобеда изпълва
Синигерче треперещо едва въздиша
Дъжд внезапен облаците бълват
Мъждее слънчевият лъч Не пише

алените ноти вече за певеца
шарен като родна цветна черга
Идва здрач Единствено гледеца му
проблясва нежно в черното

СУТРИН КОГАТО МРАКЪТ е толкова раним
и даже нежното докосване е светла рана
разсъмването пламва и превръща в дим
звънтенето на нощната камбана

И ние тръгнахме в предизгревния дим
на нощната отекваща камбана
все по-бързо себе си въртим
и светло е разсъмването като рана

МАСЛИНОВОТО КЛОНЧЕ на възторга
потрепва нежно върху устните
Лавината на чувствата каторга е
Свободно е единствено изкуството

Няма граници душата на поезията

Като елен в градината на каменните бури
по виадукта на страстта ще влезе
И пламъкът ѝ ще катурне
всичко в алената Бездна

РИСУВАЩИТЕ ДУМИ са огньовете на мисълта
метафори разкошни като римски пехотинци
Букви от лъщяща мед и пурпурни хитони
небесносини огърлици от извиращи сравнения
копиеносни редове искрящовиолетови

Извайващите образи невероятни изречения
изпълват Вечността със сталактитен фосфор
И стълбовете на духа понесят светещи капители
необозрими арки от ромонещи речитативи
Тържествена говореща врата от вятър

Прииждат шепотни ноктюрни ослепително
нефритени мъглявини плетат спирали
Божествените гълъби на цветовете
подреждат сферите на тайното Познание
Сияещата бяла Светлина сънува Свободата

ДУМИТЕ НАХЛУВАТ като изстрели
Пейзажи фантастични те чертаят
Леопарди в огнен бяг разискрени
из архипелази от лъжи и истини
те втурват се Искрят Сияят

Думите са острови от слънчев смях
Загадъчна игра на водни духове
в пещери от съновидения и златен прах
Там светли страсти и тъмнеещ страх
в подземията им избухват

Думите са отраженията на душите
И музиката на играещите сфери
В пеещите букви таен смисъл скрит е
Човекът е създанието на звездите
което Истината ще намери

ЛЕГНИ НА ЗЕМЯТА И СЛУШАЙ

Чуй скриптенето властно
на ручеи бълбукащи в подземна топла светлина
Нахлуват идват и оттласкват вълна подир вълна
в подводни катедрали къмба кристална страст
Откват хорове неземни Еhti небесен глас
И вае силует изплъзващ вълшебна ясна планина

И паят корените на дървета в подземното небе красиво
Телата им изграждат йонийски храмове от лава
Прозирновиолетова мъглата на съня се разтопява
и свети в сумрачните пещери лицето ѝ щастливо
И драконите на нощта заспиват Небесна кръв се влива
в сърцето на Земята Пилигрими странстващи минават

ЦВЕТЕТО КОЕТО НАБЛЮДАВАШ нежно
всъщност е игра на светлината
Застиващият танц на тишината
отблясъци искрящи реже
И дълбае графиката на листата

Гравюрата която сам измисляш
всъщност е усмивката на залеза
Битието с красота наказва
силуета на Деня Нощта е искрена
Мърка и прелива пусто в празно

И думите с които си играеш
всъщност са сияещите капки
в които Радостта проплаква
Ти си поема от Отсъствие И тя е
храмът на кръвта очаквана

Спомни си миналите същности
които в теб невидимо живеят
Вечността разглежда и люлее
кристала на Съдбата Единосъщ си ти
със Светлината когато пее

ЗАТВОРИ СИ ОЧИТЕ и плувай Плувай
в морето от спомени здрачно пламтящи
Стремглаво летят часовете искрящи
Ти не си тук Огън платната издува
тъй близо тъй близо до самата надежда
Назад и нагоре във други одежди

друго тяло облича душата Неземни
химни звучат Тътен и шепот огласят
пещерите на твоята кръв и възнасят
безмълвни ектении светли обеми
Прозирни прегради от въздух запален
нахлуват в сърцето ти яростно алено

Ти си там Прекрачил отвъдните двери
лъчезарен маяк от възторжени атоми
вече си част от звездното ято И
гориш във очите на кристалните сфери
Люлее се загадъчно блестящата везна
Душата ти е Светлина Светлина Светлина

КРИЛЕТЕ НА НОЩТА повяват
загребват моравата бездна
Ангелът на Здрача направлява
флотилия от сенки И отплават
вече каравелите железни

Навътре във тунелите на спомена
Навътре в мрака на забравата
Платната на фантазията са огромни
а ехото на Нищото е ромон
Ти вече си навсякъде И зазорява

Светлее мракът И ухае Натежава
кехлибареният грозд на утрото
Херолдът на деня изгрява
тръбата му блести И светла лава
засява И бурно е

И конникът вестител приближава
тъмен огън във очите му играе
Пратеник на звездната държава
Откровението на Иоан възславя
и десницата му мълния чертае

ЗАГАДЪЧНИ И ПРИЗРАЧНИ АЛЕИ

стъпките ти приютяват
Обоите на нощния повей
здрача плахо предвестяват

Потъваш в мрака неусетно
и ставаш част от него
И виждаш как просветва
окото на Съня И бегом

сенките индигови се впускат
в игра крилата им лудеят
Хиляди шептящи устни
ветрилото си веят

И бавно тялото изчезва
И се превръща просто в атом
Протон в отлитащото ято
на пеещата звездна бездна

СРЕД СИНИ ПЛАМЪЦИ отломъци и прах сребрист
в каменоломната на своето сърце навлизаш
Пулсира входът ален Розова мъгла лъчиста
обвива арката наметнала светлинна риза

Тътнежа чуваш на невидими длета от огън
Долавяш чукове с могъща страст да бият
да цепят блокове базалт и мрамор Строго
душите каменни и белоснежни стенат вият

Хвърчат искрят и светят гълъбови люспи
Извайват торсове на божества изящни и красиви
незримите ръце на великани Дъх изпускат
смеят се кънтят и шепнат статуите живи

Оглушително мълчи надига се боботи тишината
прелитат сенки виолетови на сънни птици
Не спира чукът да вилнее и сам е като вятър
дух свещен препускащ на римска колесница

Беснее и връхлита плътта на камъка корава
вълни от златен дим и пепел бълва и ридае
Цвета прозрачни той изсича и внушава
спокойствието на нощта Яростно денят дълбае

Длетото е крило възвишено божествено сияйно
което с камъка говори пее и въздиша
Сечи троши навлизай във подземията тайни
в неведомото царство на Познанието висше

Магически прекрасен таен Минотавър
пази входа на сърдечната каменоломна
Кристални нарциси от щастие и слънчев лавър
бълбукат във вълшебната прозрачна стомна

Нараства тътенът Циклопите ваятели вилнеят
Ненаситна красота сърцето ти изтръгва
Процесии от воли везни пречистващи люлеят
И оживялата Любов нагоре тръгва Тръгва

НОЗЕТЕ НА НОЩТА са абаносови
седефени са ноздрите на Здрача
Сенки на момичета кокосови
витают шепнат крачат

Каdifените им длани ни докосват
ефирни пелерини се развяват
И по загадъчни летящи мостове
те тайнствено се появяват

И чувстваш огнената медовина
как втурва се във твоите вени
Пламтят от ласката невинна
устните на сенките червени

И се разтваряш като мида
в огнове бисерни играеш
Прашинка мисъл Милиони видове
целуват те усмихват се сияят

ЩЪРКЕЛ

Загадъчно бродира щъркел
следобедната мараня
Странна е походката му Гърбом
прилича на жена
привела над нощвите нос

Той всъщност е въпрос Но
ненатрапчиво разтворен
във въображението на поета
Възторжено крило в прозореца
на Битието

Танцува и въздиша чернозема
под нозете му опалени
Като струйка дим въззема се
и мами клюна ален
Тръгни след него Време е

БЛАГОСЛОВИ МЕ О СВЕЩЕНА РИМА
като пастир на думите вълнуващи
Какви красиви трепетни неизразими
пейзажи на духа рисуват
сферите на Словото И има

загадъчна изящност в Тайната
която вае силуетите на Буквите
Чуй ромона им тъй омаен
как шепне и витае и разпуква
Развигора на метафори сияйни

О Светлина на скритите въздишки
Храма на вселенската любов съзиждаш
Духът с ръката на Човека пише
Той е вечното Око което всичко вижда
и свети в буквите на римата възвишена

ГАРВАН

Бреза белее в черното стърнище
самотна свещ на болката
Гарван сред отломките въздиша
в окото му догаря пепелището
Отмина халата И колко е

сега невинно нежно пламъчето
То си играе и припуква плахо
А преди миг каква стихия Само че
е спомен вече как фуриите вилняха
Езиците от огън преди векове фучаха

Гарванът замислено се вглежда
в загадъчния кръговрат на Битието
Брезата е въздишка Огънят надежда
Краят е начало Мракът свети
А Човекът е безбрежност

Горящият
храст

КОННИК

В стърнището се носи конник
танцува сянката му между синорите
Като пресъхващ извор е
душата на поклонника

Защо препуска буреносен
в жълтеещата жега на миража
Пилигрим или Прозорец
е този пътник важен

Във него се оглежда пладнето
на страстна тайнствена молитва
И в угарите гладни
въздишката ѝ литва

Но ето облак там се появява
над конника и нивата съсухрена
И видението се стопява
Тишината рухва

С тънък пукот смерч обвива
човекоконя устремен напред
И жестоко се излива
съскаща вихрушка лед

И чезне всичко в хоризонта
обгърнат от въртоп невъобразим
Човекът вече не е конник
а сребриста нишка дим

СКИТНИК

В Окото на догарящия ден намигат
черни сенки Лебеди в театър Но
Докосва чёлото на хоризонта и изригва
ехото на Здрача Всичко е едно
Приижда сумракът Ухае риган

Блуждае тъмната душа на скитник
по улиците виолетови И рее се несретно
тялото освободено от илюзии и битки
Полите си индигови нощта запретва
И приласкава странстващия призрак

Чуй как бие кръвта на тишината
в сърцето на заспиващата вечер
Скитникът е твоето съзнание Вратата
към която се е устремила вече
огромната вълна на аления вятър

Самият ти си скитаща звезда
пространство нажежено от любов
Бездна от зависимост и Свобода
Въздишаният хаос на слънчевия лов
И щерна за космическа вода

ПЪТНИК

Едно око навсякъде ме следва
Изсъхнало но живо Черно ала свети
Пътя на живота ми то гледа
и го подрежда във куплети

Пътува през годините със мене
Сънува денем Яростно се бори
Будува нощем приказки вълшебни
Съгласява се Отрича Спори

Плува то в кръвта на любовта ми
Омразата взривява с блясък
Предпазва от лъжи и от измами
съзнанието ми невинно И е ясно

че не мога крачка да направя
без този пътник съдбоносен
Аз в него съм А той у мен Жарава
която заедно напред се носи

Сега на края на живота виждам –
това е Времето пътуващо през мене
А аз съм Светлината му прииждаща
към изворите на човешката Вселена

СТРАННИК

На Виктор Пасков

Жесток безнравствен садистичен век
осъди ни на слепота
Венецът на природата бил уж Човек
но през последната Врата

душите на милиони като междуметия
изнизват се трагично
Канибалската възторженост на Хилядолетието
маска хрисима навлича

И като дърво обърнато надолу
самотата ни оглозгва
Само спомени сме ледени и голи
Залязващи апотеози

Какъв е смисълът върховен на Страданието
Игра на перли или зарове
Провидението се развлича Предадени сме
в ръцете на бездария

Сурово и безмилостно те вардят
входа към Прозрението
Страхуват се от Платон и от Леонардо
Любовта прострелват

Странник беше този ХХ век Блуждаещ
между Здрача и Сиянието
Зъзнещо врабче което пърха и ридае
из космическите разстояния

ПОДЗЕМНИЯТ ЧОВЕК

Подземният човек върви към нас от хилядолетия
Грамади от базалт и сиенит пробива упорито
Тунелите на Бъдещето той копае А небето
все тъй жадувано далечно си остава скрито
Очите на подземния човек като фенери светят

В реки от магма лава и искряща плазма плува
Из вените на дишащото земно Същество
Подземният човек е мехурчето в което боледува
затворената Светлина сияещото Естество
Нагоре към повърхността неудържимо той пътува

Придвижва се мъчително като корен в камъка
Прониква и процепва катранения здрач
Сърцето на Подземния човек е пламъка
който осветява и дълбае бездънните недра
Тромпетът му предизвестява трусове безпаметни

И ние горе вече мощно чуваме тътнежа
И стъпки великански И прииждащ грохот
Подземният човек излиза Той кората ще разреже
на тъмната безнравствена и зла Епоха
и ще целуне Слънцето усмихнато и нежно

ПОДВОДНИЯТ ЧОВЕК

Той е навсякъде

Разтворен в искрящата усмивка на водата
Подводният човек е огледало на дъгата

Той е изумрудената ясност на безмълвието
и нежната вихрушка на кораловия танц
Пронизващата сивогълъбова мълния
и закачливият кобалтов гланц

по онези фини очертания
които пеещата охра вае
Дълбокото и вечното мълчание
на загадъчните океани
Подводният човек е ехо на Безкрая

Окото му самò се наблюдава
Империя от Светлина
душата му създава
Самият той е тишина
която радостно се съзерцава

Върховната разбираща Везна
призвана да отмерва Неизмеримото
Всевиждащият дух незрим е
Необичайното със делничното се маскира
Непреходното ни изглежда краткотрайно
Явното е свършено тайно

Неясното е ясно Но разбираш
го едва когато спреш да мислиш
Книгата на Мъдростта разлиства
само сърцето Затова не спира

Водата е Светлината на Душата
Човекът е Играта на Съдбата

Подводният човек ни гледа

ЛЕТЯЩИЯТ ЧОВЕК

Кръжи Летящият човек Над людското море кръжи
Змия или орел той вижда в този век Кажи

Сънуващият Свобода защо е тъй зависим
Към братското око греда защо сега засилва

Под крилете му е бездна Пъплят нискочели твари
Ако се сниши и ще изчезне в смрадните им пари

Затуй ли той създаде крилатия си огън
И има ли прегради за търсеция Бога

Летящият човек е тъжен Широки кръгове чертае
Хората ще го излъжат Той предусеща Знае

Остава му небесния прозорец Примамката на Синевата
И ето извисява се нагоре И изчезва в Светлината

АРЕНА

На Валери Станков

Сега си сам Захвърлен на арената
Хищниците всеки миг ще дойдат
Тълпи по-кръвожадни от хиени
Колизеума със рев пробождат

Те искат Те жадуват кръв невинна
да ороси да напои езическия пясък
И огненото слънце на Смъртта да мине
през християнското сърце Да тласкат

ноздрите ти сетни глътки въздух
Хриптящата агония гърдите да издува
Пламтящи тигри да разкъсват бързо
тленното ти тяло А душата да отплува

към някакви отвъдни светли заливи
Огромна страшна и безсмислена омраза
тресе туловищата на сенаторите Алено е
Но жертвите са те – Небето ги наказва

Каква съдба И драмата да си различен
в епохата на официалната продажност
Отдай душата си Мамону Нищо лично
И ще живееш Но както те ти кажат

А те ти казват всъщност да си мъртъв
Без дух Без чест Без съвест И без Огън
Достойният живее на Арената И пада първи
И себе си открива във лика на Бога

ВЕКЪТ

Векът зее зловещо
И прилепово крило
вее в адските пещи
на времето зло

Мракът е с брада
Жесток и суров
Светлината е свобода
А човекът – любов

Животът не е сън
а зверско ръмжене
Чул последния звън
не падай на колене

КОЛКО?

На Панко Анчев

Колко малко е нужно
на човека добър
Кръв благородна и южна
И доблестна смърт

Гледай гордо властта
с непреклонни очи
Има ли власт на света
чието бездарие не личи

И какво че си земен
Това е временно
Вечността ще те вземе
на своето стреме

Ти си свободен безкраен
като гребена на вълна
Душата е вселена сияйна
Вулкан от светлина

БЯЛАТА ПУСТИНЯ

На Маргарита Петкова

Бялата пустиня на живота ни е пуста
и ний сме май последното дихание
Векът е сън Въздишка Или пък изкуство
на Страданието

Снегът засипва всичко Даже покривите
на плахата надежда че ще бъдем
частица от Историята И крилете ѝрлови
са осъдени

да махат безнадеждно в подводните тунели
като платна на катастрофирал кораб
Ний сме Стената на плача по която стрелят
бъдещите хора

СЯРА

Луксозните витрини бълват сяра
И Луцифер наднича там лукаво
Подземни лиги пръскат пара
Пълзи отблъскващата врява

на шумни парвенюшки легиони
които гнусно владават залега
Вятърът бездомни псета гони
Очите на нощта са празни

И ти вървиш самотен тъжен
из тези чумави полета
Улиците на Скръбта са тържище
за душата на Поета

СТРЕЛБИЦЕ

Внезапна яростна орация
прокънтява в двора на разстрелите
Екзекуциите на поети спрели са
и разцъфва нежната акация

Палачите почиват и нехаят
Топорите им във ръжда обрастват
Момиченце невинно се прехласва
и устните му на акация ухаят

Ала разбираш че това е
капан за спящото съзнание
Стрелбището е в теб Картечи лаят
душата ти е гълъб в рани

Светът е драматична сцена
а не илюзия и поетичен шепот
Излез иззад кулисите И ето те –
умиращ гладиатор на Арената

СЛЕПИЯТ ПОЕТ

Вървеше слепият поет
към прага на Нощта вървеше
Безмълвно сумракът кървеше
и беше яростен и блед

Очите на поета бяха пусти
Крещеше няма тишината
Той се разтвори в Светлината
И скръбта превърна във изкуство

УРНА

На Златомир Златанов

Самотен като урна на страстта
споменът започва да се съзерцава
Той е кълбо катурнато в нощта
което я създава

Началото е краят на кръга
Хармонията в Хаоса се появява
Пустинята избликва във снега
и го обяснява

Обратното е същото което
загадката превръща в яснота
Тъмното еднакво силно свети
Безизходна Врата

Една и съща е играта
Детето в старец се обърна
Човек в браздите на Съдбата
е просто зърно

ПРОЗОРЕЦ

В малкото прозорче като крило на птица
изчезва и се появява плахата старица
Повей Лъх внезапен Или видение това е
Самотата сребърни коси разпуска
И се превръща тъжната бездомна стая
в огромна сцена на Скръбта Ридае
душата на Изкуството

Безстрашно Светлината се оглежда в полета
към Здрача Прекършено сърце на птица
пърха зад прозореца И как се моли
освободената смирена Воля
Как рее се искри като свещица
И уж неясно е А тъй прозрачно
Уж някой тихо смее се А плаче

СЕНКИ

Две сенки Две възвишени сияния
молитвено шептят във ъгъла
Криле разтварят плахите им длани
и се възземат във мълчанието дълго
прелитащите тайнствени послания

Какви са тези сенки И защо витаят
Два силуета Две амфори тъга
Душите на Съня и Будността играят
И в шепота молитвен на снега
открехват те вратата към Безкрая

ДАЛИ

Дали това което виждаш
е течашката разсеяност на пламъка
Прозрачното е непрогледно И приижда
Острието на Свещта е куполът на храма

Внезапно ти усещаш че си вътре
в огнения стълб вграден
Частица от сияещите мъртви
дъхът на живите студен

СЪЛЗАТА НА СОЛТА

Сънува спомена сълзата на солта
Суховей съсухрените сенки сбира
Свирепо съска синеещата самота
Сприите среднощни страшно свирят

Смъртта е сиво сборище на сънища
Свещени свещи осветяват сводовете
Сърцето на скръбта сега е стърнище
Сияещата сила спи свободна

ПТИЦА

Черната голяма птица
се рее и сече пространството
Страх и трепет странстват
на скръбните си колесници

Отвътре Черното е златно
и маховете на крилете зеят
като отвори към отвъдно ехо
където пламъкът е необятен

Птицата е огненият вятър
споменът за миналото бъдеще
Човекът е различното и същото
Върхът и дъното на кратера

СМОКИНЯТА

На Анастас Константинов

В зелени пламъци смокинята изригва
И ангелите на страстта се молят
Кръвта на пролетта кипи и вдига
мехурчета от радост И намигат
ресниците на любовта И волята

на нейното сърце тупти до изнемога
Не е дърво смокинята а Божие послание
Молитвен шепот пали пролетния огън
В плода проблясва образа на Бога
Искрят като икони смокиновите длани

СВОБОДА

Свободата не се обяснява
Възторжена внезапна волна
От небитието тя се появява
Божие то ѝ лице е обло
Очите - извори на Светлината
Дъга небесна - тялото на Свободата
А душата ѝ е облак

ЛЕКО

Щастлив е човека
Ако желае смъртта
Свети душата му Леко
Тялото избира Нощта
И е прекрасно спокойно
Езерото на Здрача

Няма шум Сладкопойни
Ята вият кръгове
Мъглата на Съня плаче
А той поема по стръмното

КРИЛО

Ти всъщност си крило на птица
Гръбнакът на страстта изтръпваш
Нагоре към блестящата зорница
отекват янтарните твои стъпки

Като звезда в нощта изгряваш
проблясваш и лилаво тлееш
В прозрачните платна появя
душата на Съня И пее

АМФОРА

Загадъчно неясно същество
Жената е възкръсваща идея
Усмехнато капризно божество
предизвикателно снагата си люлее

Тя е съдържанието на съда
опияняващата течност жива
Онова което остава от плода
изчезва ала не изгнива

Семето от ябълката на Познанието
чиято енергия ни тласка
към бездни от възторг и отчаяние
суровост или ласка

Амфора препълнена с изкуство
лукавство нежност и безумие
Тялото си леопардово напуска
и искри в зениците на думите

ДЪГА

Душата на дъгата с устни
измисля слънчеви къщурки
Нарежда приказки изкусно
окъпания ден И си щапурка

над вълшебните обители
Синеещите ридове на залеза
питат славеите – Спите ли
Живота ви сега разказваме

Сияещия храм на Естеството
в капчица сълза проблясва
Обича птицата дървото
Щурци свирукат сладкогласно

Жълтурчетата срамежливо кихат
Синчецът кротко се прозява
Зелената трева прозвънва тихо
Разискрят макове жарава

И плуващите цветове и форми
пространството възпламеняват
Крилете на Дъгата ърлови
империя на слънцето създават

ТИШИНАТА

Нахлува в светлото ѝ тяло
виолетовият вятър на нощта
Разцъфва нарцисът на любовта
и очите на съня погалва

Заспива и сънува тишината
че е оркестърът на Здрача
Рой невидими тръбачи
възславят идването на Зората

Безмълвно тихо неусетно
утрото запалва канделабрите
Денят наднича храбро
И става ясно светло

И Тишината се надига
на пръсти И целува Слънцето
Фокусник е Битието Пълно е
Арлекини ни намигат

ДЪРВОТО

Какво шепне вековното дърво
То бавно изговаря думите изящни
И кани ме във светлото си естество
И ми глаголи полугласно

Гальовно скърца старата кораба
Ечат кантатите на крехките филизи
Въздишка пламенна отскубва
душата му И тъй е близо

свещената секунда на прозрението –
Това дърво съм аз самият
Влизам в себе си Сега е време
да отгатна Тайната Аз съм Ние

ВОДАТА

Азбуката тайна на дъжда
учиш гмурнал се във капката
Прашинка в океани от вода
разбираш собствената краткост

Приела те във своите обятия
водата чурулика пърха пее
Усещаш ли че тя ти е
добрият дух И те владее

Тя е светлината на сърцето
енергията нежна на кръвта
В играта на дъжда просветва
тайната на Любовта

Познание свещено крие
драконът на водния простор
Човекът е великата стихия
на дъждовния възторг

ЧОВЕКЪТ

Човекът вървеше по пътя
Топла пепел нозете му галеше
Топуркаше с безшумни стъпки
към за̀ход слънцето И алени

видения играеха край валозите
Странни птици го следяха
Потъваше в утробата на залеза
снагата на човека плахо

А светещата му душа гореше
и пееше в безмълвен тътен
Човекът като дим струеше
и се разтваряше във пътя

ЧЕРНО

Пъпли сумракът на черната завеса
Нозете си видения подземни тътрят
В тунелите на Здрача се откъртва
Стенанието на нощта Къде са
милите ни мъртви Те са вътре

Вътре в мрака на забравата лилава
където непроницаема мъгла въздиша
и загадъчни йероглифи сенки пишат
Там в тази тайнствена държава
спокойствие цари възвишено

Там няма страсти пориви желаня
а омиротворяваща нега покой
И Черното е всъщност ослепителен порой
на подсъзнателния огън И уханье
на озон бадеми и жасмин Прибой

на яростния но безмълвен тласък
който ни изтръгва и отдалечава
от мрака и от черната жарава
Човекът е играещата сфера блясък
И тъмното във светло претворява

СИНЬО

Привечер преди денят да се събуе
преди залязващият му клепач да се затвори
Преди дори виденията да нахлуят
и валдхорните на Здрача да надуют
Синьото започва да говори

Ваятел на залязващото аз съм
Рисувам със усмивка контурите изящни
на облаци реки морета небесата ясни
Името ми е бездънност неподвластност
Аз съм Паузата на Твореца И летяща

в мен се разтваря страстта на Битието
С пеперудени криле аз леко галя въздуха
Каdifените ми длани приласкават светло
мушиците пчелите и тварите небесни И ето
времето се разтопява Бавното е бързо

епохите в секунди се завихрят
Нежното дръвче осмисля мъдро всичко
Чуй сърцето на деня как бие тихо
От синия възторг и нежност пиха
Вселената Човекът и малката тревичка

КАФЯВО

Тръпчиво и нагарчащо усещане за мед
по устните се стича
Оратория за Есента твори небесния поет
и угарите сричат
мелодията птича

Кафява мекота тържествено плода изпълва
Сърна притичва
Натежала от отненъци и багри мълния
пладнето разсича
Църка катериче

Сънливо се промъква слънчевата мечка
и бадеми хрупа
Тя от вейчици отблясъци и клечки
за душата си хралупа
струпва

Жътварка закъсняла или видение това е
там на хълма
Небесни снопове с последните лъчи витаят
И сърповете бълват
прегоряла вълна

Благородството на лешника изпъква
във окоето на елен
Зрелостта му се оглежда там и млъква
Спокоен мъдър заплепен
отива си и тоя ден

ЧЕРВЕНО

Кръвта на изгрева е алена
Сияе фурната на утрото
И пурпурни пътеки са запалени
И слънчевият император втурва се
в обятията на Деня И гали ги

Червено е сърцето на живота
Любовта е ослепителна и нажежена
А смъртта е само котва
в пристана на Вечността Ранена
красота Човекът е И Свод е

от искрящи и блестящи линии
Храм от огнени вихрушки
въздишката на розовата пиния
Капризът на Твореца Пушката
която Аз изстрелва в Ний

Керемидите на мирозданието са червени
Безгрижната калинка осветява
като жарава пулсиращите вени
на света Плахо розата изгрява
Легиони гербери са заплени

И ягодите на Духа ухаят
припламват въглени като малини
Целта е гейзер който си играе
И свети във горящата калина
образът на Съвършения Мечтаят

Съществата Цветовете и Звездите
да докоснат плаща на Червеното
Загадъчен и ален смисъл скрит е
в топуркането детско на Вселената
Там е обиталището на душите

ЗЕЛЕНО

Ако прегърнеш простото дърво
топлият му шепот ще погали
обърканото ти смутено същество
И твоята душа заспала
ще се събуди в необятни зали

В зелени и тържествени простори
ще те приветстват същества добри
Уж тук а вече ще си горе
в обятията на смарагдови гори
където пламъкът на нежността искри

Ще те целуват мъховете и тревите
другарски лишей ще те поздравява
С концерти приказни щурците
душата ти ще приласкават
И ще се разтвориш във дъбрава

от сияние В зелената симфония
Гущерче и Скакалец Листо
Ромонещия ручей на хармонията
Славей в омагьосано гнездо
Скорец Светулка Бухал Бор

Бреза и Смърч и Вятър
и вълшебна жаба кекерица
И облачните резедави шатри
И пещата плаха птица
която на деня е огърлица

Душата на живота е зелена
Спокойствие Омиротворение Простор
От светлина изваяна вселена
с учуден и наивен детски взор
Човекът е възторг

ЖЪЛТО

Надниква в слънчевата топла пазва
жълтурчето усмихнато И казва
Обичам те о майко на дъгата
Прекрасна е земята без омраза
а аз съм страж на Свободата

Тъй крехка нежна и ранима
е безгрижността на Битието Люби ме
с плахостта небесна на пчелите
В кехлибарената им милувка има
послание любовно от звездите

Протяга се невинното лютиче
и към слънчогледа озарен занича
Денят набъбва като портокал и зрее
Смях детски врява птича
изпълват Битието и жълтеят

Оранжевее като тиква пладнето
Бленува и жадува Гладно е
Крилете си от охра веят
водопадите цветя И плавно
приижда Любовта Тя пее

БЯЛО

На Любомир Котев

Ти си бял лист хартия
Животът ти сега започва
Снежинка в лъчезарната стихия
която пише запетаи точки
със теб самия

Сънуваш бъдещата си сълза
Тя е върхът на лилийния пламък
Виж тъгата на самотната бреза
Милосърден като камък
ти си за

това кокичето да бъде кратер
от който доброта изригва
Ангелът на невинността е пратен
Маргаритки те държат като с вериги
О брате

потъни в съновидение И светлоструен дим
ще извае статуята ти от пустота
Кои сме ний И накъде вървим
Пред огледало езеро или врата
сега стоим

Кристална паяжина от възета
пулсираща искряща пелена
Ти си разтворен и кръжиш в небето
И вече си хвърчило или плисък на вълна
Ето Ето

И в бялата прозрачност на мъглата
наречена вселенски Разум
превъплъщаваш се магически в Числата
за да откриеш тъй жадуваната фраза
на Свободата

ГОРЯЩИЯТ ХРАСТ И МОИСЕЙ

1. ПРЕДДВЕРИЕ

В началото Моисей видя абсолютното Нищо
Играещата сфера ослепително сияещ мрак
И в миг безкрайни ери той прозря
И шепота дочу на Съществата висши

Пулсиращата светлина очи му даде
И той съзря създаващите Същности
Видя се изграден от минерали Също и
от растения животни и грамади

от души човешки които обикалят
пространствата от звездни острови
в безброй превъплъщения изострящи
зрението вътрешно на дух запален

Моисей узна светкавично какво е Време
Съдба История Народ и Племя Бъдеще
Вековете са секунди Хилядолетията същото
Всичко в Кръговрата с Огъня е бременно

И смисъла на Съществуването той разбра
Хармонията в дисонанси се излива
Съвършеното е несъвършено Но е живо
Вселената е Светлина Божествена игра

А после Моисей бе покрит от лишеи
и потъна в язви и изгарящ мрак
и шепот чу като молитвен грак
Ето разпнатия Божий син И нищите

как пъплят юродстват навалят и задръстват
огнения диск на Слънцето Как радват
телата си Слепци за алената брадва
която с мълния ще ги покръсти

В огледалото на пламъка Моисей съзря и себе си
да води племето си през пустиня алена
Огънят на волята изсичаше скрижали
разискряше пожарите на духовното поднебие

Накрая в буден сън той чу гласа на Бога
Пет метафори сега ти подарявам
Тайната открий която озарява
Езеро Дракон Пустиня Лотос и Огън

2. ЕЗЕРО

Мълчанието на водата крие смисъла на Пустотата
Върховното насищане на тъмнината с блясък
Езерото е Вратата към покоите на Светлината
Познанието каменно превръщащо се в пясък

А пясъкът е Нищо и е Всичко Невръстни срички
съзерцават течащата си същност и нехаят
Езерото те обича и когато си различен
Капка или буква от империята на Безкрая

Всичко е играеща вода и неосъзната свобода
Но в Хаоса човекът е единствената мярка
Вселената от Не и Да създава своите гнезда
А Езерото е око на триумфална арка

3. ДРАКОН

В началото е Словото което сътворява
възвишеното намерение на Бога
Сърцето му е Дракон а очите лава
И волята вселенска олицетворява
пеещият меч от огън
Той е онова което се самосъздава

Безсмислено е да се обясняват
Пътят и Целта на Дракона
Истинското неусетно става
и необходимостта го завладява
Очевидното тъй странно е
когато промисъл го обладава

В Дракона на Словото се въплъщава
Творецът Усмива се Играе
Обглежда той небесната морава
И Целта си висша му вменява
Хармонията със Любов да вае
и с думите да възкресява

4. ПУСТИНЯ

Невидимият дух на Нищото се въплъщава в пясък
Съвършеният Пустинята за Обиталище избира
Литаврите на сферите небесни свирят
Загадката на Мъдростта е в слънчевата ясност

Изкуплението е Страдание и яростен покой
в което съзерцаващата Вечност се разтваря
Тече във вените на завладения от Вярата
Познанието като огнен образен порой

Мъдрецът тръгнал през вихрушките на Пясъка
не ще достигне брода на Надеждата
В капана на Пустинята безкрайна вглежда се
отрочето на Истината е в гнездо от блясък

Смирено съзерцание е Пътят За да го постигне
Той ще се разтвори в сърцето на Пустинята
Познанието е Отричане и Възвисяване Върховен смисъл
Духът на Светлината от търпението ще изригне

5. ЛОТОС

Звездата на Духа пронизва всичко
и формите на Битието са негова игра
Човекът е вселенска сричка
която наблюдава Лотосовата зора
и себе си в Нирваната обича

Усмивката на Лотоса е Божий промисъл
Мъдростта на огненото милосърдие
Голямото на малкото невинно моли се
И силата на недосегаемия косъм е
Най-мекото най-твърдо е

Всеопрощаващото изкупление на Любовта
тайната на Лотоса разкрива
Разцъфва бледата му лилия в Нощта
на Пустотата Ражда Вечността
и мъртвото превръща в живо

Отказващият се от всичко ще постигне
Необятността на Битието
Безкрайното за него миг е
Искра на Божиите мигли
А Лотосът е Светлина Дете и Цвете

6. ОГЪН

Преди да има мисъл от Огъня започва
движението на създаващите същности
Той им говори но не го разбират още
И ражда в тъмнината сияещата почва
и формите първични на кристалните окръжности
И въплъщава в думите Добро и Лошо
творящите вихрушки на Началото

Утрото на Огъня сребристобяло е
Той слиза в диамантената капка на дъжда
В ореола на жълтурчето изригва
В очите дяволити на лисицата искри
И от Човека вае метафора за свобода
Следобедът зелено му намига
Оранжево е пладнето В екстаза му гори

усещането за прииждащата синя вечер
когато Огънят във виолетова мъгла се потопява
Когато спира да играе и заспива
сърцето му като застинал звезден глетчер
Огънят във Пустотата ясна преминава
Кръвта на неговия дух се влива
в Сферата кристална на Съзнанието

О ето входа за вървящия в Познанието
В сънуващата будност той открива Огъня
Играта на танцуващите кръгове от Светлина
Човекът е преддверието на възвишената Тайна
Съвършен е Разумът вселенски А Целта на Бога
е да се разтвори в себе си Да стане Тишина
която Огъня на Пътя в Словото извайва

7. ТАЙНА

Очите на Дракона са Езера от Огън
Устата му е Лотос а тялото Пустиня
Драконът е Лотосът на Огъня
в Пустинята на Езерото
Потъни в прекрасната стихия
на изумрудения звезден танц
И Драконът на Огъня ще бъде твой водач
Ще се превърнеш в блясък
в кристално атомче от водната Вселена
И Лотосът на твоята душа ще запламти
в сърцето огнено на Времето
Човекът е Молитвата на Светлината
която одухотворява Пустотата
Върховното Съзнание
въплътено във разцъфващ Лотос
Безкрайността на Пътя
е тяло на Пустиня
Съзерцание Прозрение Покой
А крайната и висша Цел
в Дракона на Огнената Същност се преобразява
Той говори
АЗ СЪМ
Ето Тайната
Това каза горящият храст на Моисей

Преди
да дойде
Здрача

ОТЕЧЕСТВЕНИ КАРТИНИ

I

Преди да дойде Здрача има цяла вечност
Утрото сънливо се протяга бавно и протяжно
Птиците изгряващата синева разпяват
Гласът на ехото е още тънък и писклив
Глас на млад пастир прехласнат благоговейно
пред тайнството на Дионисиево посвещение
Зорницата е будна и наднича закачливо
зад паравана на деня Зазоряването се оттегля
с достолепни почести и почтителни поклони
а часовете – важни пажове – подготвят се
да понесат абаносовото ложе на Битието

II

В началото извира прелестната мълчаливост
на паузите обясняващи загадката
на прехода мистичен между Съня и Будността
Приличат те на Същности невидими
Отражения от ласки
в одеянията на прозирна благост и великолепиe
Застинали на границата
те пропускат тялото на Естеството
а духа му реещ се задържа решително и нежно
в страната на неразгадаемото Съзерцание
Мигът на прехода обема в себе си хилядолетия
както в капката могъщо е сгъстена
величествената стихия на морето

III

Далеч далеч преди да дойде Здрача
между безвремието на теменужената яснота
и вечността на падащия сумрак
Черното наgrabва в лапите си лакомо
пулсиращите островчета плаха светлина
И се появяват стражите на Размишлението
Приличат на заспали но са будни
В тях материята губи своята острота
и се разтваря във спирали от възторг
Кристалната им същност отразява
самосъздаването на Духа във Тяло

IV

О дух взривяващ всякакво човешко тяло
защо избра душата на поета Яворов
Не може огънят да бъде спрян с лирическо ветрило
Вулканът е непредвидим Стихията не предупреждава
О Чирпане Чирпане – изригва войводата поет
и трусове небесни града люлеят и тресат
държави и души превземат

И оживява българското слово

С кръвта си кръст чертае от Дунав до Егея бял
Приятелят на харамии жени градушки и заточеници
взриви черупката на тленното си тяло и намери себе си
В часа на синята мъгла той е свободен черен и красив

V

Зазоряването нека наречем преддверието на Деня
предистория на съществуването Денонощие
Пролетната нежна полоса между шест и единадесет часа
когато анемонията на изгряващата сила
с мъка се изтръгва от обятията на Шестицата
бавно се разпуква и подготвя вулкана на Червеното
Седем е мистичното послание на синевата
Осем въплъщава спиралата на Безначалното
Девет е космическата запетая

Първосъздаващият хромозом
а десет – метафората слънчева на квадратурата на кръга
Тържествено напредват часовете като римски легиони

VI

В единадесет Същността първоначална си играе
гради въздушни кули островърхи замъци и катедрали
от облаците вае животни причудливи птици
грифони дракони кентаври циклопи и джуджета
одалиски гномове и нимфи нереиди и дриади
В дванадесет изчезва всичко чудодейно
Вълшебник е Денят със смокинг жезъл и цилиндър
с едно замахване прибира във ръкава си
менажерията на небесния калейдоскоп
Започва да създава Битието той отново
а сам е незабележима цветна точка

VII

Коренище на дърво изтръгнато край Козлодуй
плаче с черни сълзи вече сто и двадесет години
Зарито в пясъка

потулено в тръстиката на българския бряг
то помни още стъпките на Ботевите четници
помни клетвите свещени сълзите на радост И мълниите
помни във очите на Войводата и голата му сабя
как трагически минават през тиха бяла Дунава
То знае че душите на юнаците ще станат свещи
И ще горят и светят в олтара на българската Свобода
И плаче с люти сълзи вкаменената от скръб коруба
И песни горестни подемат Земя и Небо Звяр и Природа

VIII

Подхвърляно из бързеите стръмни
на Струма златоструйна
се носи върху ладия с криле листо от хилядолетен дъб
Лети подобно сянка на орел и стрелващ се сокол
светкавичен като светкавица в Кресненското дефиле
по-мигновено от примигването на клокочеща вода
в която се оглежда облак зареден със буреносна мощ
или внезапен пирует на вятъра
задъхан от възторг и страст
пронизан от сребристите стрели на блясващите мрени
Над Струма никога не пада здрач
Тя е риданието слънчево
на раненото листо от дъб То хилядолетия ще носи
сълзата на Отечеството жалещо за Гоце Делчев

IX

Могъщата Янтра е върховната мантра Тя е тайното око
което наблюдава и закриля бди над спящото Отечество
Тя гали хълмовете обли като гърди девичи Пее им
царствено при Царевец прорязва остри проломи Ръмжи
В подводните ѝ катедрали ечат ектении и литургии
Тя е сълза огромна и течаща по бузите на Страданието
Векове ехти във нея яростно дрънчането на прангите
зажеглили нозете кървави на Патриарх Евтимий
Накъде тече енергията на тъгата Накъде ни води
Разгъва се змията на Съдбата Животът е въпрос
Във тайното око могъщата Янтра е върховната мантра

Х

Шуми Марица окървавена от свои и от чужди
не спира да ридае и задръства гърлото на болката
Като народна песен тя е бавна широка и протяжна
Живеят във подмолите ѝ същества тъй древни –
пазителите на скръбта понесли саркофази от кристал
Приседнал на брега под светеща върба поетът Вазов
съзерцава техните процесии

ритуали тайни и тържествени

Той плаче за Раковски Левски Каблешков и Кочо
и вижда как душите им се извисяват – пламъци
в Храма на Отечеството Как изригва свещена светлина
Не е река Марица а елегия на подвига и на скръбта

XI

Клокочи и бучи приижда разярена Тунджа
отприщени са всички бентове Градушката дере
със криви нокти дънерите Драска Хърка Блъска
Тъмната река е сякаш анархист с развято черно знаме
На Шейтанов Георги разчорлен и ревящ прилича
Защо е тая ярост Защо е тая драматична буна
Ранената река ридае за своите чеда в чужбина
прокудени от мор войни въстания кланета изселения
пропъдени далеч във тая пуста черна чужбина
чужбината на Странството Безродието и Смъртта
Ранената река ридае Хлипа О майчице на мъката

XII

Преди да дойде Здрача а и винаги
аз съм дъното спящо на свещеното езеро
аз съм оня който си играе с облаците
и ги извайва в митични хиперборейски фигури
Аз съм Зикуратът и чашата на Съдбата
Аз съм тъгата на лотоса че не е Кентавър
Аз съм усмивката на вятъра който се забавлява
с плющенето на вселенските кринолини и фракове
Аз съм маята на Словото Аз съм сърцето му
Аз съм Майтрея на непрестанната будност
Аз съм разтворената в себе си Енергия

XIII

В неясни образи се утаяват минутите по обед
с туловища – огромни жълти шлепове
Влекачите на дневната възторженост буксуват
Опъната до скъсване е жилата на пладнето
Секундите са храмове И жертвени добичета във тях
воят със димящата си кръв протометафори
Вечността между един и четири
е време за създаване на нови светове
Едно – вход към точката на кундалини
Две – арката между светилището и арената
Три – историята – фойерверк на бъдеще от спомени

XIV

Представи си че кръжиш над Стария Пловдив
Духът е благоволил

да слезе в лявата ръка на живописеца
Създава Златю Бояджиев в картини Българския космос
Рисува с облаци със глина с перо от мушитрънче
с ченгел с кривак с чеп от каца за оцет с Небе
със слънце с кръст със сълзи от вдовица със Молитва
Рисува брезовските биволи козичките край Бачково
Имарет джамия молебени свинари и каракачани
фокусници колачи на прасета

монаси музиканти и овчари
дечица палави миньори и пастири костенурки риби
Отечеството приютено под Дървото на живота

XV

Лицето на стопанина на градината от праскови
е нежно и сурово Изрязано от скръб и страст
Дрѣвчетата са четиристотин В четири следобед
жълтата жега на август свещенодейства
Не праскова държи в ръка поетът Деню Денев
а сияеща оранжева звезда Сърце на жрец
В пет той вече е дърво прекрасно разклонено
смарагдовозелено и искрящо Жълт поетичен пламък
В пръстта нозете му са корени Работят мълчаливо
Жужат пчели любовно Щурци прижурят сладко
Поетът вече плод е Видение-стихотворение

XVI

Знаеш ли какво става в шест следобед
Опитай се да гледаш със затворени очи към заника
И ще видиш безкрайните флотилии на тишината
Денят е натоварен на каравели бригантини и фрегати
шхуни джонки салове канута лодки прости дънери
и се самосъзерцава

 преди голямото пътуване към Здрача
Минутите са бездиханни Секунди – воденични камъни
А всеки миг огромна необяснима необятност
Като въздишката на Нил преди да се събуди
Във шест следобед е началото на тайна церемония
Слънцето се посвещава в мистериите на Съня

XVII

В някаква светла страна си на Бога най-светлият син
но тук в Демирхисарските окопи в окоето на ужаса
ти си подпоручик Димчо Дебелянов Пушечно месо
Паркетни кавалери муцуни мазни в лъскави мундири
валсват в столични локали къпят се в шампанско
а ти в калта на фронта

повтаряш на някой Люне повестта
Сън е бил тихият двор сън са били белоцветните вишни
Ти предусещаш кървавия залез но вървиш
Куршумите поезия не могат да четат Те лаят
Бързай към Копривщица Ти вече си душа на ангел
Там българската Майка е вкаменена от тъга

XVIII

Да се поклоним на българското мушкато
разцъфващо върху белите ризи на героите
Алената омраза затвори окото на Гео
Пурпурният страх отвори сърцето на Вапцаров
Да се поклоним на безстрашието на кръвта
клокочеща като буйна река към Безсмъртието
Ревера на отечествената съдба краси мушкато
Мушкато грее във вулканичното дуло на Времето
Мушкато е лицето затулено в черните забрадки
с които страдалните наши майки все ходят
Да се поклоним на червеното небе на мушкатото

XIX

Неделчо Ганев българин мъжага поет мистичен
съзерцава стария Несебър в лятната омара
И вижда себе си рибар и колонист

от древната Месембрия

Той хвърля мрежите изплетени от сол и слънце и балади
от среднощни съзерцания на Сириус

И улавя риби-амфори

пълни с тайнствени послания с летящи редове
от египетската Книга на мъртвите Разчетени
от Платонов ученици

посветени в Елевзинските мистерии

Той гледа още по-назад към Тибет и към Атлантида
Към прекрасната безформеност на Хаоса

на Прародината

Неделчо Ганев знае че кръвта му е от светлина
Той е единосъщ с морето раковините и вятъра

XX

Колачи на добитък оплескани със кръв
примъкват трупове на разпраните минути
Огромният ръждив ченгел наречен Минало
нанизва ги усмихнати и разярени
Вкаменява се лицето на изтичащото
Горгоната разцъфва от вечното преди
Преди да е Преди да бъде Преди всичко
Вглеждащият се назад е без очи
отнета му е свободата да провижда
Зрее зрящата страст на Ставането
Изгрява сърцето алено на Идването

XXI

Табуни от връхлитащи във залеза жребци
далечен спомен от топузи каменни и букаи
Сол ухаеща на пот и мускус и тютюн
Мухи скандализират ритуала подковаване
И огърлица на подкова пронизана от бурен
прекрасният влудяващ със ресните си бодил
Тела от светец здрач Обезумяващи светкавици
пристъпват втурват се препускат
Раванът е унгарски танц в червено
виолетовият тръс – магическо танго
а галопът е предсмъртно *passo doble*

XXII

Александър Геров разговаря със едно врабче
Те важно се разхождат в преддверието на дъгата
Блестят им фраковете от бисер и рубин
Какво обсъждат тъй разгорещено трескаво
Поетът – Водата е кръвта на светлината
Врабчето – Вселената е щерна на живия Бог
А после в смях и детска врява те се сливат
както капките дъждовни се прегръщат във пръстта
И Александър Геров поетично езеро е вече
а врабчето – оглушаващо мълчание
Сребърна сълза отцежда тръстиката от самота

XXIV

Преди да дойде Здрача влѣхви изпълзват
ехото сквернят с гѣгниви свирки
Като стоножки пѣплят върху тялото на мавзолея
С озѣбени пищялки гнусни зурни и кречетала
пѣлчища травестити и демократи содомити
рѣфат стрѣвно снагата на Отечеството
Хихикат и беснеят Позорят безчинстват уродстват
Сега е ваше времето и властта на Мрака
Денят е сляп пустинник И сляпо е небето
И слепи са светилищата на Честта
Надеждата е сляпа Зряща е Смъртта

XXV

Ваятелят работи на грънчарското си колело
планини от глина преобръща и преражда в слънце
Ваятелят е изначален По-стар е от кирпича
Самият той е глина коренище пръст и тор и кал
Той е амфората за жито и вино утаяващи се бавно
Той е щерната за лунната играеща вода
Той е зидът зад който няма нищо и има всичко
Той е възкресителният път към храма на Озирис
Той е клинописната плочка и тайният йероглиф
Той е свещеният съсъд на Естеството
Той е резецът на творещата свещ от вятър

XXVI

Череп книга револвер – в свещена тайна клетва
Пенчо Славейков събира посветените мъже
Кръщава ги
със кръстно слънце сол и кървавата песен на Балкана
А танците на коледарите и химните на Сврѣхчовека
дирижира бледен и самотен с естетическия си бастун
Той искаше Отечеството да превърне
в Остров на блажените
но фасулковците избраха чалгата
вместо Одата на радостта
Прокудиха го да умре в чужбина с отворени очи
за да не го убият като Щастливеца Алеко и Яворов
В земята на убитите поети не грее слънце
там часовете са от плачещ чер базалт

XXVII

Следобедът ухае на смокиня
(плодовете на смокинята се смеят)
Тишината му е хълбок предвечерен
и на него се обляга маранята
Златиста мъхеста и пухкава въздишка
отронват устните на Хаоса
щом играещите сенки на деня се утаяват
щом призрачната необятност на мига
преддверието на Нирвана озарява
И контурите на Битието в жълто засияват
Ти целят си Съзерцание преди да дойде Здрача

XXVIII

Ладии от турмалин берил и яспис
носят светещото преддихание на пладнето
Бледорезедави са крилете му
от шепотни видения предмети и усмивки
Самотни хълмове Изгарящи ликуващи петна
Оттенъци в пейзажа на негата
Насекоми със самоотвержени сърца
Цветя и тичинки – сълзящи оксиморони
Заоблени и нежни като амфори
часовете са прозирни сини щерни
приютяващи метафори от слънчев вятър

XXIX

Словесни храмове от охра
опалени стърнища възвисяват
Искрящото си благородие слънчогледите разхождат
Витаят щъркелите на тъгата
над нивата наречена Отечество
В прихлупени къщурки в необятни соби
къкрят в тайнствени гърнета
минутите на българското бъдеще
Те мъниста са – блещукат и припламват
в загадъчната огърлица на Съдбата
Пейзажът става все по-бавен преди да дойде Здрача

XXX

Орисниците са посочили Калофер Карлово и Котел
за звезди пътеводителки в съдбата на Отечеството
Белязали Войводата Поета и Послушника
със кръстен знак С печата на трагическо сияние
Не виждаме ли метеорите – Раковски Левски Ботев
как кръжат и въпият да събудят нашето съзнание
Нима във вените ни не остана и капка от огъня свещен
Съсипват езика майчин а ний немеем
Поругават огнището бащино а ний се смеем
Безчувствени безсъвестни и хилещи се идиоти
Къде си върна ти любов народна

XXXI

Във българските планини денят е винаги различен
В Родопите –

забавено течащ ленив от сладостна нега поток
заслушан във Орфеевите тайнства и мистерии
с мекотата на руно объл като боровинка светъл
съхранил на меча лапа топлината

и на сърната плахостта
със дъх на борове и горски билета треви и гъби
с видения на римски рудници и самодивски кладенчета
оброчища и пещери пастири иманяри и хайдути
Денят в Родопите е натежал като пчелата майка
Посланията носи той на древни цивилизации
скрити във мъха дървото камъка и ручея

XXXII

Денят във Странджа е като с топор насечен
Сух стегнат заплитащ се във къпинажи и лещаци
на пресекулки дишащ рис подгонен от ловци
Ден на жегата непоносима но и на кучешкия студ
виелица ръмжаща в ниския букак и антична пещ
в която богове езически леят мед и бронз
Прилича Странджа на сънуваща жена гигант
чиито хълбоци са запотени – мъглица бяла
вае фантастични образи от скреж слана роса
от дим свещен на магически обреди
и жертвоприношения към божеството на идващия Ден

XXXIII

Обиталище на екове – горда Стара планина
снагата ти е от легенди стародавни сътворена
Денят във теб е без начало и без край
изпълнен с грохота на битки Суров и величав
Свободата не ще Екзарх иска Караджата
И броди боса Свободата във образа на вълк
хилядолетни дъбове предсмъртно скърцат и букове ечат
простреляни кошути песни кървави припяват
за комити и поборници А слънцето пече ли пече
И последната тръба на Ботев тръби и известява
как буря кърши клонове а сабля ги свива на венец

XXXIV

Рилските езера са седем Седем такта на сърцето
Едно – абсолютното спокойствие е бяло обло и добро
Две – тук няма ден

Дълбае енергията български картини

Три – третото око непрекъснато те наблюдава

Четири – волска каруца премазана от животинска мъка

Пет – Мури Еделвайс Ели Ждрела и Шипки

Шест – раненият сокол спасява пеещ гълъб

Седем – отвори очи при седмия такт на сърцето

Във Рила е българският ашрам на Светлината

Молитвата превърнала е в слънчев стълб Беинса Дуно

Пратеник на Провидението

Прероденото сияние Иван Рилски

XXXV

Утрото във Пирин – Катедралата на строгостта
шепотно люлее свян момински Блестят непоносимо
глетчерите на лазура Прекрасното боли
Нетърпимо синьо е небето Бял е клепачът на зората
Следобедът във Пирин напомня на молитва
Във два се вдига сватба харамийска Поят и гърмят
Във четири е бунтът Свободата Прегръдка със смъртта
В шест погребва планината скъпите си мъртъвци
Плаче войводата Яворов за душата на Гоце Делчев
Ридаят пиринските орли за Вапцаровата майка
Опяват пиринските ветрове Македония многострадална

XXXVI

Денят е живописец И се самосъзерцава
Той вижда собствената си душа
как се разхожда в акварела на безкрайния следобед
Как галопира волно с табуните на мисълта
Той знае че жълтурчетата са слънца
Те са всъщност входиове към други светове
където тялото е звезден скитник
глухарче радостно побрало хиляди свръхнови
звезди галактики комети и мъглявини
Прозорецът към нежното примамливо Отвъд
от чийто сребърен клепач надзърта Нищото

XXXVII

Защо нашите майки все в черно ходят
Защото мъката е тяхна майка И ги люлее в своя skut
Съдбата зла е отредила да са оплаквачки и родилки
булки и вдовици майки на комити и войници
Черни веди ги орисват а прокобници кръщават
Скръбта на българската Майка рисува Иван Милев
лицето на Страданието иска той да предаде
Но върху платната му прохождат песни и елегии
видения и приказки балади епос фантастичен
Нашите майки са чайки над Черно море
Балади са нашите майки

XXXVIII

Пурпурни са миглите на Залеа
и виолетов плащът на нощта когато гали хоризонта
В каляските на Времето секундите препускат
достолепни и тържествени като барони
Индигото на идещия сумрак потъмнява
Въгленчета и светулки – разсипани зърна на нар
трополят скачат и блещукат Алени светкавици
нозете на танцуващите нестинари приласкават
И става все по-тъмно но е светло
Оглушителен е тътенът на Заника
Крещи безмълвието преди да дойде Здрача

XXXIX

Шрапнелът взривил главата на Гео Милев
е погребан край брега на Дойранското езеро
Шрапнелът е почтен И има чувство за вина
А хората на генерал Вълков насилиха парчето тел
защото не искаше да бъде примка за душата на Поета
Крещеше жицата Пищеше трапът с негасена вар
а те загърляха окото стъклено и го подритваха
Отказа черната земя да бъде гроб на слънце
Нощта ражда из мъртва утроба вековната злоба на роба
Запомни този ден очите мъртви на палачите
очи на плъхове зловонни плуващи във врящ катран

XL

В мига когато пеперуденоискрящата здрачевина
поглъща сетните отблясъци на Залеза
хипопотамите на Вечността въздишат
Пренасят през подземните реки от огън
сенки на Харони спомените на душите
Все по-зрящо гледат советите на Мъдростта
Кафявото е антрацитноблестящо Яростен вандайка
Ослепителното преминава в непрогледен зрак
Къде е бродът на надеждата
Коя е тайната на Светлината
изчезваща и раждаща се в Пустотата

XLI

Великият пустинник разговаря със Пустинята
Той е част от нея Пресъздава я
Гласът му с нейните уста говори Тя е Той
Сега се казва Иван Рилски но беше дъб преди
Живя деветстотин години и се превъплъти в орел
Закрилник на манастира и Отечеството после стана
Поучава птиците Напътства ручеите Лекува душите
И ги претворява в билки Понякога изчезва
Монасите твърдят че май разтваря се във въздуха
като въздишка в лятна утрин като струйка дим
Сигурно оттеглил се е пак в Пустинята Той е Тя

XLII

Зад гърба на Роженския манастир в скалите пясъчни
бдят суровите пазители на мястото свещено
Трима старци посветени израстват в исполини привечер
Денят преди да се стопи под клепките на Здрача
Тук са от хилядолетия

Изригнаха от мистичния град Петра
те са вулканите

изваяли слънчевите пирамиди в Мелник
кулите на Първосъздаващата сила

която наблюдава всичко
Край Роженския манастир Енергията си играе
Тя е пламъчето нежно от трепетната свещ на богомолеца
Тя е облак с формата на щъркел който съзерцава
Тя е стълбата в небето

По нея се изкачват човешките души

XLIII

Обители пребродил осеяни от пепелища вопли сенки
светият старец спря край Бачково

Видя той кръстен знак
да сочи монастира Лицето на Съдбата си видя
бе горестно и скръбно обрамчено с венец от тръни
браздяха вади кървави челото и страшно светеха очите
Тук ще се изнижат сетните ти дни – рече му Съдбата
Светлината на твоето сърце ще се разтвори във Молитва
и след векове ще възроди Отечеството ти поробено
Столетия витае над Бачковския манастир

самият Патриарх Евтимий
ръцете си е сплел с вековни дъбове и мури
чинари и звезди
и с огнената си Молитва възкресява българския дух

XLIV

Да се разходим из небесната империя на билките
където слънце не залязва Озаряват родното небе
акация и розмарин Ухае светлината на безсмъртниче
Надничат жълто блатниче и богородична трева
Кротко си бърборят черен бъз и бяла перуника
Вратига спори със великденче подвиква на главница
Ухажват се божур и брош

Еньовче и чемерика им завиждат
Рецитира стихове безстъбленица пред тинтява
ръкопляска жълто асланиче подбел вика браво
Нареждат песен закачлива белоочица и момина сълза
Закичена със самодивско цвете грее народната душа

XLV

Още се мержеят и чернеят ония дръвца върбови
запленени гуслата поетова

Още блика изворът на Белоногата

Отдолу иде Гергана кротко агненце Иде между вълци
Дюлгери чешма градят Искат извора да вкаменят
Каменни да бъдат сива лиляка

бяло кокиче и син кремък

тамянужка дъхава черноока аглика и жълта латинка
Не иска господар на волята си Гергана

Не си дава сърцето

Дюлгери тъмница модерна градят Мирише на смърт
Тъжно свири цафарата на дядо Петко Славейков
Пресъхва изворът на Белоногата Линее мома Гергана
Вграждат сърцето на Отечеството

в общоевропейския дом

XLVI

Престори се на скакалец и обходи жаравата на нивата
Жълта жужаща жегоносна жътва жилото си жертва
Жалее края си класът набъбнал от любов и слънце
Клатушка се – катамаран от вятъра люлян
И падат едрите зърна подобно разпиляна броеница
в запечената суха жадна изпосталяла пръст
Косове с премрежени очи кълват миражи
въздиша троскот и бодил магарешки по синорите
И някакъв синчец самотен крилата си развява
Усмивва се Бленува да го откъсне накупрена жътварка
Но неочаквана и страшна коса го обезглавява

XLVII

Ниско в черната земя вкопана зазидана във Здрача
се извисява най-високо църквата в Батак
От Батак съм чичо Ти знаеш ли Батак
Хищно е окото на дръвника Всичко смила
Хрущят минутите съсечени на българското бъдеще
неуморно труди се топорът Търкалят се глави
гръбнаци пукат разчленяват се чатали
И поплакът зловец се носи на полетелите души
Защо Защо невинните деца жени и старци
стоява сляпата съдба във сажди и във дим
Защо е тъй жестока цената на българската Свобода

XLVIII

Танцуват сенките от бронзов здрач изваяни
ситнят върху жаравата протегнали ръце напред
Лицата им във унес светят а устните мълвят
тайни заклинания Шептят Проточено припяват
В обред езически отдават душата си на огъня
играещите нестинари И огънят е бог
а те са негови жреци които свещенодействат
Минават през вратата на Съня Оттатък е Смъртта
Тя е красиво нежно цвете от вода искряща
Пее им без думи И ето бавно се възнасят
като алени въздишки из прозрачна катедрала

XLIX

Сънуваш И съновиденията се сбъдват
И най-ужасните кошмари са мила детска приказка
Разхождаш се по Витошка Раковски Цар Освободител
и виждаш чудовища невъобразими

Нагли уроди Мутанти

Лимузините луксозни

извозват трупове в брокат и диаманти
главите им са птичи а телата люспести търбуси
утроби бълващи бълвоч киселина азотна сяра
И уж сънуваш а усещаш нещо гнусно те облепва
Крещиш но ням си И тичаш ала без крака
И разбираш постепенно – ужасът тече във твоите вени
Ти самият си превърнат в ужас А иначе си сън

L

На какво приличат облаците – детето пита
На тесто което втасва преди да дойде Здрача
На легнал бухал И крилата му потрепват
На лодка и камила на листо зареяно в простора
На въздишка от уста на влюбен изтървана
замръзва тя и се разпада на илюзии-мъниста
На открехващ дверите си лотос И на трън
На смъртта разчувствана пред бедния ковчег
на малката кибритопродавачка уж заспала
На ветрилото на разглежена дебеличка госпожица
На портокал ухапан лакомо от хоризонта

III

Сто години се веят черни чембери над черни бакъри
а българската Майка все чака своите синове
През войни въстания метежи в люти зими в адски пек
еднооки и безноги през планини и пропасти и урви
те си идват за да прегърнат старата на прага
върщат се като прощална песен или писмо от фронта
легенда полъх на листо или поема елегия
и вопъл на поет народен спомнил майка и родина
От Априлското въстание до Сръбско-българската война
От Балканската през Първата световна и до днес
българската Майка все чака своите синове

ЛIII

Край брега на язовир Батак

до ложето на мъничко поточе
през декември

когато бялото мълчание е покорило всичко
чернее нежна шипка – графичен знак в пейзажа

Стъблото ѝ е крехко сякаш линия от туш в рисунка

и светят алените капки кръв на плодовете ѝ

като зърна на броеница донесена от Божигроб

В тях дреме ласката на юли и палещият дъх на август

септемврийска медоносна страст

и съзерцанието на октомври
и маршируващ ноемврийски дъжд тържествено отеква

И ти се струва че брегът на бялото мълчание

се възпламенява

И там вълшебник някакъв съзвездия слънца запалва

LIV

Душите на невинните прераждат се във птици
Достойният и храбрият крилете на орел избира
благородството и добротата
в гълъба се превъплъщават
артистичните натури синигери и славеи харесват
Не усещаме ли във очите на сокола дръзкия авантюрист
Не виждаме ли зад свирукация кос безгрижния бохем
Във бухала какво откриваме – душа потайна и самотна
Напомня вихрената лястовица на пътуващ музикант
А чайката и гларусът гарванът и лешоядът
свраката врабецът –
нима не носят древни същности
послания от други светове
Човешки птиците ни наблюдават
Какво ли мислят те за нас

LV

Релсата на Гарнизонното стрелбище е покрита с белези
Ръждясала е от кръвта на българи

разстреляни от българи

Душите на редници и генерали поети и мечтатели
са чули тук прощалното свистене

на патриотичните куршуми

В името на Негово Величество... В името на ЗЗД

Чие е това име заради което се отнема

животът на Човека

Какво ще ни дадеш Историю

от пожълтелите си страници –

пита една птица а те ѝ превързват очите и стрелят

Злодеите не знаят че Словото не се убива То не умира

Кръжат над Гарнизонното стрелбище душите на поети

а палачите се гърчат във земята като червеи

LVI

Какво изтънчено великолепие Какъв екстаз на багри
Симфония от плодове природни същности

отблясъци и сенки
слънца от дюли ябълки и круши нарове и орехи бадеми
Ниви във които кафявото превзема жълтото

и се покланя
Обожава синьото зеленото

с премрежени очи му се любува
Разтворено в червеното е бялото Крещи от радост
Докосва с четка Майстора платното и избухва пламък
Азбуката на българската цветова вселена той създава
Магически извайва лицата на светици и очи очи очи
които жаждата ни утоляват с живата вода на родното
и възкръсва вътрешното зрение на Българския дух

LVII

Отведе ги Духа в Пустинята

Да ги подложи на изкушение

Но те отказаха И не възкресиха камъните в хлябове

Избраха глада и честта страданието и достойнството

Цяла седмица пееха в запустялата воденица

поетът войвода Ботев и дяконът апостол Левски

Пееха и приготвяха светото причастие със своята плът

Пишеха последната молитва за Отечеството

със своята кръв

Единия го обесиха край София Още няма гроб

А другия го убиха на Вола Месата му се белеят

по скали и орляци

Истинският храм на българската Свобода

е тази воденица

не горят във нея свещи Отечествената душа гори

LVIII

Преди Зората да се сипне от диплите на Мрака
изпълзят като бледи сенки пастирите на Вечността
с криваци с гугли с ямурлуци от проблясващ здрач
изкарват те на паша стадата си безбройни
извеждат ваклите овчици и биволите буреносни
козли брадати крави кочове катъри мулета жребци
огромно благородно войнство – стражите на изгрева
които го посрещат със поклони с песнопения
с мучене блеене пръхтене топуркане гальовно на копита
И свенливо се оглеждат във очите на росата бисерна
малки рошави вселени от слънце нежност и любов

LX

Легни на топлата земя погали дъхтящата морава
бузата си притисни о стъбълцата нежни на тревата
чуй кокетното лютиче как разговаря с детелина
как беззлобно си клюкарстват жълтурче и глухарче
виж паячето важно да плете сребристо одеялце
и бръмбарче лениво да търкаля сладка семка
Съзри как пеперуда закачлива тичинки обхожда
как в облаци любовен прах пчелите се ухажват
Съзерцавай стройните редици на мравешките легиони
как идват и те поздравяват като римски император
Вече хилядолетия лежиш сред буболечки и цветя

LXI

Телата им се кипрят в смокинги сюртуци
фракове и рединготи
Красят те светските коктейли и снобарските купони
Не слизат от екраните анализират коментират
Вибрират във еничарския устрем
да продадат каквото може
А може всичко – Отечество Идеи Вяра Съвест и Мечти
Музицират те чевръсто
адската си ария на отцеубийството
Вазовото Аз съм българче дразни европейския им слух
Мечтаят те да са лакеи на някой шенгенски Смердяков
Какво си мислите че имат отцеубийците вместо души
Зловонни гнусни плужеци със златни ланци и монокли
от които хищно гледа и цвърчи самият смъртен ужас

LXII

Пръхтене на катъри запрегнати във скърцащи талиги
топуркащи нозе на малчугани

Невъобразима глъчка Прах

Олелия и петли надуващи тропети церемониално
слагат началото на гроздобера Възторжен е денят
Човешката ръка откъсва грозда с благодарствен трепет
Свещенодействие е този акт Дионисиево тайнство
Наливат се зърната кехлибарени със слънчевата кръв
светят със златисти и алени отблясъци

Припяват тихичко

И като в някакъв мистичен хоровод ликуващи и боси
с венци от лозови листа и огнени гердани
стопяват се изчезват в бронзовата мараня на залеза

LXIII

Медвенският овчар Джендо
 бе добър председател на Народното събрание
Българският парламент е имал председатели
 които не стават за овчари
Поборниците и Захарий Стоянов
 строяха съвременна България
Сега Отечеството е в лапите на внуците разрушители
покрусен е духът на Летописеца
 на българските въстания
Броди той самотен рее се лети в потайни доби
над храмовете и поруганите олтари
 на Отечествената съдба
Той вижда хиляди души които стенат и въпият
мъчениците и жертвите светците
 потънали във отродителна забрава
Захарий нови Записки започва див и буреносен бесен
и от Отвъдното диктува
 библията на българската Свобода

LXIV

Миг преди да дойде Здрача
търкулва се залязващото слънчице
по керемидите на жеравненска къща
Пред портата стои Люцкан Усмихва се
Захождащото слънце в ръката му божур е
След малко ще се мерне и самият Йовков
и цветето на любовта ще пламне в слово
Ще светят вечерите край Антимовския хан
В очите на Албена жарава ще искри
Ще шепне вятърът легенди старопланински
Здрача ще погали Жеравна с милувка на божур

LXV

Ти ли я свърши Бай Ганю – Нейсе запуши я
Сто години вече Илия Бешков задава страшния въпрос
И сто години ни оглася
арията на омразата и братоубийството
В центъра на София
заклан е като яре Стефан Стамболов
Щастливеца е покосен със случаен уж куршум
Поборникът от Шипка Димитър Петков
е показно разстрелян
Пенчо Славейков прокуден във чужбина
а Яворов съсипан и убит
от интригите и козните
на столичните ганьовци-аристократи
Удушен със тел е Гео Милев
Христо Ясенов разпран демократично
Йосиф Хербст изпепелен
а Вапцаров надупчен на решето по закон
Докога Илия Бешков ще задава страшния въпрос

LXVI

Измъчени до смърт са вече воловете от огнен здрач
и ралото е изтощено да пори бременната с кости пръст
Бродят в българската нива бродници и сенки тъмни
и влага кървава избива от стенещия чернозем
Синорът е скръбен палешник на Отечествена съдба
разделя той жестоко неуморно нивата на две
Съска острието на братоубийствената брадва

И сече сече

Запрегнати зад ралото са всъщност двама братя
единият безног е а другият е без ръце
Щъркел едноок ги наблюдава Гарван сляп лети
А мъката сред българската нива като псе скимти

LVII

В отечествените гори живеят седем мъдреци
Дъбът е техният водач Съхранителят на тайната Енергия
донесена в ковчежета от слънце от прародината Тибет
Букът е стражът непреклонен пазителят на Целостта
Борът достолепен е жрец отдаден

на свещени церемонии

За хармонията в природата Чинарът чародеец отговаря
Брезата бди за нежността и вдъхновението на Поета
Уханната Липа се грижи за музата на Любовта

А плахата Върба

за Превъплъщенията И рони слънчеви сълзи за камъка
застинал като птица

За кокичето в очите на сърна изгряло

За своите другари мъдреци – звезди в небесната градина

LXVIII

Задават се със тропот вой ръмжане
и глухо дрънкане на чанове
с маски безобразни и мъчително прекрасни
Качени на кокили
кафяви сиви жълти черни със гугли и опашки конски
с глави на мечки караконджули и вълци
дракони и таласъми
възкръснали из обреди езически тракийски тайнства
от протокултове донесени от прародината Тибет
от мистериите на Орфей и Дионисий
От жертвоприношения
към Тангра Зороастър и Озирис От геената дошли
символизираци света на сенките
и обиталищата на Съня
Бродят кукерите в родната история
Те са стражите на Здрача
под маските им зрее слънцето на нашите души

LXIX

Беласица – мистична планина на бели сънища
беломраморни огромни щерни събират белите сълзи
Тъгата на България е бяла В кристални висини
възземат се мъгли и поплак бял –

въздишката на Самуила
душата му когато се изнизва из тялото изпепелено
Очите на войниците ги няма Във бели кухни
безмълвно болката крещи Ослепителното няма цвят
Цветовете на дъгата бели мълнии поглъщат
И всичко се разпада на стъклени сребристи песъчинки
Хрущят и скърцат хъркат съскат виелиците бели
приветстват изгрева на хищно и жестоко бяло слънце

LXX

Марк Аврелий – императорът на римляните и света
нозете си божествени във Искър е потапял и плацикал
За какво е мислел философът

когато мрените е наблюдавал
как танцуват със слънчевите зайчета Как чезнат
в здрачните подмоли Как камъните дишат тежко
Как мравки управляват вещо

саловете си от клечки и листа
и храбро ги насочват към тунелите на Вечността
Дали е виждал мъдрецът император

как след две хилядолетия
на брега на Искър ще седи момче и ще мечтае
че е император господар на видимия и отвъден свят
и тържествено ще пуска по реката сламки

с мравки за кормчии

LXXI

Защо се боиш от водата Ти самият си вода
Потопи се във кристалните води край Калиакра
Тялото си остави свободно към дъното да пада
Започни да дишаш бавно и без страх
и ще бъдеш изумен че дишаш себе си
Откриваш че си част от водораслите
от пясъка и рачетата рибите вълните
Наблюдавай границата между въздух и вода
Там ще потрепваш като светлина
Лице ще видиш И то учудено те гледа –
Самият ти разтворен в себе си докрай

LXXII

Здрача иде Пълзи в пейзажа Бавно го превзема
Катранените си крила разперва страховито
Тръгва от Охридското езеро птицата на мрака
Хищно клюнът ѝ потраква и проблясва в черното
В очите на Беласица пробягва сянката индигова
Над Пирин вече сумракът кърви предсмъртно
Той е сокол с изтръгнато сърце над Тракия
Черен лебед е сърцето му – превръща се във дракон
в сова лотос езеро пустиня дъб кентавър
Иде Здрач хилядолетен Морава мъгла пълзи
От албанската пустиня до черноморските води

LXXIII

Чуваш ли как дишат витошките морени
как шушукат си гальовно с премрежени очи
мислейки че никой не ги наблюдава
Ето тази приличаща на череп на Сократ –
тя важно обяснява на по-мъничкото си сестриче
как върху нея е седял самият Иван Вазов
размишлявал е и шепнел в упоение
съзерцавайки синята бездънност на небето
и на коляното си благородно възторжено е пишел
Отечество любезно как хубаво си ти
Как твоите картини менят се омайно

LXXIV

Шаманът – птицата от здрач сияещ
душата на свещеното животно освобождава
Разрязано е тялото – клетката от тленна плът
Струи тревожно кръвта на Светлината
неведомите пътища на Провидението очертава
Племето велико ще бъде поробено
Орелът – прикован върху скалата лобна
Гневът на Тангра в огнен дъжд ще плисне
Отричащите вярата на прадедите
ще станат пепел и сълзи от камък
От очите на шамана бъдеще извира

LXXV

И слезе огънят в душата на монаха
И срещна сенките на минало величие
И кръстен пламък очерта светилището на Духа
И Отечеството от мрака смъртен се изправи
И юродивите се сурнаха към пропастта
И глас от тъмното раздра поплака вековен
И заблестя звездата на Крум и Симеон и Калоян
И в здрачната килия стана тя душа на летописец
И българското Слово за незрящите твореше
И никой от монасите у него гордост не позна
И нарекоха блаженство му Отец Паисий

LXXVI

Паметта на българската кръв пламтяща
в този Горски пътник се пробуди
От Белград до Браила и от Виена до Одеса
От Цариград през Солун и до Будапеща
Мечтателя безумен и образ невъзможен
кръстосваше историята с устрем на орел
Отечествената душа прогледна
и видя съдбата си трагична
Раковски беше нейното сърце
На Дунавския лебед сърцето огнено
То пееше и благославяше – бъдете будни

LXXVII

Взри се във пейзажа на отечествените картини
Там няма Минало Сегашно Бъдеще
Пейзажът всъщност си самият ти – бащината стряха
на безначална безгранична и безименна Субстанция
Огромна черна дупка от осъзнаваща се ослепителност
Не усещаш ли че си играещата усмивка
на Мислещия теменужен хаос Всичко в Нищото
Непостижимото и Непознаваемото във пейзажа
Прекрасен слънчев лъч из родните пространства
прозиращ през реещо се дъбово листо
в струящия екстаз преди да дойде Здрача

Пазар на роби
с бюста
на Волтер

АСЕНОВА КРЕПОСТ 1403 Г.

Черните кърви на черното слънце
тъмния тъпан на залеза бият
Идат нощи като глутници вълци
глухо ръмжи Здрача и вие

Не само над Бачково плиска
мътният страшният дъжд на смъртта
Цяла България стене притисната
под зверската нога на сганта

Сганта на дивашкото племе
дъждът на трагичната орис
Историята с мъка превзема
свободата си А горе горе

над самотната Асенова крепост
стърчи сянката на Патриарха
като огнен кръст И нелепа
и кръвожадна е арката

под която бъдещето се промъква
Живите са мъртви мъртвите са живи
Отечеството е изгорена църква
И ужасът броди стреснат из нивите

ПЕЙЗАЖ

Пейзажът е застиналото куче
съзерцаващо духа на залеза
Изплезени са думите А казаното
вие като стомна счупена

Самотни сенки изпълзват
прозява се загадъчната привечер
Очите на неясното са рибени
коварен серен дим появява

Уж всичко е спокойно тихо
тече мечтателно примамливо
А ни понася в алените заливи
прииждащ огнен вихър

Дали е истина или илюзия
Изобщо има ли ни във пейзажа
Развяват пелерини важно
съновиденията и издуват бузи

Май съществуваме единствено
в очите на сънуващото куче
Но ако ние няма да се случим
има ли пейзажът смисъл

ПРИЗМА

През призмата на странни срички
срутващи се сводове съзираш
Словата са суетни прилепи
В тях дреме нищо или всичко
и скитници сънуващи извират

Самосъздават се струящи изречения
натоварени с езотеричен смисъл
И светят жълти сини и червени
буквите – загадъчни вселени
Самооткрива се енергията висша

В началото тя е дете Играе
топурка свирка драска и прелива
Кръвта на драконовото небе сияе
А лотосът на мъдростта гадае
как да обуздае слънчевите гриви

КЪЩА

Тази къща е странна
ядно скърца и пъшка
Прилича на куца врана
превзела суха връшка

Покривът килнат наляво
прозорците зеят залезно
В порутените коридори плява
завихря хаотичен танц Но

все пак киха симпатично
чардакът дъбов и старинен
нацвъкан от въздишки птичи
и с бучиниша примирил се

Май още къщата живее
макар и изоставена отдавна
Гредите на тавана пеят
стълбището диша равно

Дали не се надява тя че
стопанинът ще се завърне
Ще спре на прага Ще поплаче
и синовно пак ще я прегърне

АЗБУКАТА НА СМЪРТТА

Майка България вече няма очи
Избодоха ги стражите коварни
Над пепелищата безсмислено клечи
спомен от епохи легендарни

Крепостта предадоха на юродивите
За плячка и подгавряне За мъст
И ето юдински разбиват
на площада православния ни кръст

Безчинстват над свещените ни книги
Хилят се пред плачещата църква
Варварите зверския си флаг издигат
Въпият живите над скъпите си мъртви

Продъниха се небесата Рухна всичко
Сковава ужас блуждаещите ни души
Азбуката на смъртта те учат се да сричат
И хилядолетия не ще ги никой утеши

ГЛАВАТА НА СТАМБОЛИЙСКИ

Поднесоха на коронованата особа
на табла отрязаната страшна глава
Осиротя топлата селска соба
Потъна в кръв плачещата трева

И стъпкаха всичко с черни ботуши
Лозите изсъхнаха в ужас и смут
Харлаков пиеше папироса бездушен
черен и доволен от злодейския си труд

Корованата лисица най-сетне отдъхна
И напука се от мъка родната снага
Черна жега се спусна Нито лъх и
безмълвна бездънна безсънна тъга

облетя чукари ждрела и долини
Народният поплак отекна възбог
Отечественото небе узря кървавосиньо
простена векът хром и едноок

Какъв е все пак този век злощастен
наситен с кървища на уродства богат
Не разум в него властва а бяс и
човек за човека не е брат

Епохата хвърля пред нашия Ирод
главата на Стамболийски – селския лъв
Гласът на Кръстителю историята раздира
И пада от небето не дъжд а кръв

ОЧИТЕ НА НАШИТЕ МАЙКИ

На майка ми Мария

В очите на българските майки мъката искри
Плющи и вий се тъмната забрадка на тъгата
Сълза отечествена за погиналите синове гори
Въздиша здравец върху ревера на Съдбата

Нашите майки все в черно ходят – пее Иван Милев
И сънува души летящи над демирхисарските полета
В предсмъртните окопи с тях той бил е
Видял е ослепителната смърт на Поета

Смъртта препускаща на бледен кон към Димчо
съзрял е да връхлита в хищен вълкодавен устрем
И черепа на Гео ужас хилядоок да впримчва
Отечеството поругано Взривеното му утре

Очите на българските майки
са прозорчета разтворени
Там родното мушкато се усмихва грее и пламти
Тихо къкри гозбата Кандилце свети горе
Мъничка вълшебна баба над къделята шепти

Тя нарежда думи втренчена във Богородицата
Ехото на родовата кръв от хилядолетия дочува
И знае как ридаят душите на поборниците
когато към Отвъдното неоплакани отплуват

Наднична слънце осаждено в прихлупената соба
И дърворезбата на тавана чудни приказки разказва
за Мъката и Радостта – посестримите обли –
гърдите вулканични във българската пазва

Очите на нашите майки са изворите чудодейни
Там в магически отвари
жертвоготовност и чистосърдечие
се раждат реките на България И съдбовни песни пей ни
ромонът им звънък в ждрела долини и поречия

Тече във Дунав Струма и Марица българското време
търкаля се в историята Янтра като речен дракон
По Арда Искър Осъм Чая слънчевият лъч ранен е
Над Вардар Тунджа и Велека тъмни сенки гратат

Остри проломи прорязват огнените вени на Балкана
Родопите и Странджа са орфически мистерии
По Рила и Пирин още тлеят харамийски рани
Земята в Добруджа танцува а в Тракия трепери

Очите на нашите майки сарилските сълзи на Отечеството
езерата от възторг и нежност печал и милосърдие
Вятърът пее и плаче А родното небе тъй злочесто е
над родилно и вдовишко ложе от мъка и твърдост

Бродят сенки на войводи из урви пропасти и дефилета
свирепи дъждове ги брулят град яростен пронизва
Към Храма на белоцветната печал потеглиха поетите
Светят в българските небеса

знамена от окървавени ризи

Гръдта димяща на Историята героите отглежда
тече кръвта им пареща по сипеите на Вечността
Синовно и благоговейно вдига страшните си вежди
оплакващата вечно жадна чедата си Смъртта

Със сенките на Левски и на Ботев си говори пламъкът
Той чува вопъла Паисиев Сълзата на Софроний
вижда как търкаля се подобно воденичен камък
Вярата Отечествена как безродните вихрушки гони

Издига майката на добротата иконата на Светлината
над мрака на страданието над катранената пелена
Нашите майки ще ни преведат Оттатък
Любовта е майка Майката е Светлина

ОТЕЧЕСТВЕНИ ПОЕТИ

Да се пише след Яворов
е безсмислено
Сънува кремъкът вятъра
и се разлиства

Да се умира след Ботев
е негероично
Маршируващите в роти
не са личности

Да се вярва след Вапцаров
е неудобно
Историята на човека цар е
да загробва

Да се мечтае след Гео Милев
е некрасиво
В общата варова яма бил е
самодива

Да се героизира след Вазов
е неразумно
Надстройката подлъгва базата
издъхват думите

Да се жречествува след Пенчо Славейков
е скандално
Бастунът на фантазията му е пейка
а не огледало

Да се страда след Дебелянов
е неприлично
Моралът на гения повелява
всичко да е лично

Да се живее без поезия
е цинично
Бездарието е изплезено
и ничие

ПАЗАР НА РОБИ С БЮСТА НА ВОЛТЕР

I

Да потънеш в гълчавата митична на пазара
да те пониже светлината на уличната глъч
сред дъх на нарове бадеми и смокини
босилек райски ябълки лимони и хинап
изгърбили сергиите на нежното очакване
И опиянен от сенките на движещата се тълпа
да странстваш във приемната на пладнето
да се губиш из самотните му бродове
където хилядолетията морно отехтяват
и каравелите на паметта изоставени се лутат
из необятните пространства на забравата
където всичко е едно но и неизброимо
пустиня окоето на която ражда цвете
а лотосът на Логоса – първосъздаващия океан

II

И зареян в гълчавата митична на пазара
да се докоснеш до хълбоците запотени
на жребци арабски с вулканични ноздри
чиито гриви предизвикват хоризонта
а копитата им мълнии изстрелват
Разсеяно да галиш леопарди опитомени
разхождащи се лениво но почтително
покрай абаносови търговци на робини
да усещаш финото ухание на лавандула
розмарин и здравец евкалипт и камфор
телата им да виждаш гъвкави и силни
помазани със благовония зашеметяващи –
пантери изгърбени преди атака
катапултирани от тетивата на страстта

III

Да ти изглеждат бисери и диаманти
капчиците нежна пот над устните им
с ръбове напомнящи кама венецианска
която се забива в тялото на дож ревнив
наредил посичането на любовник трубадур
Миглите премрежени да падат бавно и влудяващо
със махове отмерващи столетия
или пък паузите лъчеструйни на сърцето
сякаш нубийски великани веят хлад
и издуват фантастични бузи-духала
а гънката в основата на талията
да прилича на усмихваща се праскова
примамваща осите зажаднели
за предсмъртната целувка с Вечността

IV

Прикован от гривна на изящен глезен
твоят поглед да се спуска и изчезва
възторжен но и молец се отчаяно –
скъпоценна капка влага във пустиня
изгубен слънчев лъч из здрачното пространство
Да се заплитат във нозете ти джуджета
със жълти шлейфове и наметала зелени
сърмени елечета и сини панталони
пурпурни хитони и шапки със паунови пера
инфанти с кринолини обли като хълмове
из чиито дебри гордо се разхождат хлопатари
свирукат косове прелитат странни врани
и елфи със загадъчни усмивки канят
към замъци потънали във сребърни мъгли

V

Да отминаваш продавачи на соколи
които стоката си хвалят и жестикулират
да пориш като бригантина множеството пъплещо
от ваятели съзерцаващи моделите си от натура
каменоделци които дялат барелефи и надгробни плочи
грънчари изпод чиито пръсти оживява глината
подставени лица на тайната полиция и съгледвачи
фокусници арлекини и танцуващи актьори –
кълбо от страст и смях което възпламенява улицата
Да се взираш в грубите напукани ръце
на зидари и налбанти абаджии и месари
и да виждаш как сенките им удължават пладнето
понесло своето загадъчно мълчание
върху островърхите фригийски шапки на въздишките

VI

Да профучават покрай теб намигащи джебчии
унесено да ситнят невръстни кибритопродавачки
разярени каруцари да си пробиват път със ругатни
през стълпотворение от просяци и проститутки
прелати със лица надменни тълпата да разблъскват
от хроми слепи неми глухи и изпечени мошеници
комарджии оскотели и червендалести пияници
вавилонска гмеж и паплач подземна измет от изчадия
И да си представяш че процесията от души невинни
селяндури хитровати и търговци достолепни
ядосани мливари матрони властни и слугини непохватни
гълтачи на огън звероукротители жонгльори
момченца сополиви и девойчета капризни
внезапно ще изчезне като в магичен сън

VII

И внезапно да се сблъскаш с капуцините
с лица от строг карарски мрамор
с очи в които като арбалет опъната
наднича присмехулната усмивка на Волтер
и тъмната тъга на тайни ордени и братства –
пулсиращ през столетията синкав огън
И вкаменен да наблюдаваш цяла вечност
как алената ярост на Историята се надига
как стихиите на безначалното поглъщат
прашинката наречена Човек
и после как отново се самосъздава
хармонията на небесните субстанции
как цветето изтръгва се от минерала
за да одухотвори очите на Волтер

VIII

И загледан в преливащото необятие край тебе
да усетиш тялото си като щерна съд вместилище
в което стихииите играят – вода и огън въздух и земя
В окото на мига да запечаташ раждането на Вселената
и като висша подреденост Хаоса да проумееш
да откриеш че Нищото е другото лице на Всичкото
че Пустотата е препълнената чаша на Хармонията
че самият ти си свещенослужител в храма на Озирис
но и роб приведен над греблото в римска галера
тракийски жрец и воин свиреп на Тамерлан
аскет във Оптина пустиня но и гуляйджия
ваятел от епохата на Леонардо и лечител
розенкройцер и революционер монах писател
пламъкът първосъздаващ на Началото

IX

Да чуваш водопада от слова разноезичен
шуртенето и плискането на бърбреж безкраен
уханието на канела карамфил и джоджен
да те носи към устието на следобеда
когато сенките на фавните на Дебюси
подемат своята възвишена процесия
Бълбукането на минутите безбрежни
да те изуми и бавното им реене
като пчели целуващи благоговейно
огромната империя от билки и цветя –
кантарион и нарцис анемония синчец и брош
маточина мащерка и невен блатниче и чемерика
хвойна подбел гербер индрише жълтурче риган
ружа лайка маргарита белоочица глухарче

Х

Да се стопиш във пурпурнолилавата им феерия
златисто-бяло-кърваво-зеленото море
да се разтвориш в охра мрак сияние ектении
до възбог славещи гъмжилото души
армадата човеци и небесни кораби
поемащи към изворите на нощта
а всъщност търсещи прегръдката на утрото
И да се откриваш винаги в пейзажа –
вечния прозорец през очите на Волтер
очите на Съдбата струенето на Светлината
непознаваемото намерение на Твореца призори
който благославя изгряващото Мироздание
и праща своя син да се рее като полъх
из гълчавата митична на пазара

Бездна

МИТОЛОГИЯ

Говорят че аргонавтите съвсем са се отчаяли
Язон вече не вярвал че Златното руно съществува
а Орфей забравил Евридика и се отдал
на недотам възвишени занимания
с Ериниите
Горгоната Медуза пък станала кротка като агънце
Даже Херакъл бил загубил силата си
и жалостиво просел на Агората подаяния
разказвайки анекдоти
за Немейския лъв и Лернейската хидра
Боже в какви времена живеем
Какво става Боже
Ще излезе че и Минотавър няма
Тезей е някаква измислица
Ариадна героиня от блудкав комикс
а Одисей и Аяксите –
само въздишки на спящото съзнание
Тогавя защо поетите се надпреварват да пеят
Защо сънуват Делфийския оракул
и непрестанно Пития им се привижда
Защо продължават да изпадат във възторг
щом заговорят за Елевзинските мистерии
Защо немеят пред прекрасните митове
и славословят все още

Омир Хезиод и Пиндар
Алкей и Сафо
Човеците загубиха божествената искра
и безсмислено се лутат из световните стъгди
Нелепи фойерверки и милениуми разтушават
световната суетна скука
И мазно им пригласят
медийните модератори
наглите императори
на новата силиконова цивилизация
И ето ги – не ги ли виждате –
превърнати в преживящи двукраки
идат робите на утрешния ден
Идат легионите на Нищото
Идат мамелюците на Ада
Градят те новия световен ред
стоманен и фундаментален
електронен и интернетов
подреден роботизиран и студен
А Човекът
Човекът там е само спомен
митологичен спомен

БЯЛАТА МАСКА

ЕЗОТЕРИЧЕН КАПРИЗ

*Вариации по регове
на Любомир Левчев*

I

Гладиаторът с меч от здрач
ми прочете няколко изречения
от своята крайна поема
Но се прави че нищо не чуваш
Иначе ще ни разкрият
Разбира се не това е най-лошото
По-жестоко е да ни наградят преди да отлетим
Трябва много да внимаваме
защото те се интересуват от душите ни
Суровото му и загадъчно лице на римски центурион
замръзна като дорийска колона
Представяш ли си какво ще се случи –
изхриптя той –
ако не дай Боже ни връчат крайното отличие –
бялата маска
Какво е бялата маска –
промълвих аз

По-правилният въпрос е
ти ли си бялата маска
Ти ли си Смъртта препускаща на бледен кон
Ти ли си рисуващият със думи
Творящият отвъдни стиховидения
за крайното окончание
Аз съм онова което не се доказва
прошепна той

Аз съм аксиома

II

Не чу ли че големият лов вече започна –
подхвърлих когато Горгоната отмина
Започна голямото преследване
Предрешени като интелектуалци
викачите са разюздано старателни
Твоя лък не могат да опънат
но крачолите на вдъхновението
ще срежат със зловещите си ножици
ще те превърнат в емигрант
в собственото ти Отечество
Застрашени са всички които виждат и чуват
всички автори на интелегентски поеми
и домове от дим
всички любители
на бавни маршове и пасо доблета
всички които назначават
Смъртта за своя секретарка
и посрещат Нощната стража
възторжено и есхатологично

Историята май зловещо ще се повтори
но нека сега да не говорим
за земята на убитите поети
Нека не призоваваме напразно
сенките на величавите прадеди
от селенията на Плутон
Нали затова не избягах от Помпей –
възкликна той –
за да не ме разглежда някоя разглезена госпожица
и да си мисли че съм глина
подходящо градиво за бокал
на сатрап вдигащ среднощни наздравници
пред раболепни придворни
и кучетата на Историята

III

Хермес Трисмегист е знаел за бялата маска
Четял е знаците на глината водата огъня и въздуха
и е виждал както горе така и долу
Тъкмо той е подшушнал на Хегел
че отрицателното е в еднаква степен положително
Безначалното е концентрирано навсякъде
вездесъщото проглежда в единичното
Светлината е черна но мракът свети
Водата побеждава камъка
Любовта прогонва страха
Духът е самодостатъчен
и никакви огледала
не отразяват неговата консистенция
Духът е геометрия на Вселената
Духът е всичко

Хермес Трисмегист сигурно ни е съзрял
две бъдещи прашинки
от края на Второто хилядолетие
след Христа
Или две светкавици блеснали преди мезозойската ера
които четат крайната поема на Познанието
и разговарят за бялата маска
Сърцето на светкавицата знае
Всичко е едно

ОКОНЧАТЕЛНО ОТСЪСТВИЕ

Препрочитайки Румен Денев

Румен Денев сънува че сънува
но тялото му вече не е там
Невъзможно е да се открие
даже в спомена за окончателно отсъствие
Премрежени са миглите на думите
А може би това са тръните
изплитащи крилете на мълчанието
Той е дъжд и мълния последна
невидима гравюра от метафори
Бащата на страданието той е
самият мост на болката
над бездната от мрак и светлина
Сънят обаче е реален
и Румен Денев съществува
надвесен над добро и зло
разполовен между отвъдност
и делнично плебейско битие
навътре в унеса вглъбяван
навън във устрема понесен

А може би съвсем го няма
Той е споменът за безначален дъжд
прозирност непроницаема и светла
безследно изчезващ
и окончателно радостен
в залеза на отказа
Искушен от пропастта живот
Румен Денев е влюбеност в думите
Трубадур на сбогуването
в единния свят на нулата
и яростното окончание

ПРЕДУСЕЩАНЕ ЗА ОГЪНЯ

*Разхождайки се
из пластическите пространства
на Цветан Казанджиев*

Вграден в квадрата на тъгата
в здрача на блестяща непрогледност
чете той Книгата на мъртвите
и поразен разбира че изследва себе си
Жреческото му превъплъщение в Амарна
е само предусещане за огъня
приемащ формата на бик или пък скарабей
Възможно е да се съзре
под храмовите стрехи на Луксор
Или прелитащ като сянката на Тот
над долината на Познанието
Колко навътре може да се стигне
И има ли предел
Надолу е както и нагоре
Крайното е аргумент на безначалното
Движението е покой
Представи си как изглежда Пирамидата
през очите на незрящия
Ти си бялото крило на съновидението
върху черния триъгълник на Пустотата
Ти си художникът на всеобхватното
загледан към съзвездието Сириус

Ненужни и безсмислени са думите –
строгата изящност на мълчанието
казва всичко
Да бъдеш синя мъглявина
в кафявото подножие на жълтото
не означава че си пленник на цвета
а само че миражът на зеленото преобладава
Оглежда се във образи душата
И знае че невидимата същност на Озирис бди
Неизкушеността на Младенеца
единствено усеща тайната
Надзърнал в необятието на квадрата
ще прочетеш йероглифа на съдбата

НОСТАЛГИЯ

По мотиви на Анатолий Вапиров

Да пътуваш в мъглата бавно безнадеждно и безцелно
Да те пронизва нежно
носталгията на Анатолий Вапиров
магнетичният и протяжен речитатив на тъгата
стелеща се в невъзможни проходи ждрела клисури
И внезапно да прозреш че метафорите на саксофона
са замислените паузи на сърцето
учестените тактове на странстващия дух
Да усетиш себе си като разбягваща се галактика
звездна мъглявина на спомена
побрал прадревните усещания за Изначалното
И дори спокоен и разбиращ да съзерцаваш
пурпурната мараня на разширяването
разцъфващата пъпка на любовната полуда
която те превъплъщава в сияещи кристали
експлозии неясни и влудяващи
на карнавалното ти подсъзнание
И да откриеш себе си
като космически невръстен артефакт

Да си представиш че си учудена молекула
препускаща из вените на Битието
вопъл и апотеоз
на хиляди агонии и рождества
лава от бемоли и диези
предизвикателни каденци
славословеци самотността на гордите
И да се видиш с очите на листо от дъб
странстващо хилядолетия към корена си
към утробата пулсираща на паметта
Андантето на пладнето да те прегърне
в кадифените прегръдки на прозявката
И миг преди да падне Здрач хилядолетен
да възнамериш че всъщност си Преддверие
пространство на прозрението и възторга
прашинка безконечна
Вечност

ЧОВЕКЪТ ОТ ТЪЛПАТА

На Борис Данков

Забеляза ли човекът от тълпата
как жално са провиснали крилете му
Как блъска го свирепо масата
от юродиви нагиздени във редингоги
Къде е тръгнал малкият човек
не вижда ли какво му готвят
Лицето му е строго но възвишено
изсечено в базалта на Страданието
Духът на Мицкевич във вените му се разхожда
И е метафора непроницаема
разюзданата деликатност на съмнението
обладаващо тунелите на Нищото
Той се бори с изкушението
дадено му изначално безвъзвратно
Талантливият не трябва да се оправдава –
внушават му житейските уроци
Юмруците на подлостта го дисциплинират
Ала безумецът се съпротивлява
И може би ще надделее
Слава Богу

Да бъдеш почтен във време на предателства
е неуютно немодерно и наивно
ала припомня ни това загадката
на делнично величие и тържество
Възможно е да си човек
във ерата на безчинства безпределни
Поетът съзерцава себе си
отразен във минерали пеперуди и секвои
И разтворен във водата на космическия Абсолют
той прогласява –
Многолюдието на душите е човечност
Човекът е душата на Вселената
Това е всичко

СЪТВОРЕНИЕ

И го понесоха колесниците на Духа
И той видя сияещия Портал
И там го чакаха надоблачните синове
невидимите и неумолимите гребци на Ра
И те бяха прадревните същности
пратени да го възсъздадат по свой образ и подобие
И изначалният смисъл го озари
И разбра че всичко е Едно
И едното бе безкрайното множество
от преливащи се състояния и ери
във своята единствена и единична Абсолютност
И тогава усети че всъщност е Сфера
вездесъща неопределяема и неназоваема сфера
И Той бе Тя а Тя бе То
И То бе съсъд на Нищото което е Всичкото
Щерна на Пустотата изпълваща Цялото
И осъзна мигновената вечност на Времето
И окончателното безначалие на Вселената
И се превърна в осмислящата Светлина
И Словото в което се превъплътява Бога

ПЕЙЗАЖ

ПАСТИР

Пастирът беше седнал под салкъма
Гегата му светеше предзалежно
Топуркаха нозете си по стъмнало
прибиращите се добичета И празно бе
небето на въздишания сумрак
струящ на виолетови талази
Наказани със съдържание са думите
А историческите междуметия са фрази
оглеждащи бездънността на Аза

О колко прелестно и умно е
да бъдеш слънчева прашинка
И да се рееш волно в свода синкав

СПОМЕН

Тъй много те обичам
че ме е страх да те целуна
Не ще си моя ти си лунна
и през ръцете ми изтичаш

Тъй силно те желая
че ме е страх да те прегърна
Не ще си моя ти ще върнеш
гласа ми във Безкрая

Тъй яростно те искам
че ме е страх да те погледна
Не ще си моя ти си бездна
и прощален писък

АЗ И ТИ

Аз съм белоглав орел
ти си сладкопойна чучулига
Върха към който сме поели
човек не може да достигне

Ще бъдем само аз и ти
в самотния величествен екстаз
Заряни в надоблачните висоти
ще слушаме космическия джаз

Какво си ти – момиче или птица
Какво съм аз – сълза или стихия
Херолдите на Слънцето сме ние
прощалните блещукащи звездици

Разтворени в свободната си воля
отвъд телата си извън затвора
душите ни възторжено се молят
И ние чувстваме се хора

РЕКА

Река се виеше край хълма
като проточена сватбарска песен
Скорци прелитаха безмълвни
в прииждащата есен

Нагазил до колене във водата
един рибар раздипляше такъми
Мрежата му бе от вятър
роден в крайбрежните салкъми

Какво той искаше да улови
Играещото зайче светлина
блещукащо в подводните тревни
или пък силуета на сърна

отразен като антична статуя
в сребърното водно огледало
Времето в подводните обятия
светлинно камъче търкаля

а рибарят вече хилядолетия
стои и гледа към подмолите
Той е мост и арка между бреговете
където Естеството моли се

БИВОЛИ

Слизаха тъмните биволи
към пресъхналото гърло на Здрача
И слънцето слизаше и се вайкаше като жена печална
Пастирът пееше и крачеше
Една акация въздишаше
церемониално

Последният бивол –
сетната безпощадно катранена капка –
потъна изчезна в индиговата бездна
Накрая се мерна пастировата шапка
като видение
последно

МЪГЛА

Мъгла и слънце осаждено
и пустош буренясала трепти
Пътят вие се като вретено
Самотна сврака там лети

Къде отиваме Какво ни чака
зад оня хребет замечтан
където ехото деня оплаква
и свири вятърът със длан

Май няма никъде да стигнем
Не ще ни краят приюти
Прагът на бездната изригва
тъга освирепяла И скимти

ЛИСТ

Свободно падащият лист
чертае гълъбови пируети
И си играе тъй лъчист
над радости отвъд несрети

И съзрял лика на Есента
осъзнава своето величие
Той е усмивката на Вечността
единосъщ и ничий

Как безгрижно се надвесва
над Битието безначално
И угасва като песен
радостна и жална

БЕЗДНА

ЧЕРНИЯТ МОНАХ

Аз съм Черният монах на Здрача
светец в неизбродността на тъмното
Прозяват се мъглите на разсъмване
И приотварят теменужени клепачи

Къде ще ме отвее вятърът на случая
Пирамидата е вгледана загадъчно навътре
Иде утрото прегърнало нощта Обича я
Тържествено се зазорява Като в църква

Сияят канделабрите Догарят свещите
Мракът се преобразява в блясък чудодейно
Струят лъчите на деня И пей ни
събуждащото се Отечество Свещени

химни и послания простора огласяват
Не съм аз вече Черният монах на Здрача
В ликуването на небесната дъбрава
Аз съм Светлината и Тръбача

Аз съм Пътят Истината и Живота
онова свещенодействие на тялото
което се самосъздава и тъй бяло е
както мъката в окото на Голгота

СОВИ

Колко странни сови по ръба на бездната
втреничени ни гледат и безстрашно кимат
Залезът е нажежен но още миг и ще изчезне
като портокал във гърлото на Зимата

Какво очакват тези същества вечерни
кацнали по стрехите на Битието
Да дойде залезът и пелерината разперил
да ги поръси със загадъчни конфети

Да избухнат тъмни ослепителни огньове
от цилиндрите на клоуни и арлекини
И саламандър серен и оловен
от Нищото да изпълзи и кихне

И склоновете на невидимите кратери
да потреперят под могъщите му крачки
А совете – отвъдните посланици изпратени
да аплодират идващия от утробата на Здрача

И яростните мълнии из космоса залутани
да възпламенят първоначалната Идея
Совете са Стражите на Абсолюта
Те загадъчно ни наблюдават и глави люлеят

БЕЗДНА

Върховното усещане за смисъл
изчезва в пустотата на безкрая
Аз си тръгвам като писък
на изоставена и тъжна стая

Но закъде пътувам всъщност
превърнат в неназовима вечност
Аз съм споменът за бъдещата къща
на огнената и прощална вечер

където сенки на криле се веят
над първични същности и шепоти
Освободен от тялото си аз се рея
в танца на космическия шемет И

провиждам всичко изначално
Първосъздаващият звезден вятър
одухотворява структурата на кристала
И в безкрайните животи на душата

възсиява любовта на Светлината
Аз съм онова което не изчезва
Всезрящото око Лотосът на Пустотата
Върхът на окончателната бездна

БИТИЕ

Почиват шепите на великани
към слънцето прострени за молитва
Клокочат като неизригнали вулкани
и въздуха гребат преди да литнат

Гребат могъщо Времето загребват
Тиктака вездесъщият часовник
Историята срича жестокия си требник
И си играе със войничета оловни

И ний – прашинки или пък човеци –
съзерцаваме замахващата брадва
И си повтаряме въпроса вечен –
А може би така и трябва

MEMENTO MORI

Спокоен бавен безтегловен
наблюдаваш врявата суетна долу
От облаците нереални и оловни
душата се надвесва гола
И се моли

Ридания и скърцане със зъби
над тялото безжизнено и отчуждено
Задавено във вопли тръбни
тщеславието си прегризва вените
Студено е

Душата на човека гледа
как дрехата на тялото изтлява
Ехото на празничност последна
необятността на Аза приютява
О лава

в глетчери застинали из висините
Да кажем сбогом на отплавалия дух
Вездесъщата смърт е преситена
Тя е мърморене на просяк глух
във пух

Далечен и ненужен е пейзажът
като изгонено пършиво куче
Свободната душа усеща най-важното
на което цял живот се учи
Не бъди скучен

ПОЛЪХ

Спомена ли Името
което не може да бъде изричано
Или това е шепотът в градината
на дружелюбно бърбрещите си листа
Познава Истината само тишината
Словото я оплодява за да я отдалечи
от невинността на Светлината
Пътеката започва там където свършва
и е невъзможно повелителят на Абсолютното
да бъде лицесъзрян
извън галактиката от глухарчета и шипки
Той е навсякъде като дихание
Той може би е леката омара
трептенето невидимо на сферите небесни
в ухото на лютиче отмаляло
Ей она полъх от крило на щъркел
прелитащ замечтан над угари ливади и реки
Дали не всичко туй
опитва Името да изрече
да се докосне до неизразимото му изваяние
със сърцето си да го познае
като искряща капчица
в която се оглежда всичко

ИЛЮЗИЯ

Цветану Начеву

Да кажем че боли
не е достатъчно
Не спира да вали
небето плачещо

И може би си мисли
че ще се спаси
от края най-искрено
Ала задава се виси

гилотината последна
Хей човече кой си ти
Аз съм Бездната беззвездна
на поднебесни висоти

Нима си се запътил
към Нищото прекрасно
Смисълът е тътен
и пустота неясна

Разбра ли че илюзия
е всичко земно
Съблечи си блузата
И тръгвай време е

ПРЕМИЕРА

Геният стоеше зад кулисите
на сцената върлуваха бездария
Публиката ръкопляскаше безсмислено
миски се разхождаха из кулоарите

Дойде високоогласената персона
очаквана от ято блюдолизци
И се разсипаха от клоунски поклони
интелектуалки във кокетни ризки

Забравиха за автора съвсем
в разюзданата си просташка врява
Харесваше им демагогският ярем
и гнусната плебейска слава

Накрая авторът се появи в салона
поклони се с чувство на погнуса
А някаква изкуствоведческа кокона
заговори за изкуство

ОТЕЧЕСТВЕНИ ВИДЕНИЯ

I

Премини през Шипченския проход
и виж как вятърът изприда неусетно
млечните къдели на мъглите
как в сребристи паяжини тишината шушне
и срича тайната молитва на гората
как чертаят кръгове изящни
крилете на самотен ястреб
и сенките на странни врани
тропосват замечтаното усое
как се стрелкат рижите лисици
на виденията и Историята оживява
във енергията безначална на кръвта

II

Прекося Кресненското дефиле
и съзри как Струма се преобразява в птица
в стрела изстреляна към залеза предсмъртно
как вие се блестящото ѝ тяло
между зъберите поетични на скалите
и облаците как ликуват
в отразената въздишка на реката
Тече съдбата на Отечеството
през векове хилядолетия епохи
тя е сокол хронист певец и жрец
изпратен тук по волята на Тангра
за да се превърне в Светлина

III

Потъни подобно византийски кораб
край подводните пещери на Калиакра
и ще откриеш себе си на дъното –
една огромна амфора където
свещенодействат и свещеномолитстват
духове добри и благородни
Отправят химни те със трепет
към върховния Владика на природата
Изсечени от съзерцание вода и огън
те хилядолетия ревниво пазят
кивота на тайното познание
зад кристалните врати на Вечността

IV

Прелети над Странджа и Родопите
и чуй молитвата на утрото
възнасяна от славеи орли и чучулиги
Положени в гнезда изплетени от слънце
душите на прадревни същности
подготвят мистериите на Орфей
Тук всеки камък и дърво тревичка и ждрело
отговарят за хармонията на сферите небесни
В сърцето на невинното лютиче
самосъздават се разумните галактики
едноклетъчен близък е Млечния път
с изящното стъбло на дива роза

V

Разтвори се във искрящата прозирност на дъгата
кацнала като скорец над Роженския манастир
Наблюдавай пирамидите на пясъчния огън
как крачат през столетията от охра и лазур
Застиналите в камъка херолди на Доброто
приветстват слънчевите зайчета на ехото
Играят си със светлините и сенките на вятъра
листа от дъб и бук – въздишките на Естеството
Завихрят се над Мелник процесиите на възторга
енергия могъща извира от мистичната Беласица
Отдолу някой вече се изкачва Приижда страховито
И всеки миг ще засияе Арката на паметта

VI

Взри се във поречието на загадъчната Места

чуй грохота на разярената стихия Арда

И нека да те понесе

безмълвната трагичност на Марица
да те погълнат мамещите гълбини на Дунав

Приеми да бъдеш сламка

следваща извивките на Искър

Или усмивката на Луда Камчия Сълзата на Велека

Текат реките на България И времето тече

търкалят се столетията Заобля ги съдбата

Те са всъщност вените кристални на Отечеството

Експлозиите огнени на родовата кръв

Молитвите хилядолетни на душите излетели

към отвъдните селения на прамайката Тибет

VII

Спусни се страхопочитателно и церемониално
в дефилето на мистичната и нежна Чая
като слънчев лъч от историческите преизподни
възвестяващ раждането на кристалната зора
Рей се плавно над руините на мъдро минало
възмогнал парвенюшките обятия на съвременността
и навлязъл в катедралата на паметта
понесъл римски мостове и хиляди души отвъдни
магията на Бачковския манастир отшелниците
и зъберите островърхи на Страданието
Асеновата крепост и жестовете величави на Съдбата
ще усетиш че си тайното сърце на Естеството

VIII

Възможно ли е да си витошка морена камъче дори
откъртено от яростния и внезапен вълнолом
на чувствата бушуващи в природата
А сянката на хилядагодишния родопски дъб
да бъде кръстен знак над Арката подземна
входът към ослепителните пещери и проломи
в които се разхожда ехото на Дионисий
Внимателно се взри – ти невидима човекоптица
сияние небесно паяче мушица шушка
сурово изваяние на Вечността и едnodневка
вселената на мислеща мечтаеща бездънност
отразена във окото на учуден щъркел

IX

Наблюдавай границата незабележима
между изтляващата нощ и виделината
Виждаш ли как бавно се разтварят
виолетовите плащове на Мрака
Как процеждат се мъчително прекрасно
лъчите нежни на разсъмването
След миг ще ни взривят тромбоните на Утрото
минзухарите на светлината внезапни и тържествени
ще избуят ще залюлеят проломи поречия клисури
И отгласи от песните на заревото
Балкана ще събудят Зверове и птици
литургията на утрото ще протръбят

СЪДЪРЖАНИЕ

Предисловие / 5

ШЕПОТИ И СЪЗЕРЦАНИЯ

- Едно момиче идеше... / 9
По крайчеца на сянката... / 10
Бъди от всекидневие изрязан... / 11
Представата за смърт те дири... / 12
Превзет от пепел е мигът... / 13
Здрач безмълвен във косите... / 14
Отвъд пределите на тялото... / 15
Под сводовата арка е изтичала водата... / 16
Нещата са огромни привечер... / 17
Деликатната гибел на снежинките... / 18
Сега се усещаш... / 19
Късно е да бъдем като залеза... / 20
Да вървим към илюзиите си... / 21
Каква безсмислена заблуда... / 22
Усещате ли хаоса в сърцата си... / 23
Жребците в залеза нахлуват... / 25
И ето че сега... / 26
Настъпва нощ... / 27

- Предчувствие за полъх... / 28
През обръча на въздуха запален... / 29
Ще дойде жълтата мъгла... / 30
Сълзи кората на дървото... / 32
Гмурни се в хаоса от жълти сенки... / 33
Ликуването на тревите нежни... / 34
Те вървят и прииждат... / 35
Самотни хълмове... / 36

ПОДЗЕМИЯТА НА СЪНЯ

- Защо е този смут... / 41
Чардаците прихлупени... / 42
Обществото е изискано... / 43
19 февруари / 44
Сакатият върви по улицата... / 45
Златисти жълти охрени вихрушки... / 46
Лицето на омразата... / 47
Прииждат мъртвите войници... / 48
Преди да седнеш сам... / 49
Мраморно небе... / 50
Отмина пролетния дъжд... / 51
Вълшебна плахост завладява... / 52
Огненото тяло... / 53
Протяжният невинен ден... / 54
Привечерната амфора... / 55
Следобедната делва... / 56
Кипи и ври кръвта зелена... / 57
Звънят на пладнето цимбалите... / 58

Тя бе със златиста кожа... /	59
Пламва нощ над стихналите клони... /	60
Лилавите облаци... /	61
Разточително спокойствие... /	62
Залпове от цветове... /	63
Виолетова прозрачна... /	64
Отвори вратите... /	65
Припада топла звездна ласка... /	66
Утрото тръби тържествено... /	67
Отхвърлят нежните рамене... /	68
Дланите изящни на листата... /	69
Като крило на ангел... /	70
Прозирен здрач... /	71
Лети душата на Александър Геров... /	72
Тънка нишка... /	73
Ахатово ухае нейната коса... /	75
Конете на нощта... /	76
Блещука свети и проблясва... /	77
Снежинките са думите на Бога... /	78
Тя е тук и когато я няма /	79
Тази църква е от слънце изсечена... /	80

КОРАБ ОТ СВЕТЛИНА

Кой си ти... /	83
Лети безкрайното ти тяло... /	84
Възвишената логика на Хаоса... /	85
Войната е във теб самия... /	86
Световната тъга... /	87

Изваяни са статуите... /	88
О дух възвишен... /	89
Един прозорец... /	90
Сега си съкрушен... /	91
Летят и се реят... /	92
Светлеещата нежност приютява... /	93
Не казвай какво идва отвъд... /	94
Ярост и безумие... /	95
Страстта на мрака... /	96
Потъва мрачният бетонен град... /	97
Засмукват бесните фурии... /	98
Изтръгват се гръклянците на думите... /	99
Нищото е планината на страха... /	100

ХРАМ

АТЛАНТИДА

Арка /	103
Акропол /	105
Купол /	106
Кълбо /	107
Призма /	108
Пирамида /	109
Сфера /	110
Сфинкс /	111
Кръг /	112
Ъгъл /	113
Числа /	114
Теорема /	116

ХРАМ

- В началото е Словото... / 117
Издигни се над човешките облаци... / 118
Оставиха мрежите двамата братя... / 120
Ти си вместилище на минали епохи... / 121
Това не е пейзаж измислен... / 122
Разкъсана е ризата на утрото... / 124
Навлизайки в градината на Здрача... / 125
Прозрачно е а всъщност непрогледно... / 126
Какво каза горящият храст... / 127
Изтича времето... / 128
Аз съм сияещата тъмнина... / 129
Елата нежна в камъка се впива... / 130

МЕСЕЦИ

- Януари / 131
Февруари / 132
Март / 133
Април / 134
Май / 135
Юни / 136
Юли / 137
Август / 138
Септември / 139
Октомври / 140
Ноември / 141
Декември / 142

АРХИПЕЛАГ

- Аз съм владетелят... / 143
Да говорим с трепет... / 144
Бавно... / 146
Да лежиш със насекомите... / 148
Самотният пир свърши... / 149
Гледай свещта / 150
Прекрасна е и тъй ни завладява... / 151
Светят в полето... / 152
Подземята на съня... / 154
Да възпеем клоуна... / 156
Мама седи плаче тихо и шие... / 157
Изтръгнати от мрака... / 158
Тунелът на забравата... / 159
Рисуват огнената графика... / 160
Вкаменяване / 161
Диктовка на мъртвите / 162
В душата на предателството... / 163
Ръцете бронзови издигат... / 164
Надпис на търновски камък / 165
Притиска утрото... / 167
Колко красиво е изкуството... / 168
Пламтят и стенат... / 169
Завърни се на пустия плаж... / 170
Пламти и сияе... / 171
Самотната ти лодка... / 172
Виолетов здрач... / 173
Вятърът който не ще спре... / 174

Гърмят на небето... /	175
Синигерче /	176
Сутрин когато мракът... /	177
Маслиновото клонче... /	178
Рисуващите думи... /	179
Думите нахлуват... /	180
Легни на земята и слушай... /	181
Цветето което наблюдаваш... /	182
Затвори си очите... /	183
Крилете на нощта... /	184
Загадъчни и призрачни алеи... /	185
Сред сини пламъци... /	186
Нозете на нощта... /	188
Щъркел /	189
Благослови ме о свещена рима... /	190
Гарван /	191

ГОРЯЩИЯТ ХРАСТ

Конник /	195
Скитник /	197
Пътник /	198
Странник /	199
Подземният човек /	201
Подводният човек /	202
Летящият човек /	204
Арена /	205
Векът /	207
Колко? /	208

Бялата пустиня / 209
Сяра / 210
Стрелбище / 211
Слепият поет / 212
Урна / 213
Прозорец / 214
Сенки / 215
Дали / 216
Сълзата на солта / 217
Птица / 218
Смокинята / 219
Свобода / 220
Леко / 221
Крило / 222
Амфора / 223
Дъга / 224
Тишината / 225
Дървото / 226
Водата / 227
Човекът / 228
Черно / 229
Синьо / 230
Кафяво / 231
Червено / 232
Зелено / 234
Жълто / 236
Бяло / 237

ГОРЯЩИЯТ ХРАСТ И МОИСЕЙ

1. Преддверие / 239
2. Езеро / 241
3. Дракон / 242
4. Пустиня / 243
5. Лотос / 244
6. Огън / 245
7. Тайна / 247

ПРЕДИ ДА ДОЙДЕ ЗДРАЧА

ОТЕЧЕСТВЕНИ КАРТИНИ / 251

ПАЗАР НА РОБИ С БЮСТА НА ВОЛТЕР

- Асенова крепост 1403 г. / 331
- Пейзаж / 332
- Призма / 333
- Къща / 334
- Азбуката на смъртта / 335
- Главата на Стамболийски / 336
- Очите на нашите майки / 338
- Отечествени поети / 341

ПАЗАР НА РОБИ С БЮСТА НА ВОЛТЕР / 343

БЕЗДНА

Митология / 355

БЯЛАТА МАСКА

Езотеричен каприз / 357

Окончателно отсъствие / 363

Предусещане за огъня / 365

Носталгия / 367

Човекът от тълпата / 369

Сътворение / 371

ПЕЙЗАЖ

Пастир / 372

Спомен / 373

Аз и ти / 374

Река / 375

Биволи / 376

Мъгла / 377

Лист / 378

БЕЗДНА

Черният монах / 379

Сови / 380

Бездна / 381

Битие / 382

Memento mori / 383

Полъх / 384

Илюзия / 385

Премиера / 386

ОТЕЧЕСТВЕНИ ВИДЕНИЯ / 387

Иван Гранитски
АРХИПЕЛАГ

Том 4

Поезия

Редактор

ПАНКО АНЧЕВ

Графичен дизайн и корица

ПЕТЪР ДОБРЕВ

Коректор

ВАЛЕРИЯ СИМЕОНОВА

Издателство

„ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ“

www.zstoyanov.com

e-mail: office@zstoyanov.com

Формат 16/60/90

Печатни коли 25,5

Печат

УИ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“